

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«Val la pena lliurar-nos a la causa de Crist. Ell vol cors valents, generosos i decidits»
Joan Pau II

Any XXIV • Núm. 1.229 • 1,60 €

10 • abril • 2003

Joan Pau II pregant davant la Mare de Déu de Czestochowa, patrona de Polònia.

La Polònia de Joan Pau II

Una mirada a un país que ha mantingut la identitat catòlica malgrat les tragèdies del segle xx

La figura del Sant Pare té clarament una projecció universal, com la de la mateixa Església. No obstant això, sovint l'home que seu a la càtedra de Pere ha passat per un seguit de vivències que el vinculen emocionalment a una Església local. Aquest és el cas de Joan Pau II, fill de Polònia. Ell mateix, adreçant-se als fidels just després de ser escollit Pontífex va dir: «M'han cridat d'un país llunyà, llunyà però sempre molt proper per la comunió en la fe i en la tradició cristiana.» I la veritat és que el sentiment d'estimació que el Papa sent per la seva terra és comprensible si coneixem les peripècies que han hagut de patir al llarg del segle xx la nació i l'Església poloneses: l'ocupació estrangera, dues guerres mundials, la barbàrie perpetrada pels nazis i la imposició del model soviètic.

Polònia, però, no solament ha sabut escollir el seu propi camí per desenvolupar-se, sinó que ha aconseguit —cosa poc habitual a Europa— preservar el cristianisme en àmplies capes de la societat. El fet religiós, en la seva forma catòlica, ha passat a formar part de la mateixa manera de ser dels polonesos. Ja fa temps que Polònia ha aconseguit tenir una democràcia sòlida. Ara, però, se li planteja una fita igualment important: l'entrada a la Unió Europea el maig de l'any vinent. Ara que Joan Pau II està a punt de visitar l'Estat espanyol, val la pena conèixer el país que el va veure néixer.

Pàg. 3, 4 i 5

*Camí de la Creu,
camí d'Esperança*

Pàg. 20 i 21

**Resultats del XVIII
Concurs Bíblic
de Terrassa**

Pàg. 33-36

Sumari

Pàg. 9 Beatificació del P. Alberione, fundador de la família paulina

Pàg. 17 Èxit de la Marxa de la Solidaritat a Tarragona

Pàg. 18 Lleida: noces d'or del P. Martorell a Sta. Teresina

Pàg. 19 Segon diaca permanent a la diòcesi de Tortosa

Pàg. 24 Ritu d'elecció de cinc catecúmens adults a la catedral de Barcelona

Els bisbes iraquians demanen la fi de la guerra

Els bisbes de l'Iraq viuen juntament amb el seu poble les terribles conseqüències dels atacs angloamericans. Per això, fan una crida a escoltar la veu de Déu i exigeixen als responsables del conflicte que emprenguin accions de diàleg que «garanteixin el cessament immediat de la guerra». Els bisbes iraquians són testimonis dels plors dels nens, de la desesperació de les mares, de la destrucció que genera aquesta guerra... i ofereixen suport material i espiritual a la població. Mentrestant, Càritas Iraq ha llençat una crida urgent d'ajuda econòmica per atendre unes 260.000 persones en els propers tres mesos.

Pàg. 7

Editorial

La guerra no és mai fàcil ni soluciona els problemes

Els van dir que la guerra a l'Iraq seria ràpida i fàcil. Com una operació quirúrgica de precisió, extirparien el tumor Saddam Hussein; només es destruirien objectius necessaris i no hi hauria gairebé baixes entre el poble iraquí i per descomptat entre les tropes de l'Aliança. La realitat és una altra de ben diferent, i demostra que totes les guerres són violentes i cruels, amb molts danys «col·laterals», víctimes nombroses, ferits, fam, epidèmies i fugida de milers de ciutadans de les seves poblacions.

Els Estats Units i els seus aliats van menystenir un cop més el seu enemic i a més van sobrevalorar els seus efectius militars amb tecnologia de ciència-ficció, amb la qual creien que destruirien l'enemic com si estiguessin davant d'un videojoc que ja es té dominat. Potser també van pensar que després de llençar les primeres bombes sobre Bagdad, el poble s'insurreccionaria contra el seu dictador, i alçaria banderes nord-americanes per rebre els salvadors.

Els plans de la Casa Blanca estan sortint tots a l'inrevés. La campanya militar no està sent un passeig ni de bon tros. El poble iraquí, per fidelitat o per por, no abandona el seu líder, els errors militars i les morts de civils són freqüents, i els soldats nord-americans no són invencibles ja que també moren i són fets presoners. A Amèrica del Nord ja hi ha qui posa en dubte l'estratègia militar del secretari de defensa Donald Rumsfeld i la població civil entre els quals hi ha familiars i amics dels soldats comença a tenir la «síndrome del Vietnam», és a dir, el d'una guerra que es prometia fàcil i que va provocar nombroses víctimes i un fracàs en els objectius.

A més del Vietnam, Corea o fins i tot Cuba, els poderosos han vist frustrades les seves intencions en moltes ocasions. Recordem per exemple la primera guerra a l'Afganistan, on el totpoderós exèrcit rus va xocar contra uns guerrillers mal armats que finalment es van acabar imposant en aquell país. Com a conseqüència d'aquella guerra va arribar el terrible govern dels talibans, la qual cosa va provocar una nova guerra després de l'11-S, on les tropes aliades van derrocar del poder el mul·là Omar.

Ningú no pot assegurar encara la pau en aquell territori, de fet segueixen havent-hi molts problemes en la governabilitat, i qui sap, Déu no ho vulgui, si encara contemplarem una altra guerra en aquell país tan castigat.

En el mateix Iraq, les guerres, lluny d'arreglar els problemes, els han complicat. Així la guerra del Golf no va servir aparentment per a res, si excloem l'alliberament de Kuwait. El règim de Hussein no tan sols no va trontollar, sinó que es va reforçar i com a conseqüència, ara tenim una nova confrontació que difícilment posarà fi als problemes polítics, econòmics i religiosos d'aquell territori.

Per això el Sant Pare ens ha anat recordant contínuament que la guerra és un fracàs per a la humanitat i que no soluciona mai veritablement els problemes. S'imposen solucions per la força de les armes, i l'invasor acaba fent valer el seu criteri, però aquestes solucions gairebé mai no són definitives, perquè les coses que no s'arreglen amb el diàleg i amb els pactes de mútua acceptació acaben explotant amb el pas del temps. Com a exemple, tenim el que passa a Terra Santa, on es va imposar la creació de l'Estat d'Israel sense tenir en compte l'opinió dels palestins. D'aquella decisió tenim un conflicte que no s'acaba, i per molt que l'exèrcit israelià sigui immensament superior al palestí, no és fàcil acabar amb la voluntat d'un poble, perquè el débil acaba utilitzant mètodes absolutament incontrolables com són els suïcides que s'autoimmolen llançant-se a la mort contra l'enemic. Curiosament ja hem començat a veure els primers casos en la guerra de l'Iraq, que han creat ja baixes en les tropes angloamericanes.

Amb totes aquestes dades i precedents es preveu una guerra llarga i dura, amb molts ferits i morts. La guerra moderna, tecnològica i mediàtica que ens havien promès continua sent una utopia, les coses són més o menys com sempre, amb armes més modernes i sofisticades però tornant a provocar sang i destrucció. I el que és pitjor, les conseqüències també seran les de sempre: conflictes mal resolts que en tornaran a crear de nous en el futur, i tot per no saber arribar a acords de pau duradora que és el que necessita veritablement el nostre món.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carmè Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SÒLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blànc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 80,60 €

Restà d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Enmig d'una Europa dessacralitzada hi ha un país que conserva més que cap altre tota la força del cristianisme. Es tracta de Polònia, una nació que durant anys ha lluitat per poder decidir per ella mateixa el

seu futur. Va patir la terrible ocupació nazi i va haver de viure sota el dictat directe de l'URSS. Però també va ser el primer país de l'est a esberlar el règim prosoviètic que li havia estat imposat. I ho va fer pacíficament. Polònia és la

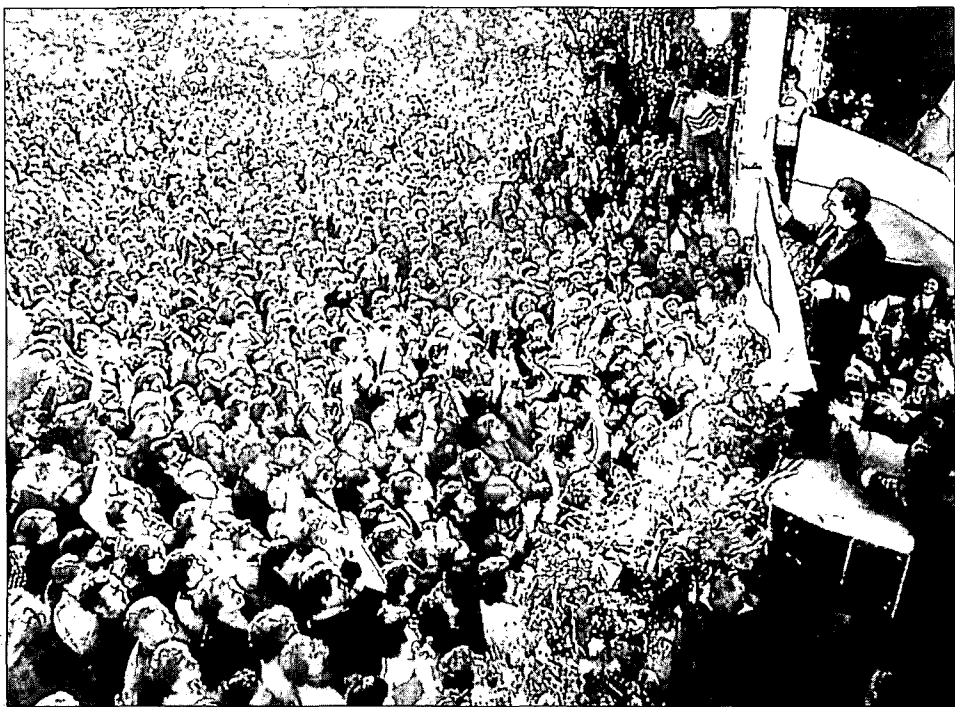
terra natal de Joan Pau II, que no ha amagat mai el seu amor per la seva nació. Ara que el Pontífex està a punt de visitar la capital espanyola és un bon moment per conèixer les característiques de la seva pàtria.

Polònia, el cor catòlic d'Europa

Quan el 1920 naixia Karol Wojtyła, el futur Joan Pau II, a Wadowice (al sud de Polònia) només feia dos anys que aquest país existia com a estat independent. El 1945 s'acabava la Segona Guerra Mundial, les fronteres de Polònia tornaven a ser modificades i tan sols un any després el Pontífex actual era ordenat sacerdot. I quan el 1978 Karol Wojtyła es convertia en el primer polonès que ocupava la càtedra de sant Pere només passarien dos anys perquè el poble polonès fes sentir la seva veu per forçar el règim prosoviètic a democratitzar-se. Joan Pau II, doncs, ha viscut de ple molts dels grans esdeveniments de la Polònia contemporània i difícilment es podria entendre la seva història més recent sense la seva figura.

Una història enrevessada

Polònia va gaudir d'una gran època d'esplendor al segle XVI, quan es va convertir en l'estat hegemònic del nord-est d'Europa. Tenia una superfície molt més gran que l'actual i les seves fronteres anaven des del Bàltic fins a gairebé el mar Negre i des de la frontera amb Alemanya fins a Bielorússia. Lentament, però, el reialme de Polònia va anar decandint fins que a finals del segle XVIII el país va ser repartit entre Rússia, Àustria i l'estat alemany de Prússia. Durant tot el segle XIX els polonesos van conservar un sentiment nacional molt fort, en el qual el catolicisme

Lech Walesa adreçant-se als treballadors durant la vaga del 1980.

me tenia un paper identitari davant del protestantisme dels alemanys i de l'ortodòxia russa. La llengua i la religió de Polònia es convertien en els estendards de les revoltes populars i en conseqüència també eren els elements que més patien la repressió oficial. Aquesta situació es va mantenir fins al 1918, quan en acabar la Primera Guerra Mundial va néixer de nou l'estat lliure polonès. La tranquil·litat, però, no va durar gaire perquè l'any 1939 Ale-

manya envaïa Polònia i l'URSS s'annexava la part més oriental del país. Havia començat la Segona Guerra Mundial, un conflicte en què els polonesos patien especialment; els bombardejos, els camps de concentració, l'extermini massiu de la població jueva i la repressió constant van deixar el país totalment anorreat i ciutats històriques com Varsòvia i Cracòvia van quedar reduïdes a poc més que runes. Es calcula que entre el 1939 i el 1945 van perdre la vida uns 11 milions de polonesos! Un cop acabada la guerra, Polònia va quedar sota la influència de l'URSS i amb un règim de caire clarament soviètic. Va començar llavors un intent de laïcització de la societat, però la pressió popular i l'esforç negociador del cardenal Stefan Wyszyński en van reduir molt els efectes. La relació amb l'Església catòlica va millorar sensiblement a partir del 1956 alhora, però, que la població polonesa manifestava el seu malestar per la situació econòmica insostenible i l'evident manca de llibertats.

Comencen els canvis

Aquest descontentament va esclatar l'any 1980 (tan sols un any abans Joan Pau II havia visitat Polònia enmig d'un bany de masses) amb una cadena de vagues arreu del país començada pels treballadors de les drassanes de Gdansk. Els vaguistes, encapçalats per Lech Walesa, demanaven sindicats lliures i l'alliberament de

presoners polítics. Les dimensions de les protestes, sempre pacífiques, van obligar el règim a accedir a les peticions. Es va crear així el principal sindicat polonès, Solidarnosc, amb un fort component cristià i molt ben vist pel papa Joan Pau II.

Aquests primers indicis de democratització patiran alguns revesos entre el 1981 i el 1983, amb la imposició de l'estat de guerra i la il·legalització dels sindicats lliures. Un cop més, però, la visita del papa Wojtyła el juny del 1983 serà un revulsiu per als ànims del poble polonès, i dies després de la seva visita, l'estat de guerra és anul·lat. I encara més, aquell mateix any la tenacitat dels polonesos es veurà recompensada amb el lliurament del premi Nobel de la Pau a Lech Walesa, president de Solidarnosc. Amb els anys la situació es va normalitzant i hi contribueixen gestos tan decisius com ara l'alliberament de tots els presos polítics. En aquest procés de democratització, però, un episodi negre commourà tot el país i l'Església: l'octubre del 1984 apareix brutalment assassinat el capellà Jerzy Popiełuszko, molt vinculat a Solidarnosc. No passaran gaires anys que el Pontífex torna a visitar el seu estimat país, el juny del 1987.

«Joan Pau II va encoratjar millor que ningú el poble polonès per lluitar per la llibertat avui assolida»

L'any 1989 va ser decisiu per a Polònia perquè en l'anomenada taula rodona Solidarnosc i el Partit Comunista van acordar que el sindicat podria participar en el govern. Aquell mateix any es van dur a terme les primeres eleccions no controlades del tot pel règim, i el resultat va ser un govern de coalició entre Solidarnosc i el PC. Pocs mesos després queia el mur de Berlín. L'any següent era escollit com a president de Polònia Lech Walesa i el 1991 té lloc el quart viatge del Papa a Polònia, el primer que es fa en democràcia absoluta.

L'exemple polonès

Polònia és sens dubte la capdavantera de la democràcia de l'antic bloc de l'est. Aquesta voluntat de normalització presenta unes característiques peculiars dig-

Jasna Góra

Entre els nombrosos patrons de Polònia —entre els quals hi ha sant Adalbert de Praga, sant Casimir de Polònia i Sant Estanislau de Cracòvia— sobresurt des de fa segles la figura de la Mare de Déu de Czestochowa. La principal patrona dels polonesos és una icona bizantina, d'entre els segles VI i IX, que es venera a la ciutat homònima, concretament al monestir de Jasna Góra, fundat el 1382 per monjos paulins arribats d'Hongria. La imatge de la Mare de Déu, de pell fosca, com la de Montserrat, va ser pintada, segons la tradició, pel mateix evangelista sant Lluc aprofitant la taula de la Sagrada Família. La imatge va ser duta a Constantinoble per l'emperador Constantí. Segles més tard la icona va passar a mans d'un príncep rus i poc després de la fundació del monestir, el rei de Polònia Ladislau la va confiar als monjos de Jasna Góra. S'atribueixen nombrosos miracles a la Mare de Déu de Czestochowa i al cap de l'any són més d'un milió els pelegrins que passen pel monestir a venerar-la.

Visites del Papa a Polònia

El papa Joan Pau II ha visitat el seu país natal nou vegades. La primera va ser quan encara no feia un any que havia estat escollit cap de l'Església, el juny del 1979. En aquella ocasió la multitud emocionada va poder sentir unes paraules del Pontífex clares i encoratjadores: «No tingueu por!» I així va ser, un any més tard els treballadors de Gdansk es declaraven amb valentia en vaga. El segon viatge va tenir lloc el 1983, quan encara estava vigent l'estat de guerra, però l'acte central va ser un autèntic bany de masses, hi van assistir dos milions de persones! El 1987 el Sant Pare va tornar a Polònia i va proclamar «que Polònia conserva intacta la fe cristiana i proposa la pròpia victòria espiritual a l'Est que s'enfronta a Déu i al ric Occident, que es vanta de no necessitar el Senyor». L'any 1991, quan el país ja era plenament democràtic, Joan Pau II va visitar l'emblemàtic santuari de Czestochowa, cor espiritual dels polonesos. Fins ara, la darrera visita del Papa a Polònia va ser la de l'agost de l'any passat, quan entre altres llocs va passar quatre dies a Cracòvia, d'on havia estat arquebisbe del 1964 al 1978.

→ nes de tenir en compte. La més destacable és que l'oposició al règim i les protestes multitudinàries van sorgir directament de la població, van ser una expressió sincera de desig de llibertat. No es poden atribuir, per tant, a cap intromissió estrangera. Un altre element important és que tot el moviment va ser absolutament pacífic, que no es va fer servir la violència, i que va ser justament aquest esforç per dialogar el que va aconseguir que, a diferència d'altres països de l'est, Polònia aconseguís la democràcia sense tragèdies nacionals. Finalment és evident el caràcter cristià que impregnava tot el moviment de resistència, absent en altres estats de l'òrbita soviètica, continuador d'aquell mateix sentiment que durant tot el segle XIX havia lluitat per la independència. Aquest sentiment religiós, contràriament al que algú podria pensar, no ha decaïgut amb els

anys de llibertat política. Dels gairebé 40 milions d'habitants que té el país el 95% es considera catòlic i hi ha una minoria de 600.000 ortodoxos i d'un 150.000 protestants. Es calcula que més de la meitat dels polonesos va a missa cada diumenge i els seminaris del país, a diferència dels d'aquí, no pateixen per la manca de vocacions. I no cal dir que un dels homes més estimats pels polonesos és el seu compatriota Karol Wojtyła, Joan Pau II, que des de les seves declaracions i a través dels seus nombrosos viatges a Polònia va encoratjar millor que ningú el poble polonès per lluitar per la llibertat avui assolida.

Avui Polònia espera entrar d'aquí a un any a la Unió Europea, juntament amb altres deu països. Aquesta serà una coronació digna per a l'èxit i accelerat procés de normalització del país que va veure néixer Joan Pau II. (E.B.)

Constitució polonesa

La constitució de Polònia fa un reconeixement exprés de la realitat religiosa del país i ressalta la importància dels valors cristians, respectant sempre la pluralitat:

Pel bé i el futur de la nostra Pàtria, després de recuperar l'any 1989 la possibilitat de decidir de manera sobirana i democràtica sobre el nostre destí, nosaltres, el poble polonès —tots els ciutadans de la República de Polònia, tant els que creiem en Déu, que és la font de la veritat, de la justícia, del bé i de la bellesa, així com els que no confessem aquesta fe, i basem els mateixos valors universals en altres fonts, iguals en drets i les obligacions davant el nostre bé comú— Polònia, agraït als nostres avantpassats la seva tasca, la seva lluita per la independència recuperada a canvi de grans sacrificis, la cultura arrelada en el patrimoni cristià del nostre Poble i en els valors humans, remetent-se a les millors tradicions de la Primera i la Segona República, amb el deure de transmetre a les generacions futures els preuats valors del nostre patrimoni mil·lenari, units pels lligams de la comunitat amb els nostres compatriotes de tot el món, conscients de la necessitat de la col·laboració amb tots els països per al bé de la Gran Família Humana, recordant les amargues experiències dels temps, en què no es respectaven a la nostra Pàtria les llibertats bàsiques i els drets humans, amb el desig de garantir per sempre els drets dels ciutadans i assegurar un funcionament honrat i eficaç de les institucions públiques, **assumint la responsabilitat davant de Déu** o davant la nostra pròpia consciència, proclamem la Constitució de la República de Polònia com a conjunt de lleis fonamentals per a l'estat, basades en el respecte a la llibertat i la justícia, en la cooperació, en el diàleg social i en el principi d'assistència que enforteixi els drets dels ciutadans i les seves comunitats.

Apel·lem a tots els que en nom del bé de la Tercera República aplicaran aquesta constitució, que actuïn tenint en compte la dignitat innata de l'ésser humà, el dret a la llibertat i l'obligació a la solidaritat amb els altres, i que considerin el respecte d'aquests principis unes bases inamovibles de la República de Polònia.

Polonesos del segle XX

Santa Faustina Kowalska (1905-1938)

Nascuda al poble de Glogowiec, en una família de pagesos, va haver de treballar d'adolescent al servei domèstic de famílies riques per ajudar els de casa. Quan tenia vint anys va entrar a la Congregació de les Germanes de la Mare de Déu de la Misericòrdia. I serà justament aquesta misericòrdia divina la que intentarà difondre al llarg de la seva vida per tota l'Església. Faustina Kowalska, a més, tindrà una vida espiritual molt intensa, amb visions i èxtasis inclosos. Ella, però, deia que això no era l'autèntica perfecció, sinó que «la meua santedat i perfecció consisteixen en una unió estreta de la meua voluntat amb la voluntat de Déu». Va ser canonitzada per Joan Pau II l'any 2000.

Sant Maximilià Maria Kolbe (1894-1941)

Va néixer a Zdunska Wola i amb només 13 anys entra al seminari franciscà de L'viv (avui a Ucraïna) i és ordenat prevere el 1918. Molt devot de la Immaculada Concepció va fer diverses accions per promoure'n el culte. Així va començar a publicar la revista mensual *Cavaller de la Immaculada*, que en esclatar la Segona Guerra Mundial venia gairebé un milió d'exemplars. El 1922 funda la primera Ciutat de la Immaculada a Niepokalanów, un complex religiós amb convent, impremta i emissora pròpies. El 1931 és enviat de missioner al Japó, on també funda una altra Ciutat de la Immaculada. El 1936 torna a Polònia, on l'atrapa la invasió nazi i és empresonat a Auschwitz. Un dia que està previst ajusticiar 10 presoners de la mateixa secció que ell, Maximilià Maria Kolbe s'ofereix per morir en lloc d'un d'ells. Els militars accepten el canvi i és executat el 14 d'agost del 1941. Va ser canonitzat per Joan Pau II l'any 1982.

Cardenal Stefan Wyszyński (1901-1981)

Quan el 1949 va ser nomenat arquebisbe de Gniezno i de Varsòvia el cardenal Wyszyński va crear una comissió mixta en què participaven membres de l'Església polonesa i del govern comunista. L'objectiu era assegurar un mínim de llibertat i seguretat per als catòlics polonesos, i en bona mesura es va aconseguir perquè, a diferència d'altres països del bloc oriental, Polònia no va arribar a perdre mai la seva essència cristiana. Tot i això no van faltar episodis foscos. Cap al 1950 van començar la confiscació de béns de l'Església, els empresonaments de capellans i bisbes, i el 1953 el mateix cardenal Wyszyński va ser confinat en un monestir. Durant els anys setanta va donar ple suport a les protestes de la població i durant la vaga de l'any 1980 va fer costat als treballadors. L'espectacular preservació del cristianisme polonès es deu en gran part a la seva tasca mediatadora. També va ser ell qui va consagrar Karol Wojtyła arquebisbe, el qual, anys després, acabat d'escollir Papa, trencant el protocol, va fer-li aquesta efusiva abraçada.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Jerzy Popieluszko (1947-1984)

Polònia, l'any 1999, va dedicar un segell al sacerdot Jerzy Popieluszko, que va estudiar al seminari de Varsòvia. Va freqüentar amics estudiants de Niepokalanów, fundat per Maximilià Kolbe. Després de ser ordenat capellà, el van enviar a la parròquia de Sant Estanislau Kostka a Varsòvia, va treballar en diferents parròquies i va organitzar els serveis mèdics durant les visites del papa Joan Pau II el 1979 i el 1983. El 1980, durant la vaga de les drassanes, els treballadors van demanar al cardenal Wyszyński un capellà per poder dir missa i els va enviar Jerzy Popieluszko, que es va abocar en la causa dels treballadors. El 19 d'octubre del 1984 va ser segrestat per la policia secreta, va ser torturat fins a quedar sense sentit i va ser llançat al riu Vístula, on va morir ofegat. De moment el seu procés de beatificació avança juntament amb el del cardenal Wyszyński.

Des de l'any 2001 Joanna Konzinska-Frybes és la cònsol general i ministra plenipotenciària de la República de Polònia a Barcelona. Bona coneixedora de la cultura hispànica en general, ha viscut a diferents països d'Amèrica Llatina i abans de

venir a Catalunya va ser durant cinc anys ambaixadora extraordinària i plenipotenciària de la República de Polònia a Mèxic. La seva admiració natural per Polònia, amb tota la seva cultura, el seu catolicisme i sobretot la seva història gens fàcil, es combinen amb les seves reflexions sobre

la manera de fer dels polonesos, i es pregunta si la seva forma d'afrontar els conflictes ha estat la més correcta. Orgullosa del que s'ha aconseguit, però sense renunciar a l'autocrítica, espera que la integració a la Unió Europea sigui un estímul de creixement per al país de Joan Pau II.

L'ENTREVISTA

Joanna Kozinska-Frybes veu en el perdó cristià una de les característiques del poble polonès

—Quin paper ha tingut el catolicisme en la Polònia del segle xx?

—Crec que el paper del catolicisme al nostre país coincideix força amb el que ha tingut en molts altres. Polònia ha tingut una història molt complicada, gens fàcil, però el paper de l'Església catòlica sempre ha estat positiu. No tenim pàgines negres com pot ser la Inquisició a l'Estat espanyol.

La nostra confessió és un signe d'identitat. A partir del segle xvi Polònia continua sent catòlica i es diferencia clarament dels seus veïns de l'oest, els alemanys, que es converteixen al protestantisme, i dels seus veïns de l'est, els russos, que són ortodoxos. En aquest sentit es pot afirmar que el catolicisme s'ha identificat amb la nostra independència nacional. La nostra lluita per la independència sempre ha estat unida a l'Església. Així, al segle xix, durant les revoltes nacionals per la identitat i contra l'ocupació russa, alemanya i austríaca, l'Església sempre va estar al costat nostre. I també abans, al segle xvii, a les guerres contra els suecs, la defensa de la ciutat de Czeszów es va convertir en la defensa de la Mare de Déu de Czeszów i del catolicisme. En aquest sentit es pot afirmar que l'Església sempre es va posar en defensa dels oprimits. Aquesta actitud i el fet que no hi hagi raons o moments en els quals la postura de l'Església hagi provocat un rebuig de la societat, fan que els polonesos l'admirin profundament.

I el mateix al segle xx. La fe continua sent una part integrant de la nostra identitat, però alhora no es van rebutjar altres identitats. Així, durant la Segona Guerra Mundial nombroses congregacions religioses van ajudar els perseguits; especialment els jueus. Perquè malgrat la majoria del catolicisme sempre hi va haver una bona convivència amb altres confessions. Per exemple, la meua família per part de mare és protestant i a l'escola que ella anava abans de la guerra, hi havia un capellà catòlic, un pastor protestant i un rabí. No obstant això, l'Església de Roma, per la seva popularitat, sempre ha tingut més possibilitats d'actuar.

Durant l'època soviètica el govern va haver de respectar fins a cert punt les pràctiques religioses. Si s'haguessin prohibit, s'hauria produït un gran rebuig de la població. En aquells anys l'Església oferia un espai de llibertat que no es trobava en altres llocs, i el sentiment religiós durant els anys de la llei marcial no va fer sinó créixer. En aquella època tant Solidarnosc com l'Església ajuden els presos i les seves famílies. Fins i tot les parròquies van acollir exposicions d'artistes i espectacles teatrals, prohibits en aquells moments.

—Quin pes té actualment el catolicisme polonès i què se n'espera?

—Des de l'any 1989, amb l'entrada de

la democràcia, l'Església viu un procés d'adaptació. Va deixar de tenir l'important paper polític que complia, amb les activitats que ja hem comentat. A poc a poc, el catolicisme es va centrar més en la tasca pastoral i menys en la política. Actualment l'Església té la peculiaritat d'unir grups socials i polítics molt diferents, i a la vegada veu sorgir en el seu si diferents sensibilitats.

Joan Pau II Polònia és part de la seva identitat, i aquesta postura li dona una dimensió personal i humana. I en conseqüència, dona una imatge personal i humana de la mateixa Església.

Pel que fa a la fe dels polonesos, la gran majoria estan batejats i es defineixen com a catòlics. En general, a Polònia parlar de religió o de les creences personals és una cosa habitual, però s'observa ja un procés

fites, però també hem sacrificat molt. En les guerres hem perdut les millors generacions que hem tingut. Sempre hem estat una mica suïcides per tal d'aconseguir la llibertat. Quan se sacrifica tant i s'ha patit tant és difícil apartar una mica l'orgull i fer una autocrítica. Però crec que a vegades cal reflexionar per veure si no val més un compromís que salvi les persones i que permeti preservar-les per construir alguna cosa. La Segona Guerra Mundial ens va deixar pràcticament sense generacions per reconstruir. Penso que tenim poca capacitat de compromís, que en canvi sí que hi ha a Catalunya. Admiro aquesta capacitat de pactar i negociar perquè permet avançar. També, però, hem estat capaços darrerament de pactar, com va passar el 1989, quan es va organitzar una taula rodona entre els detentors del règim i els opositors que va permetre l'arribada de la democràcia.

Estem aprenent l'art del compromís, que serà decisiu per a la nostra entrada a la Unió Europea.

—Què pot aportar Polònia en el debat sobre la conveniència de recordar el caràcter cristià d'Europa?

—Pel que fa a això crec que és interessant la invocació de la Constitució de la República de Polònia. S'hi troba un equilibri natural entre els que creuen i els que no. M'identifico amb la nostra constitució, perquè uns i altres hi compartim uns mateixos valors, una mateixa obertura. Seria interessant que la Carta Magna Europea recollís aquest esperit, però la nostra influència no és tan gran com voldríem.

—Quines esperances té vostè i el seu govern en l'entrada de Polònia a la UE?

—Vista la nostra història, tenim la responsabilitat de contribuir en la construcció d'aquesta nova Europa. La integració en la Unió ens permetrà a més avançar econòmicament i socialment i fins i tot canviar una mica la mentalitat. Polònia ha de recuperar-se dels 40 anys d'economia centralitzada, i ha d'emprendre una modernització. Ens costarà, però ja hem pres el compromís: contribuir a crear l'Europa social, l'Europa del respecte, l'Europa de la pau.

—Com a cònsol de Polònia a l'Estat espanyol, a algú que gairebé no coneix la seva situació en el mapa, què li diria sobre el seu país?

—Que és un país divers, i aquesta és la nostra riquesa. Tot i que pugui semblar tòpic, les quatre estacions —que a Polònia estan molt marcades— són per a mi un símbol de la diversitat. Una altra característica és que posseïm un esperit emprenedor, que discutim obertament i que no guardem rancúnia malgrat la nostra història. Sabem perdonar, tant als alemanys com als russos, i això crec que té molt a veure amb el perdó cristià.

Reportatge: Eduard Brufau

«El catolicisme és per a Polònia un signe d'identitat»

Crec que la nostra conferència episcopal està a l'alçada dels grans reptes de l'Església polonesa, sobretot en el tema de l'obertura cap a la UE. L'Església, des dels seus documents i comunicats dona suport a l'ampliació i a la integració de Polònia a la Unió. Els pastors subratllen els valors d'aquesta integració i d'Europa.

Però sens dubte, la persona que uneix tot el poble polonès és Joan Pau II. Ell és el símbol de la nostra identitat i el respecte i admiració que rep és unànime a Polònia, fins i tot entre gent que no està del tot d'acord amb l'Església. A més, la crida recent del Papa també ajuda a aquesta imatge, tot i que el govern polonès s'ha alineat amb els Estats Units. Alhora, per a

com el d'Europa occidental, en el qual la religió es torna més privada, més personal i íntima.

—Quines característiques van fer possible que Polònia es convertís en capdavantera de la democràcia a l'Europa occidental?

—Una anècdota que em va passar en un país d'Amèrica Llatina pot ajudar a entendre-ho: el taxista que ens portava, en saber que érem de Polònia ens va preguntar si ens anava bé als polonesos. Es va contestar ell mateix dient que segurament bé, perquè ja es parlava una mica de nosaltres en aquell moment, i que si ens anava bé és perquè havíem estat bons lluitadors.

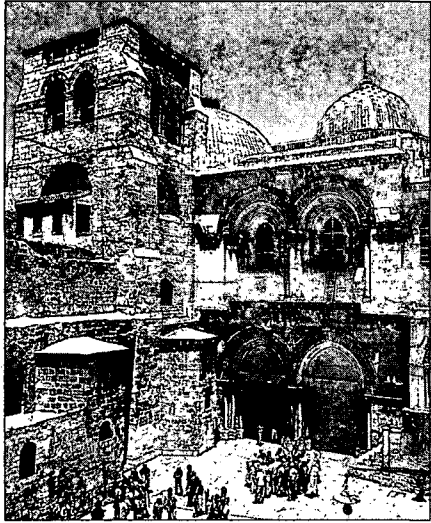
Crec que, efectivament, som bons lluitadors, i és cert que hem aconseguit grans

AVIS IMPORTANT

Pelegrinatges a TERRA SANTA

*«Pelegrins de la Paraula»
al país de Jesús*

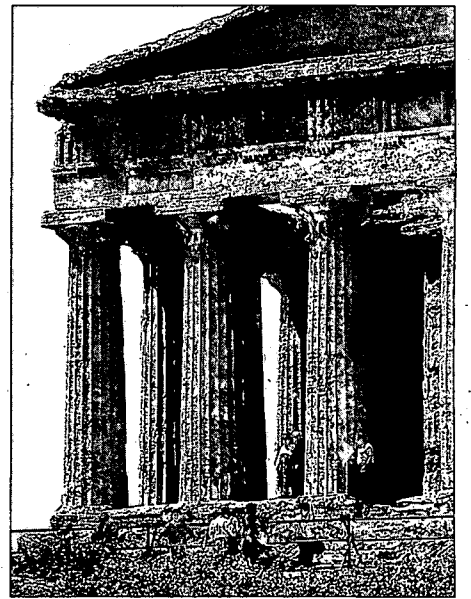
- Sempre estan en els nostres programes.
- Tan bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

Del 14 al 21 de juny

Viatge a l'Illa de Sicília

La més gran de la
mediterrània.
L'illa del gran volcà

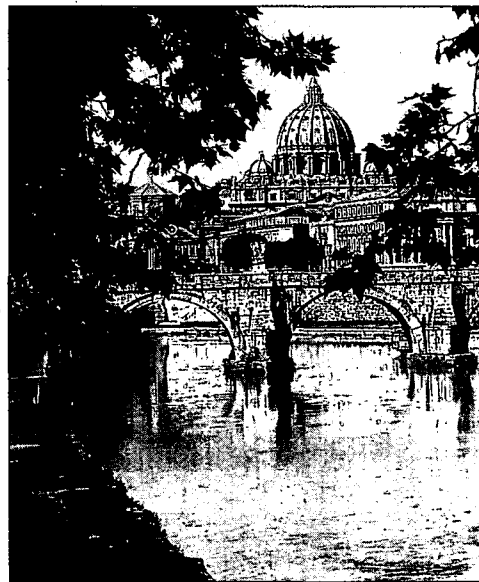
Del 4 al 16 d'agost

Viatge a Rússia

Moscú / St. Petersburg
i creuer pel riu Volga

Del 17 al 23 d'octubre

Pelegrinatge a ROMA

Amb motiu de la
canonització de
la Mare Teresa
de Calcuta

Del 10 al 24 de novembre

Viatge a Costa Rica

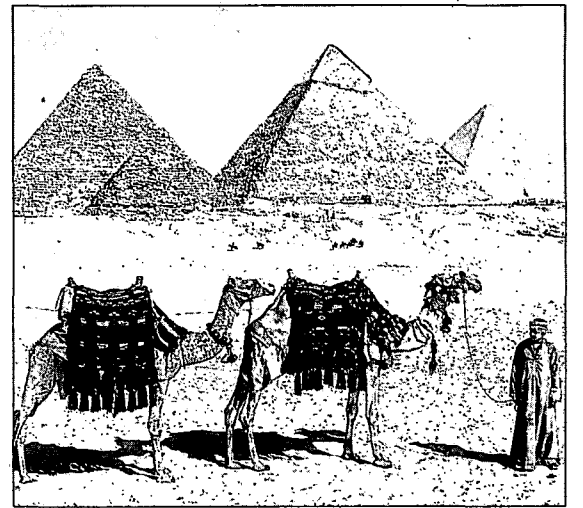
Un paradís a l'Amèrica Central

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat
faraònic al
cristianisme
primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

església en el món

Iraq

VATICÀ

Condol del Papa per la mort del cardenal Groër

ROMA.— El 23 de març va morir el cardenal Hans Hermann Groër, arquebisbe emèrit de Viena, als 83 anys, a causa d'una pneumònia. Joan Pau II va expressar el seu condol en un missatge en el qual recorda el seu ministeri arquebisbal i els anys en què va presidir la Conferència Episcopal d'Àustria. Nascut a Viena el 1919 i ordenat sacerdot el 1942, el cardenal pertanyia a l'orde dels benedictins confederats. Elegit arquebisbe de Viena, el 1986, va ser creat cardenal per Joan Pau II el 1988. Va presentar al Papa la seva dimissió al càrrec el 14 de setembre del 1995 després que estudiants presentessin denúncies per agressions que haurien tingut lloc als anys setanta. El cardenal les va negar sempre públicament. Des de llavors va viure retirat en un monestir benedictí.

D'altra banda, al tancament d'aquesta edició, fonts vaticanes han informat que Mons. Stanisław Dziwisz, de 64 anys, el col·laborador més estret del Papa, a més del seu secretari personal, es troba hospitalitzat després d'emmalaltir mentre treballava al Vaticà. Mons. Dziwisz, de 64 anys, va conèixer Joan Pau II quan el llavors bisbe Wojtyła impartia classes a la universitat de Cracòvia. Durant tot el pontificat ha estat el braç dret del Papa. De moment no s'ha informat de l'estat de salut del prelat, ni del tipus de malaltia que ha patit, tot i que s'especula la possibilitat d'una isquèmia a causa del cansament. Mons. Dziwisz va ingressar a la unitat de coronàries de l'hospital Gemelli com a mesura de precaució, segons Ràdio Vaticana (C.C.)

El Dijous Sant es publicarà l'encíclica sobre l'Eucaristia

ROMA.— Joan Pau II signarà la seva encíclica sobre l'Eucaristia durant la missa del Sopar del Senyor el proper Dijous Sant. El document se centra «en el valor intrínsec i la importància per a l'Església del sagrament que ens va deixar Jesús com a memorial viu de la seva mort i resurrecció», va confirmar el Papa. En l'Eucaristia, «Jesús, Pa de vida eterna i veritable "mannà", sosté els creients en el camí a través del "desert" de la història cap a la "terra promesa"», va explicar. Joan Pau II lliurarà l'encíclica als sacerdots en lloc de la carta que el Dijous Sant els adreça habitualment, i la farà arribar a través d'ells a tot el Poble de Déu. (Zenit)

Els bisbes demanen el cessament immediat de la guerra

■ Càritas sol·licita ajuda econòmica d'urgència

BAGDAD.— Els bisbes de l'Iraq han escrit un missatge conjunt que conté una crida clara i dura a la consciència dels responsables dels atacs. El comunicat, segons l'agència Misna, va arribar a Teleradiopace, dictat per telèfon per Mons. Shlemon Warduni, bisbe auxiliar de Bagdad, que va fer ús d'una de les últimes línies telefòniques que encara funcionen a la ciutat.

«Llançem des del més pregon dels nostres cors, en unió amb tots els homes de bona voluntat, amb tots aquells que estimen la pau, una crida als responsables per tal que escoltin la veu de Déu, que convida els seus fills a viure l'amor, la germanor i el perdó; per tal que no siguin causa de destrucció, de vessament de sang, de l'augment dels orfes, dels invàlids i de les vídues, tot per aconseguir els seus interessos personals i egoistes», diuen els bisbes.

Els pastors de l'Església iraquiana demanen que s'escolti el plor dels infants, el crit dels pares i les mares i la desesperació de les dones. Així, exigeixen als responsables de la guerra emprendre accions de diàleg que «garanteixin el cessament immediat de la guerra». També agraeixen a tota la comunitat cristiana, especialment al Papa, les seves pregàries i les seves ajudes al poble de l'Iraq.

El 21 de març, l'endemà de l'inici dels bombardejos, els bisbes van consagrar el país a Maria, Reina de la Pau, en una solemne cerimònia que va tenir lloc a la catedral de ritu caldeu Sant Josep, de la capital. Durant les setmanes prèvies a l'inici dels bombardejos, la imatge de la Mare de Déu va estar en diferents esglésies de Bagdad (catòliques, ortodoxes i armènies) i va convocar nombrosos cristians i també àrabs, units en pregària.

D'altra banda, el nunci apostòlic a Bagdad, Mons. Fernando Filoni, visita les comunitats religioses i hospitals per oferir consol espiritual a les persones ferides: «Els cristians busquen refugi en esglésies i en centres pastorals, on preguen ininter-

La guerra assola l'Iraq.

rompudament i on resten també durant la nit.» Les minories cristianes a l'Iraq viuen moments de temor davant possibles represàlies d'extremistes islàmics, que els associen amb l'«Occident cristià». Fins al moment no s'hi han registrat incidents.

Mentrestant, Joan Pau II continua aprofitant qualsevol oportunitat per parlar a favor de la pau. Així, en un missatge al superior general de l'orde dels Mínims, va implorar el «do fonamental de la pau» per a la humanitat i va denunciar «les preocupacions i patiments» que genera la guerra a l'Iraq. Igualment, el nunci apostòlic i observador permanent de la Santa Seu davant l'ONU, Celestino Migliore, assenyalava que «cal promoure l'afirmació efectiva de la cultura de la vida i de la pau, basada en els valors de responsabilitat i diàleg». Per a l'arquebisbe, les nombroses manifestacions que s'oposen a la guerra assenyalen que «la cau-

sa de la pau fa grans progressos en la consciència de la humanitat».

Càritas demana ajuda

Càritas Iraq ha llençat una crida urgent d'ajuda econòmica per atendre unes 260.000 persones en els propers tres mesos. D'aquest contingent, aproximadament un 10% necessita ja ajuda urgent, al qual Càritas Iraq atén des del començament de la crisi. Actualment, Càritas Iraq compta amb un equip de 254 persones que desenvolupen les tasques d'ajuda humanitària a les víctimes de la guerra, a través dels 14 centres arreu del país i de 87 esglésies cristianes habilitades com a centres d'acollida per a la població civil.

Els fons reclamats es destinaran a la posada en marxa de programes de distribució d'ajuda alimentària bàsica, subministrament de material de socors, potabilització de l'aigua i latrinització, i atenció sanitària, entre altres. Es prioritzarà la població de risc: infants menors de 5 anys, dones embarassades i mares amb nens lactants. També s'ha previst un programa d'ajuda alimentària suplementària i terapèutica per combatre la desnutrició.

Càritas Espanyola, que en la fase prèvia de la guerra havia aportat 60.000 euros, ha mobilitzat una altra partida de 100.000 euros com a primera resposta a aquesta nova crida d'urgència. Es poden fer donacions en el compte de «la Caixa»: 2100 0965 50 0200087873 (cal especificar Refugiats Iraq). (C.C.)

BÈLGICA

Col·loqui sobre Déu i Europa

BRUSSEL·LES.— El 3 d'abril la Fondation de Service Politique, la Convenció de Cristians per Europa i Comunió i Alliberament de França van organitzar un col·loqui a la seu del Parlament Europeu a Brussel·les sobre Déu i Europa? Allà es va debatre, entre altres temes, el projecte de text constitucional europeu, el futur d'Europa i com assegurar la legitimitat democràtica de la Unió basada en un text que no preveu els valors ni les arrels cristianes. A l'acte van assistir polítics de diferents països, educadors, professionals laics i representants de la societat civil europea. A la jornada es va qüestionar

l'evolució actual de les institucions europees i com la Unió Europea pot fer front a determinades qüestions, de manera que la integració es pugui dur a terme des de la perspectiva del respecte i de la tolerància, i conciliar les possibles dificultats ètniques i socials d'Europa. Per a la Convenció de Cristians per Europa, després de la reunió constitucional del desembre del 2002, aquest acte constitueix la seva primera convocatòria en el centre polític d'Europa, el Parlament. Durant l'acte es va presentar la Convenció de Cristians per Europa i va donar a conèixer la seva posició respecte al tractat constitucional europeu. (C.C.)

Israel

Projectes per evitar l'èxode dels cristians

JERUSALEM.— Terra Santa corre el perill de quedar-se sense comunitats cristianes perquè emigren a altres països. La situació és pitjor arran del conflicte bèl·lic araboisraelià. Els franciscans, custodis dels Llocs Sants, construeixen blocs de cases per evitar l'èxode de les famílies cristianes. La col·lecta que arreu del món es farà el Divendres Sant anirà en aquesta direcció.

La comunitat cristiana de Terra Santa cada dia està més empobrida i raquítica, a causa, per una banda, de la immigració massiva dels jueus i de la natalitat galopant dels musulmans, i d'altra, a causa de l'èxode dels cristians. Des de l'any 1948 uns 230.000 àrabs cristians han abandonat Terra Santa i, des de la guerra del 1967, ha emigrat el 35% de la població cristiana-palestina; s'estima que l'any 2020 els cristians només representaran l'1,6% de la població total.

Del 1940 al 2002, només a Jerusalem, els jueus han passat de 4.000 a 400.000; els musulmans de 25.000 a 143.000, mentre que els cristians han baixat de 25.000 a 14.000, i arran de la primera intifada no arriben a 12.000. Xifres semblants es podrien observar a Betlem, Nazaret i altres ciutats.

Raons per emigrar

Una de les causes per la qual els cristians emigren a l'estranger és el conflicte bèl·lic entre àrabs i israelians que impossibilita el

desenvolupament normal d'una vida digna. A Palestina manquen les condicions més indispensables, com l'habitatge, el treball, l'escola, la seguretat ciutadana. Pel que fa a l'habitatge, sobretot per a les parelles que volen casar-se, els salaris de misèria no els permeten comprar o llogar una casa o un pis. La crisi política actual ha deixat sense feina molts cristians i els que en tenen han vist disminuït el salari dràsticament. A més a més, Israel ha confiscat el 60% de la terra dels palestins per construir assentaments jueus, la qual cosa impedeix la construcció de nous habitatges, i quan hi ha el sòl, les autoritats posen dificultats i traves per atorgar el permís de construcció corresponent. Les arbitriarietats i restriccions de l'exèrcit israelià i la nul·la presència de cristians al si de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) no afavoreixen perspectives de futur en la vida dels cristians, que se'n van per trobar-se més bé a l'estranger.

Desastrosa és també la situació de les escoles i col·legis que s'han vist en l'obligació de tancar les portes durant molt de temps,

La situació dels nens a Terra Santa, amb escoles tancades, és especialment difícil.

si és que no continuen sent objecte dels atacs de l'exèrcit o en són ocupats. Es calcula que més de 2.000 estudiants palestins han estat ferits i 137 assassinats, mentre una majoria sofreix problemes psicològics.

Als pobles falta aigua, electricitat, telèfon i altres serveis, que abans rebien d'Israel, i ara han estat pràcticament tallats o suprimits. Finalment, els cristians són mal vistos pels jueus perquè són àrabs, i mal vistos pels musulmans perquè els identifiquen—sense raó—amb interessos d'Occident, sobretot dels Estats Units.

«Aldea de sant Francesc»

Cal frenar l'hemorràgia emigratòria de les comunitats cristianes de Terra Santa. Els franciscans s'han implicat amb iniciatives diverses: beques per a estudiants universitaris que volen estudiar a la regió; llocs de treball en els seus propis centres d'acolliment i, sobretot, construcció de blocs de pisos.

Per a la família oriental, la casa és l'element vital per la permanència en un lloc. Els franciscans, fa temps, van comprar terrenys i cases per poder-hi allotjar famílies cristianes. Han hagut de lluitar contra una colla d'impediments i superar la burocràcia del govern israelià. Actualment a Jerusalem disposen de 357 habitatges de propietat i 35 de llogats amb un total de 349 famílies. El mateix s'ha fet en altres llocs. La major part d'aquestes famílies paga una quantitat simbòlica. L'últim projecte es diu «Aldea de sant Francesc». Constarà de 70 habitatges per a famílies cristianes a la zona de Betfagé. S'ha anivellat el terreny, s'ha preparat la infraestructura i s'ha començat la construcció dels primers blocs. Tot el projecte suposa més de 10 milions de dòlars. A

Oh, Jerusalem!

La ciutat de Jerusalem és un referent en el procés de pau a Terra Santa. El seu futur és decisiu en la solució del llarg conflicte araboisraelià. A Jerusalem s'adrecen les mirades i les oracions de milions de jueus, cristians i musulmans de tot el món. Els jueus l'anomenen «casa de Jahvé». Els musulmans «el llustre ciutat santa». Per als cristians és el centre de la seva fe, on Jesús va morir i ressuscitar, i hi va tenir origen l'Església. Passejar pels seus carrers transmet sentiments religiosos. El casc antic de Jerusalem només ocupa un quilòmetre quadrat, santificat per la presència de llocs tan emblemàtics com són el Sant Sepulcre (cristians), la mesquita d'Omar (musulmans) i el mur de les Lamentacions (jueus). Aquest barri de la ciutat té 31.000 habitants, dels quals 25.000 són musulmans, 3.500 jueus i 2.500 cristians. És original (no es dona en cap altre lloc del món) que en l'espai només d'un quilòmetre quadrat es doni culte al mateix Déu per part de les tres grans religions monoteïstes.

alguns els semblarà estrany que els frame-nors—fills de sant Francesc—s'hagin ficat en el món empresarial de la construcció, però és l'única manera perquè les famílies cristianes no abandonin Terra Santa.

La col·lecta que el Divendres Sant es farà a totes les esglésies del món, anirà enguany destinada a aquesta finalitat concreta i esperançadora.

Francesc Gamissans

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Negat el permís de residència a sacerdots catòlics

JERUSALEM.— Les autoritats israelianes han negat la renovació del permís de residència a 80 sacerdots i religiosos catòlics d'origen àrab a Terra Santa, que passarien a ser «immigrants clandestins». La nunciatura apostòlica, en nombroses ocasions, ha demanat a les autoritats israelianes que es renovi als sacerdots i religiosos el permís de residència, però sense resultats positius. El problema és especialment

seriós per al Seminari patriarcal de Beit Jala, encarregat de formar la major part del clergat diocesà a Terra Santa (allà s'han format 258 sacerdots i 11 bisbes). De l'actual població del Seminari, la majoria són d'origen jordà. En conseqüència, es troben en risc imminent de ser declarats il·legals i, per tant, exiliats. Si això arriba a passar, el Seminari es veuria obligat a tancar. (N.E.)

Espanya

P. Santiago Alberione, pioner de l'evangelització moderna

■ El fundador de la família paulina serà beatificat el 27 d'abril

MADRID.— «El nostre pare Alberione ha donat a l'Església nous instruments per expressar-se, nous mitjans per donar vigor i amplitud al seu apostolat, nova capacitat i nova consciència de la validesa i possibilitat de la seva missió en el món modern i amb mitjans

moderns», deia Pau VI el 1969, en atorgar-li la creu Pro Ecclesia et Pontifice. Ara, el proper 27 d'abril, el P. Alberione serà proclamat beat i tota la família paulina viu amb emoció pregonant aquest reconeixement al seu fundador i a la seva obra.

El P. Santiago Alberione va néixer el 1884 a San Lorenzo di Fossano (Itàlia). Els seus fecunds 87 anys de vida ens deixen com a llegat una família immensa, la família paulina: Societat de Sant Pau (1914), Filles de Sant Pau (1915), Pies Deixebles del Diví Mestre (1924), Germanes de Jesús Bon Pastor (1938), Germanes de Maria Reina dels Apòstols (1959), Mare de Déu de l'Anunciació i Sant Gabriel Arcàngel (1958), Jesús Sacerdot i Santa Família (1959) i Cooperadors laics amb promesa (1917).

La beatificació del fundador de la família paulina suposa un reconeixement a la seva figura i a la seva obra, «perquè no tothom veu que encaixem en l'àmbit de l'anunci de l'Evangeli», explica el provincial de la Societat de Sant Pau, el P. José Antonio Pérez. «Va ser un profeta sense cap mena de dubte, que va saber posar el progrés al servei de l'Evangeli», afegeix.

La nit que dividia dos segles, entre el 31 de desembre del 1900 i l'1 de gener del

Mestre eucarístic. Així va néixer, del Sagrari, la família paulina; així s'alimenta, així viu, així actua i així se santifica. De la missa, de la comunió, de la visita eucarística prové tot: santedat i apostolat», deia el P. Alberione. «Tot el que va fer i va viure no s'explica sense l'Eucaristia», afirma el P. José Antonio Pérez; «quan sortia de fer adoració eucarística era quan tenia les grans intuïcions. Era un home de Déu, que dedicava no menys de quatre hores diàries a la pregària».

«El P. Alberione tenia clar que l'Evangeli havia d'arribar a tothom», comenta Consuelo Sánchez. Així, es fixa en sant Pau, que dona nom a la família paulina, a qui considera «com el que més havia penetrat en el misteri de Crist i el que més havia fet per donar-lo a conèixer. Per això, tria sant Pau com a patró. Fins i tot gairebé arriba a dir que era sant Pau qui ens havia escollit per ser continuadors de la seva obra», explica el provincial de la Societat de Sant Pau. Segons deia el mateix Alberione, sobre Pau, el sant de la universalitat, «només a ell hem de considerar-lo com a pare, mestre, exemplar i fundador».

Fidelitat dinàmica

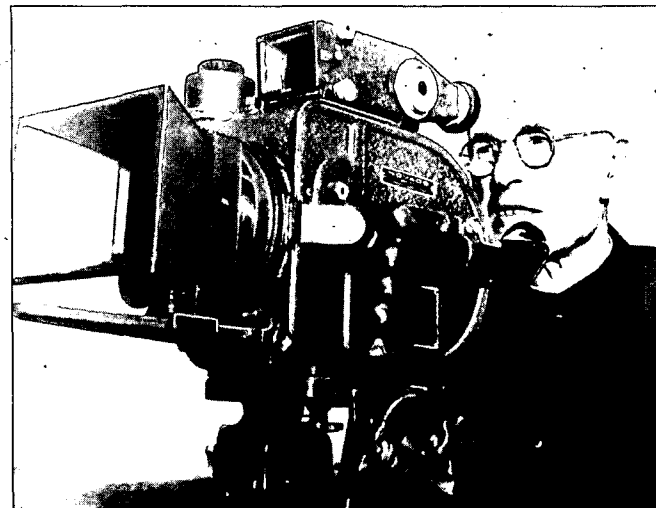
Actualment, la família paulina, en línia amb el sentiment del seu fundador, viu «una fidelitat dinàmica. En el sentit de seguir avançant i no quedar-nos on ell es va quedar», subratlla el P. Pérez. Això no obstant, reconeix que «si el P. Alberione visqués, estaria molt més llançat que nosaltres. Des que ell no hi és, no hem fet grans coses. Com a intuïció genial, que és la que ell va tenir, no estem a la seva alçada».

Pioner en la seva època, els seus fills i filles estan cridats a prosseguir en l'àmbit de la comunicació, obrint nous camins. En aquests moments, un dels temes que més preocupen la família paulina és «la dificultat d'adaptar el llenguatge al missatge. Tenim un gran camí per recórrer. No manquen mitjans catòlics, però ens costa adaptar aquests llenguatges. Sent fidels al missatge, hem de respectar les lleis dels mitjans i això no sempre s'aconsegueix. Aquest és un dels nostres grans reptes», considera el P. Pérez.

En parlar de la figura del P. Santiago Alberione els qualificatius se succeeixen un rere l'altre: home complex, amb un sentit ferm del deure, treballador incansable, profeta solidari sovint incomprès i desconegut, tenaç davant dels obstacles, promotor de la dona, evangelitzador amb

els mitjans de comunicació social, actiu en la contemplació i contemplatiu en l'acció, enamorat de Maria...

El camí de santedat que va marcar el P. Alberione serà reconegut oficialment el 27 d'abril. «Tenim una il·lusió enorme en aquesta beatificació. És una cosa que esperàvem des de feia anys. Jo tinc la possibilitat d'anar a Roma i estic molt contenta. A més, hi aniré amb tota la meua família i això fa que encara sigui més especial», diu Consuelo Sánchez. «Aquesta beatificació suposa una unitat més forta entre la família paulina i és una oportunitat perquè el P. Alberione, aquest gran home

El P. Alberione, apòstol de la comunicació.

que ha donat la vida pels mitjans de comunicació, sigui més conegut a l'Estat espanyol.» Per la seva banda, el P. José Antonio Pérez es mostra convençut que la beatificació serà un moment de «revitalització important de la família paulina i un relleu apostòlic».

Rosa María Jané Chueca

«El P. Alberione té la intuïció de fer alguna cosa pels homes i dones del nou segle, de servir l'Església amb els mitjans que posava al seu abast el progrés tècnic»

1901, quan era seminarista, la passa en adoració eucarística. I allà té la intuïció de fer alguna cosa pels homes i dones del nou segle, de servir l'Església amb els mitjans que posava al seu abast el progrés tècnic. Així, dirigirà els seus esforços a la premsa i naixeran les revistes *Vida Pastoral* (1912), *Famiglia Cristiana* (1931), *Camí, Veritat i Vida* (1952)... i després seguirà el cinema, la ràdio, la televisió..., sempre obert a les novetats que poguessin servir l'Evangeli. En aquest sentit, Consuelo Sánchez, Filla de Sant Pau, assegura que «va ser un pioner que deia que calia treballar amb els mitjans de comunicació del seu temps i amb els que posteriorment sortissin. S'adonava que la gent no anava a l'església i que, per tant, calia arribar a la gent. Ell vivia la urgència d'anunciar l'Evangeli».

Nascuts de l'Eucaristia

«La nostra pregària és, en primer lloc, eucarística. Tot neix, com a font vital, del

CASA D'ESPIRITUALITAT

del Santuari del Miracle

EL MIRACLE

■ **2.116 PERSONES**, durant l'any 2002, han participat en les diferents activitats de la Casa d'Espiritualitat del Santuari del Miracle.

■ **VOSALTRES TAMBÉ**, veniu a passar uns dies a la Casa d'Espiritualitat, en un ambient acollidor de silenci, de reflexió, de pregària i de celebració. Us hi esperem.

PER A TOTHOM

MAIG

del 12 al 18

del 16 al 18

EXERCICIS ESPIRITUALS.

Director: Mn. Ignasi Monraveta, prevere.

RECÉS, CAP DE SETMANA.

Director: Mn. Ignasi Monraveta, prevere.

JUNY

del 9 al 15

del 13 al 15

EXERCICIS ESPIRITUALS.

Director: P. Alcuí Serras, monjo.

RECÉS DE CAP DE SETMANA.

Director: P. Alcuí Serras, monjo.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES.

CASA D'ESPIRITUALITAT
Tlf.: 973 480 045 Fax: 973 480 243
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Espanya

La Confer es compromet a cercar nous camins de comunió eclesial

MADRID.— S'acaba de publicar el document que recull la feina desenvolupada en la IX Assemblea General de la Conferència Espanyola de Religiosos (Confer), celebrada del 12 al 14 de novembre del 2002. La comunió eclesial, la missió compartida amb els laics i les relacions entre les congregacions són els tres temes que aborda el text conclusiu de l'assemblea.

Sobre la comunió eclesial, l'escrit afirma que «durant segles ens hem identificat per contrast, hem accentuat el que ens distingia dels altres cristians i fins i tot dels altres religiosos. Som conscients que, moltes vegades, aquesta via ha desfigurat el rostre de Jesús». Per això, el text assenyalava que cal cercar nous camins de comunió eclesial. En aquest sentit, indica que «hem redescobert amb goig el misteri de l'Església comunió. Aquesta recerca passa per establir un nou tipus de relació entre nosaltres, amb els pastors i amb els laics, caracteritzat per l'estimació mútua, per la llibertat per expressar què som i volem,

La Confer ha reflexionat sobre la missió compartida amb els laics.

pel diàleg, per l'ajuda recíproca i, sobretot, per col·locar al centre de la vida eclesial la persona de Jesús i el seu anunci del Regne».

Pel que fa a la missió compartida amb els laics, el document reconeix que «la nostra temptació actual és

comptar amb els laics en la mesura en què ens donen un cop de mà per portar endavant les obres que ja no podem gestionar sols a causa de l'envelliment generalitzat i del 'escassetat vocacional. Correm el risc d'entendre la participació com a assimilació, sense respectar l'especificitat de la seva vocació laical». Així, els religiosos i les religioses subratllen que la missió com-

partida «ofereix un rostre eclesial més frater, visualitza amb més claredat la presència de Jesús enmig del seu poble, estimula la creativitat que sorgeix de la diversitat de carismes, reforça el testimoni dels cristians al món, ens prepara per col·laborar amb tots els que treballen per una societat més justa i pacífica, encoratja l'esperança en la força del Regne de Déu i ens ajuda a superar el desànim que a vegades ens envaeix».

Sobre la intercongregacionalitat, la Confer afirma que en l'àmbit de les relacions entre els instituts religiosos «observem més resistències que en la col·la-

boració entre religiosos i laics». El motiu és que «no hem estat educats en i per a la col·laboració». Els religiosos i les religioses aposten per presentar un nou rostre de vida consagrada en la societat. De cara al futur i per avançar cap a una col·laboració més gran amb els laics i una intensificació de les relacions entre les congregacions, el text proposa per a cadascun d'aquests aspectes una sèrie de línies d'acció i conclou amb el compromís d'«avaluar d'aquí a cinc anys, en el curs de l'Assemblea General del 2007, els processos impulsats en aquestes dues direccions.» (IVICON)

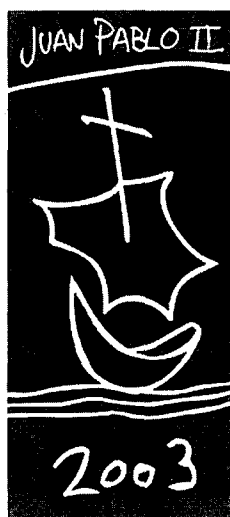
Any jubilar a Jerez del Marquesado

GUADIX.— La parròquia de Jerez del Marquesado, a la diòcesi de Guadix-Baza, celebra l'Any Jubilar Marià al voltant de la imatge de la Mare de Déu de la Purificació, coneguda popularment com la *Tizná*. A l'arxiu parroquial d'aquesta localitat granadina es conserva el relat en el qual es pot llegir com per intercessió de la Mare de Déu de la Purificació, tres nens que «van quedar com morts» a conseqüència d'un raig, «posats davant la santíssima imatge de la Purificació» i després dels «clams, plors i súplices que feien les seves mares i altres dones pietoses», van tornar a la vida. Aquell dia, a la imatge de la Mare de Déu li va quedar emmascarat al rostre i, des d'aleshores, se l'ha coneguda afectuosament com la *Tizná*. Els habitants de Jerez van assumir el «vot» de professar-li sempre una devoció especial i que ara es veu recompensat amb la celebració d'aquest jubileu concedit pel Papa. (Odisur)

100 DIES

100 RESPOSTES

A l'espera de Joan Pau II

A www.sereismistestigos.com
trobareu el material complet
de la campanya
«100 dies. 100 respostes.
A l'espera de Joan Pau II»

ELS VIATGES DEL PAPA PEL MÓN

—Què ha impulsat el Papa a fer els 98 viatges apostòlics?

—Va ser Jesús qui va encomanar als apòstols la missió d'anar pel món a predicar l'Evangeli. Evangelitzar, comunicar la Bona Nova per tots els racons del planeta. Sant Pau, en la seva carta als Romans, va escriure amb realisme poètic: «Que bonics que són els peus d'aquells que proclamen l'anunci esperançador de la pau.» Joan Pau II, seguint la voluntat de Crist i amb l'entusiasme de Pau, pocs dies després de l'inici del pontificat, va deixar clar que el seu pontificat seria itinerant. El teló de fons del papat no tan sols seria la cúpula i la plaça de Sant Pere, serien també gratacels, llogarets perduts, camps i ciutats dels cinc continents. Des del primer moment les seves paraules no van deixar lloc a dubtes: «Vull apropar-me a tots, als que pregunten, i on pregunten. Al beduí a l'estepa, a la carmelita o al monjo cistercenc als seus convents; al malalt al seu llit de patiment, a l'oprimit, als humiliats. He decidit viatjar fins als extrems confins de la terra.» Als periodistes, en un dels seus vols els dirà: «Cada dia recorro en la pregària una geografia espiritual. La meua espiritualitat és una mica geogràfica.»

—Quins són els objectius dels seus viatges?

—En tornar d'una de les visites a Àfrica, Joan Pau II va explicar que es considerava el rector del món: «Fins ara els feligresos s'apropaven a la parròquia, ara és el rector qui ha d'anar entre la gent.» Confirmar els germans en la fe és la raó principal d'aquests pelegrinatges al santuari vivent del poble de Déu. Tres mesos

després de la seva elecció a la càtedra de Pere, en el seu primer viatge pastoral a Mèxic, per presidir a Pueblo de los Ángeles la tercera conferència de l'episcopat llatinoamericà, en l'escala de Santo Domingo van preguntar al Papa: «Cap a on va el pontificat de Joan Pau II? I va contestar sense dubtar: «Cap endavant, a la recerca i en defensa de l'home i amb l'Evangeli a la mà.» Quan va tornar a Roma una setmana més tard, el primer de febrer del 1979, dirà: «He pregat per un món més pacífic, més just i més humà.» Confirmar i encoratjar els germans en la fe és la principal raó dels viatges de Joan Pau II. No importa que siguin pocs, com a l'Azerbaidjan on la comunitat catòlica a penes arriba a 130 membres. El Papa hi va per assegurar-los que està amb ells; que l'Església no els abandona.

—Quantes vegades ha visitat Polònia?

—Nou, l'última, encara que molts asseguruen que ha estat la penúltima, va ser a mitjans del mes d'agost passat, quan va acaronar els llocs més estimats tendrament i malencònicament. Des de l'helicòpter va sobrevolar la seva Wadowice natal, va passar quatre dies a Cracòvia, va pregar a la catedral de Wavel on va ser ordenat sacerdot el 1946, va visitar l'església de Sant Florià, de la qual va ser vicerector, la tomba dels seus pares i, des del cel, va admirar les muntanyes Tatra on esquiva quan era petit. Va ser el viatge del record, el viatge de la memòria. Des del primer havien passat 23 anys. Era el 2 de juny del 1979, Polònia estava sota l'imperi soviètic, però a la plaça de la Victòria, aquella mateixa tarda, Joan Pau II va celebrar la missa al costat d'una creu gegant, i en l'homília va afirmar que «no es pot excloure Jesucrist de la història de l'home; que no se'l pot excloure

de cap part del globus i ni de qualsevol latitud ni longitud geogràfiques». En el segon viatge, el 1983, a Polònia es van tornar a sentir sorolls de sables i al sindicat Solidaritat li havien tallat les ales. Va ser un viatge trist, carregat d'amenaçes. El Papa va tornar el 1987 per recordar a Moscou, en presència del marxista general Jaruzelski, «que Polònia conserva intacta la fe cristiana i proposa la pròpia victòria espiritual a l'Est que s'enfronta a Déu i al ric Occident que es jacta de no necessitar el Senyor».

—Quin ha estat el viatge per a Joan Pau II amb un significat més gran?

—Sens dubte, el viatge a la terra de Crist, a Terra Santa. Més que un viatge, un pelegrinatge als llocs on va néixer Jesús, Betlem; Natxaret, on va viure amb els seus pares; a Galilea, per on va anar predicant l'Evangeli; a Jerusalem, on Crist pateix la Passió, Mort i Resurrecció. Era el somni d'un pontificat itinerant que aconseguirà fer-se realitat el 20 de març del 2000. Aquell dia, el successor de Pere va fer el camí invers a l'apòstol. Des de la Ciutat Eterna fins a la Ciutat Santa. Una setmana més tard, Joan Pau II es va acomiadar de Jerusalem, va pujar al Gòlgota i va besar la pedra del sepulcre a la basílica del Sant Sepulcre, però abans havia resat a la Muntanya de les Oliveres i havia celebrat l'Eucaristia al Cenacle. Va visitar el gran muftí al costat de la mesquita d'Albutar i als hebreus els va rendir un homenatge i va visitar el Museu de l'Holocaust i al Mur de les Lamentacions va deixar escrita la petició de perdó pel mal que l'Església catòlica ha pogut fer al poble jueu. Va demanar a uns i altres «treballar junts i units, a favor de la reconciliació i la pau, i tancar amb determinació les ferides del passat».

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El Pare s'implica en el sofriment del Fill

Vull expressar un pensament que em sembla important per al creient, en iniciar-se la Setmana Santa.

El Pare s'implica en el patiment del Fill. «El Pare és el primer que es compromet en el camí del sacrifici.» Diu Jesús: «Us asseguro que el Fill no pot fer res pel seu compte. Ell fa només el que veu fer al Pare. El que fa el Pare, això fa també el Fill» (Jn 5,19). Jesús es compromet en el camí de la passió precisament perquè el Pare es va comprometre amb ell en primer lloc. Suggereix que, en qualitat de Fill, aprèn el que serà la seva missió. És el Pare qui li obre el camí de la creu, precedint-lo en aquest camí. I la darrera nit abans de la passió, quan Felip li demana que els mostri el Pare, Jesús respon: «El que em veu a mi, veu el Pare.»

«En l'amor que es desplega en la Passió caldrà descobrir l'amor del Pare que entrega el seu Fill. En el rostre ple d'amor del crucificat caldrà descobrir el rostre

ple d'amor del Pare que fa comprendre l'origen de l'obra redemptora. En el dolor de Crist a la creu caldrà cercar el reflex del patiment misteriós del Pare.

»Aquest sacrifici —del Pare— moltes vegades no ha estat comprès adequadament. S'ha representat el Pare per damunt i al marge del drama redemptor, com el Déu sobirà que exigeix una satisfacció o una reparació pel pecat, sense implicar-se a si mateix en l'ofrena del sacrifici. Als qui estiguin temptats de retreure-li el lliurament del seu Fill en lloc d'haver vingut ell mateix a la terra, cal respondre'ls que per al Pare era més penós encara lliurar el Fill del seu amor» (Jean Galot).

«Cal reconèixer en Ell (en el Pare) la font de la compassió, de tota compassió. Mai hi ha hagut una compassió tan profunda en el patiment com la del Pare amb el Fill al Calvari. Fou en virtut de la seva decisió lliure i sobirana que es va endinsar el Pare en el camí del

sacrifici i va posar el patiment en les relacions d'amor lliures que va establir amb els homes.»

Molts teòlegs actuals —penso en Kasper, en Galot i en d'altres— han meditat sobre això. Però els Sants Pares ja intuïen quelcom sobre el patiment de Déu. Sant Ignasi d'Antioquia diu que «l'intemporal, l'invisible es va fer visible per nosaltres. El que era incompreensible, es va fer comprensible. Aquell que era incapaç de patir, es va fer capaç de patir per nosaltres». Tertulià parla del *Deus mortuus* —Déu mort— i del que encara és més fort: del *Deus crucifixus*. Una fórmula més matisada no era fàcil. Orígenes dirà del Pare que també pateix per amor als homes. Però l'home pot rebutjar la salvació. Hi ha una frase bellíssima de Kierkegaard en el seu llibre *Diari d'un seductor*: «L'omnipotència de Déu és la seva bondat. Perquè la bondat consisteix a donar; però distanciant-se a poc a poc per fer així independent el receptor.» I afegeix que «el que és incompreensible és que l'omnipotència de Déu no sols pugui crear la totalitat del món visible, sinó que pugui també crear el més fràgil: l'home lliure, que és independent davant de l'omnipotència». Podem no respondre a l'amor de Déu. La nostra glòria final és dir sí a Déu, acollir el seu amor.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Contemplar la creu

Durant la Setmana Santa contemplem especialment la creu de Jesús. Abans de la mort de Jesús en creu, aquesta era signe d'una mort infamant, reservada a la categoria més baixa dels homes. Tanmateix per Jesucrist la creu esdevé una clau. En endavant, amb l'ajut d'aquesta clau, els homes i les dones podrem obrir les portes de les profunditats del misteri de Déu.

Es en el seu sofriment i en la seva mort, que Crist ens revela la veritat sobre Déu i sobre l'home. Pel gest de Jesús, que va acceptar la creu, els homes sabran que Déu és amor, i un amor sense límits. L'evangelista Joan ens ho diu amb aquestes paraules: «Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna.»

Supportant la seva humiliació extrema Jesús manifesta el seu il·limitat amor als homes i la seva obediència indefallent al Pare que l'ha enviat. Sovint mirem la mort de Jesús com un drama i res més. Llavors ens imaginem

Déu com aquell qui envia el seu Fill a la mort. Ens fixem en l'horror de la crucifixió, més que no pas en l'amor que Jesús va viure. Ara bé, allò que ens salva no és la mort de Jesús, sinó el seu amor incondicional, que es manifesta amb la mort.

El Pare no ha volgut impedir que el seu Fill sofria la mateixa sort a què són exposats els seus germans en un món indiferent a l'amor. Tot l'amor del Pare és present en el seu Fill, el seu estimat, que pateix. En Jesús Déu se'ns presenta com el qui mai no abandona l'home i ens acompanya fins al final de les nostres penes i angoixes.

La veritat sobre Déu amor ha estat revelada per la creu. Ens podem preguntar: podia ser revelada d'una altra manera? Segurament que sí. Tanmateix Déu ha escollit la creu. La creu és signe d'un amor sense límits. Després de dos mil anys, l'evangelista de la creu parla a l'home d'avui. Després de vint segles, Crist, que s'aixeca de la caiguda, troba l'home que cau. Caure no és pas el

final del camí. Trobant el Salvador, els homes s'aixequen per la seva força. Com s'aixecà Saule a l'entrada de Damasc, ell que va sentir aquestes paraules de Jesús: «En tens prou amb la meua gràcia. En la teua feblesa actua el meu poder.»

Aquests dies de Setmana Santa són propicis per contemplar la creu de Jesús. Contemplant el rostre de Crist crucificat podem entendre millor el misteri de la nostra vida. En realitat el misteri de l'home només s'aclareix veritablement en el misteri del Verb encarnat. Crist manifesta plenament l'home al mateix home i li descobreix la seva vocació altíssima.

Estem tan acostumats a veure la creu que ens la podem mirar com si fos un simple adorn, sense sentir cap emoció. I en canvi ens revela la profunditat del pecat de l'home, capaç de respondre amb odi a l'amor de Déu. La creu ens fa veure el rostre de Déu, el seu cor traspassat, d'on brolla la misericòrdia.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Josep Oriol Pujol i Humet
Gerent de la Fundació Pere Tarrés

Educació en valors. Transmissió de la fe. Puntualitzem!

Als centres educatius, als mitjans de comunicació, a la societat, cada vegada es parla més de la importància d'educar els valors. Però, què són els valors? Els podríem definir com un ens teòric, un intangible, impossible d'encapsular, que orienta les nostres actituds i, des d'aquestes, els comportaments. Els valors no són un element material, són el rerefons que inspira com som i actuem les persones.

Hi ha qui diu que els valors estan en «crisi». No és cert que al món actual no el moguin uns valors, en tot cas, cal definir quins són els valors vigents i quins els que potser estan en crisi. Sovint l'estil de fer que els cristians desitjaríem no és massa exitós socialment ni és el més estès. Els valors hegemònics són els que no compartim, els que fins i tot gosaríem qüestionar que fossin veritablement valors.

Tota relació educativa, tota relació adult-menor és transmissió de valors. Fins i tot si el que transmetem és negatiu: desinterès, mandra, falta de respecte, egoisme... influeix en els infants. Per tant, afirmar que eduquem en valors és dir ben poc si no enumerem els valors des dels quals ho fem.

És impossible transmetre uns valors si l'educador no els viu i no els té interioritzats. Els valors no són conceptes que s'ensenyen com els continguts escolars a l'aula. Els valors s'han de viure i han d'orientar les actituds personals de l'educador o educadora. Si un centre d'esplai vol educar en el respecte pel medi ambient, però els seus monitors no tenen «automatitzades» tendències de conducta o actituds com ara apagar els interruptors en sortir d'una habitació, no llençar mai la brossa a terra... que poc l'educaran, malgrat que li expliquin totes les formes de reciclatge de residus o de transformació energètica que existeixen per tal de minimitzar l'impacte ambiental. Els valors no s'ensenyen, cal encomanar-los des de la vivència personal. Per això, és bàsic que qualsevol equip educatiu tingui clar quins són els valors que orienten la seva intervenció, quines actituds se'n deriven i si aquestes es donen en les persones que l'integren. Per ser educador cal una coherència personal amb el projecte concret que s'educa ja que la intervenció de l'equip pot ser plural, però ha d'ésser coherent i harmònica.

Més enllà, doncs, de grans formulacions sobre com s'ha d'educar, l'important és com cal ser per esdevenir un bon

educador. Ser plenament «persona» és el que veritablement importa per tal que la relació amb l'infant sigui enriquidora per a aquest. Un bon mestre o monitor, més enllà de les tecnologies que domini, dels recursos de què disposi i de la voluntat que tingui, es mesurarà per la «categoria humana». La seva riquesa personal i els valors que el moguin com a individu seran la font veritable de la relació amb els menors i el que aquests li reconeixeran. Fins i tot l'autoritat, amb majúscula, serà percebuda, no tant pels mecanismes de seducció o repressió que pugui mostrar sinó per la coherència personal amb els valors que proposi als educands. L'entusiasme i la seducció són importants, però ho és més encara la vivència constant del projecte que es vol educar. El gruix d'experiències personals, la capacitat d'interioritzar-les i d'actuar d'acord amb uns valors que s'orienten a l'altre, el respecte profund, etc., són elements d'aquesta categoria humana a què fem referència i que és la que veritablement educa.

I dels valors... a la fe! Sovint, en l'argot dels educadors/ores, sembla com si procurar transmetre la fe significués integrar tres o quatre valors més que són els propis dels creients. I no és ben bé això, si bé és cert que la proposta de Jesús de Natzaret suposa uns valors determinats, els que anomenaríem de l'humanisme cristià, i que hom troba ben formulats en les Benaunces. Ara bé, aquests valors són comuns a moltes persones, cristianes o no. La fe és alguna cosa més. La fe és un do de Déu que dona resposta a una dimensió transcendent de la persona, que no és la racional ni l'afectiva, i que es viu individualment i col·lectivament, en comunitat. La persona ha de voler estar oberta a aquesta fe. En un món tan racionalista com el nostre, molt crític amb l'organització humana que és l'Església, és fàcil viure i transmetre la fe. Si l'escola o el centre d'esplai s'ho proposa serà necessari que algú ens hi ajudi, caldrà reflexionar en equip i, si és possible, pregar junts. La fe, insistim, és do. Cal estar oberts, cercar, contemplar, escoltar d'una forma diferent del que és la racionalitat. L'educació en el lleure i l'ensenyament escolar són marcs privilegiats per viure i transmetre la fe, la qual cosa no vol dir que fem catequesi, que significa transmetre els continguts concrets de la fe. Ara bé propiciar la vivència de la fe en els infants és quelcom més que educar en valors, i les nostres institucions educatives són marc privilegiat per fer-ho.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Admirable creació i més admirable redempció

La Vetlla Pasqual, en proclamar la Paraula, fa un repàs de la història de la salvació. Es tracta d'una escolta atenta i reposada de les meravelles de Déu a favor nostre. Ell creà tot el que existeix, salvà el seu poble i, en el cim dels temps, ens lliurà el seu Fill com a Redemptor. Una meditació que, com qui va de sorpresa en sorpresa, fa néixer en el cor dels fidels una gran joia i, per tant, condueix a l'acció de gràcies. En efecte, l'obra de Déu és pura gràcia que, a la vegada, desvetlla l'acció de gràcies en els qui som creats i redimits. Així, la nit santa de Pasqua esdevé un brodat lluminós de Paraula de Déu i de pregària humana.

Després que en la nit de Pasqua ha estat llegit l'himne de la creació del món i de l'home, el celebrant recita l'oració encapçalada pels mots següents: «Oh Déu, vós, d'una manera admirable creàreu l'home, i d'una manera encara més admirable l'heu redimit...» Pregària que es resa també per Nadal. Pregària que figurava en el missal romà, quan el sacerdot tirava l'aigua en el calze i que feia així: «Oh Déu, que constituíreu admirablement la dignitat de la persona humana, i més admirablement encara la reformàreu: feu que pel misteri de la unió d'aquesta aigua i vi tinguem part en la divinitat de Jesucrist, el vostre Fill i Senyor nostre, que es dignà a fer-se participant de la nostra humanitat.»

L'obra de la creació és admirable, excel·lent. La seva bellesa i la seva immensitat impressionen la nostra sensibilitat. La creació! La llum, el dia i la nit, el firmament, les aigües, els continents... I tot era bo! Finalment, el Senyor culmina la seva obra amb la creació de l'home i la dona. Els fa a la seva imatge i semblança. I posa tot el que

ha creat a les seves mans. Tot és do! La creació és un deversall d'amor. Una narració que és un acte de fe, arrelat en l'experiència espiritual i purificadora de l'exili a Babilònia.

L'obra de la redempció és molt més admirable encara. Els homes pecadors seran creats de nou, seran recreats. Els patriarques caminaran amb aquesta esperança certa i els profetes demanaran la purificació interior per tal que Déu doni un nou cor als qui, en Crist, esdevindran fills adoptius. L'obra redemptora té un *in crescendo* que mena cap a Crist, Paraula de Déu. Paraula anunciada i viscuda en el marc de l'antiga aliança. Bellesa de la gràcia de Déu! La culminació és l'encarnació del Fill de Déu. Bellesa de la gràcia de Déu! Un infant Déu en la pobresa de Betlem, un predicador poderós amb paraules i obres, un home Déu coronat d'espines, menyspreat, ridiculitzat, abandonat i crucificat. Encara aquí la creu esdevé bella i esplendorosa! Bellesa de la gràcia de Déu que estima els homes! Llum radiant de la resurrecció en la matinada del dia de Pasqua! Bellesa de la gràcia de Déu!

Nosaltres som éssers creats, pecadors i salvats. Aprenem, en la Pasqua, que «on abundà el pecat, sobreabundà la gràcia». La creació fou meravellosa! Però encara és més meravellosa la redempció! Per aquesta esdevenim fills en el Fill. Vivim la nova i eterna aliança amb un cor nou, procurat pel mateix Senyor. La creació i la redempció marquen el nostre estil de viure. I ens ensenyen que les criatures redimides tenim una dignitat molt gran. Per créixer en la relació amb Déu, hem de considerar que la redempció és més admirable que la creació. I que totes dues formen un tot en el pla de Déu.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Últim article, per ara, sobre la «New Age»

Un lector amic (AML) m'escrigué: «La sèrie d'articles sobre el tema ha quedat fluixa des del meu punt de vista. Al lector comú el tema no li sona. Crec que, tot i parlar de conceptes d'espiritualitat i religiositat, no es dona una descripció detallada de la naturalesa de tots dos conceptes, creient que són coneguts, i és aquí on es fa flac servei al lector...» A més d'honest en les seves afirmacions, té tota la raó del món. Vaig ser conscient que corria aquest perill. No he pretès mai que els escrits fossin capítols d'una tesi doctoral. Amb els meus articles intento il·luminar oportunament, inquietar, suggerir, cridar l'atenció o posar l'accent en realitats actuals que jutjo interessants.

Quan un es fa gran, i jo ho sóc des de fa temps, aprèn, gràcies als seus estudis i experiència, a dimensionar les coses amb seny. La noció que hom té de fenòmens com el Renaixement, la Il·lustració o el Romanticisme, per exemple, són molt diferents de les que es va formar en els balbuces del seu batxillerat. Ara em pregunto: les persones d'aquell temps sabien el nom del que s'hi guaitava? Igualment, allò que hom viu durant la seva existència, primer el sorprèn, a vegades l'alarma, d'altres el meravella, però arriba un moment en què, si conserva la joventut espiritual, espera l'aparició d'un dia nou amb la il·lusió en què les novetats enriqueixin una mica la seva vida. L'hi enriqueixin sí, però només una mica. Penso en els meus contactes amb el món hippy, fa molts anys, la seriositat amb què parlàvem i vivíem el compromís cristià (nosaltres sempre fèiem servir la paraula francesa *engagement*), l'amargor amb què acceptàvem corrents com la de la mort de Déu (*Sinceridad para con Dios*, del bisbe Robinson, es va convertir en referència per als qui acceptàvem el que ens semblava de molta actualitat; quants exemplars deuen quedar avui d'aquest manual a les prestatgeries?). No m'agrada la gent que es desperta amb temor, ni la que mira el futur amb sospita, ni la que es troba amb les persones desconfiant-hi, ni qui està convençut que ja no pot passar res de nou a la seva vida. Tampoc no m'agraden els que creuen que allò amb què topen és totalment diferent, desconegut pels altres, que revolucionarà el món, i aconseguirà que s'oblidin els progressos anteriors.

Crec que amb aquestes divagacions no serà aquest l'últim dia que tracti sobre conceptes de la *new age*. Aterro en l'anecdota, sovint reveladora i més amena. Em vaig trobar una antiga amiga amb qui havíem col·laborat en l'escoltisme d'aquells temps. Surt el tema de la *nova era* i ella em diu que li agrada molt la música i que, quan l'escolta, sent una gran satisfacció. Poc després tinc l'oportunitat de conèixer dues noies, una de 14 anys i l'altra de 18. Els pregunto si els agrada la música *new age* i em diuen que no la coneixen. Com que tenim l'ordinador connectat a Internet, fem servir el cercador per al tema que ens interessa. La resposta és sorprenent: quan apareix la llista d'autors, tots tres en coneixem uns quants, i a més ens agraden, però no sabem que pertanyen a aquest gènere. Acabo. Hi ha hagut una certa empatia entre nosaltres, però no fruit de compartir aficions, ni d'haver nascut al mateix lloc, ni de ser de la mateixa quinta. Ha sorgit quan una d'elles m'ha dit alegrement, així tu també ets peixos, com jo? Potser això explicat resultarà revelador sobre el tema a algú.

Notes insignificants

Germà Adrià

Quan sigui gran

El Taqui aviat farà 12 anys. És el tercer fill d'una família de cinc, de quatre pares diferents. El Taqui no se sent lligat a ningú. Té un caràcter aspre i antipàtic amb els grans, però és molt estimat pels seus companys.

Fa cinc anys que esmorza al Centre Obert. I no hi ha cap dia en què no cridi l'atenció per alguna cosa: embruta més que els altres, crida quan parla, pica a la taula... I sobretot és el que menja més.

I sobretot els dilluns. Així, dilluns passat, es va fer posar sis gots de llet i cada got el va omplir repetidament de Kellog's. Ens va exhaurir les reserves.

La bona dona que li serveix la llet li va preguntar com és que tenia tanta gana. I ell, com aquell que no diu res, va dir que els diumenges no menja.

El Taqui els diumenges no menja, tret que arplegui alguna cosa. No menja perquè el centre està tancat; perquè el col·legi especial els diumenges tampoc no obre i perquè a casa seva només mengen els petits. A casa només hi va per dormir a sobre d'un matalàs sense llençols que li tenen reservat.

Així de senzill: El Taqui sempre menja molt. Però els dilluns esmorza exageradament, perquè té la gana de tot el diumenge.

Què serà d'en Taqui quan sigui jove? L'hauré de visitar en alguna presó? Trobarà una feina digna? Podrà menjar també els diumenges?

Durant el dia vaig tenir dues trobades singulars:

Vaig anar a una oficina. El cap dels 14 oficinistes era un antic alumne de Protecció de Menors, de quan la dirigíem els germans. Ell, de petit, no havia conegut els seus pares. Però a Protecció de Menors va trobar educadors que el van estimar i allà va poder acabar la bàsica i li van buscar una feina. I ell va continuar estudiant de nit. Ara, cap d'oficina, casat, dos fills, ha pogut ajudar una germana seva que també de petita va estar a Protecció de Menors.

Tothom pensava aleshores que l'oficinista acabaria a la presó... Era «dolent», trapella i no tenia família.

A la tarda del mateix dia vaig haver d'agafar un taxi.

I el taxista es va tombar i em va fer una abraçada.

No em recorda? Vostè em va conèixer quan tenia 12 anys i em feia cantar al cor de La Salle Port. Però, com podia recordar-lo si no l'havia vist més des d'aleshores?

I va aturar el taxi i em va convidar en un bar i va parlar recordant coses bones de quan era petit. Ell tampoc no tenia família. Però s'ha espavilat. I ara té dos taxis amb els quals es guanya molt bé la vida: un el porta ell i l'altre, el seu fill.

Ja a casa vaig anar una estona a la capella a pregar per l'oficinista i a pregar pel taxista. I a pregar, sobretot, pel Taqui. Arribarà a ser un cap d'oficina? Serà un bon taxista? Què farà quan de gran ja no es pugui beure sis gots de llet els dilluns al matí?

Amb aquests interrogants vaig pregar i prego sovint pel Taqui.

Zoom i Rauxa

Eduard Brufau

Un cop acabat el conflicte de l'Iraq el gran repte serà construir un nou govern estable. L'oposició, però, és molt variada (kurds, xiïtes, socialistes, islamistes...) i la feina serà fer-los posar d'acord. A la foto, la variadíssima oposició iraquiana.

No en nom de Déu!

En l'actual guerra de l'Iraq sobta veure com tant el president dels Estats Units, George Bush, com el de l'Iraq, Saddam Hussein, no dubten a utilitzar Déu en els seus pomposos discursos com a justificació per atacar l'altre. Tots dos fixen un enemic del qual ells es presenten com a alliberadors divins. D'això se'n diu fer servir el nom de Déu en va, com molt bé sabem pel decàleg. De fet, rere aquest pretès rearmament religiós no s'amaga més que un rearmament militar i un bon grapat d'interessos econòmics.

En el cas de Bush queda clar que els seus veritables motius són les enormes reserves de petroli de l'Iraq, les segones del món després d'Aràbia. Pel que fa a Saddam, aquesta nova i interessada imatge de líder religiós xoca profundament amb la seva laïcitat.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

La pau interior

«La impotència per canviar les lògiques humanes i per fer triomfar les raons de la pau al món ens fa sentir amb més urgència en aquests dies la necessitat de fer que, en un món lacerat per les discòrdies, l'Església resplendeixi com a signe profètic d'unitat i de pau», va afirmar el pare caputxí Raniero Cantalamessa, en la seva meditació quaresmal del divendres 28 de març, davant del Papa i els seus col·laboradors.

La guerra contra l'Iraq, a mesura que passen els dies i augmenta el nombre de morts, cau en una espiral que comença a ser incontrolable, no tan sols als escenaris bèl·lics sinó als diferents països del món. La crispació comença a oferir els seus primers símptomes. Hi ha entitats que volen posar segell i marca a les manifestacions ciutadanes, i s'apropien del seu potencial. UGT i Comissions Obreres discrepen sobre la convocatòria de vagues. L'enfrontament s'aguditza entre el PP i l'oposició. Pot arribar el moment que el pacifista que s'ha apuntat amb constància i lliurament a expressar el seu desig de pau en les diverses manifestacions es pugui sentir utilitzat per uns i altres. En realitat, la guerra conté, sempre a les seves entranyes un efecte dòmino de conseqüències incalculables i resulta molt difícil mantenir una postura personal de pau i de concòrdia. Per què?

Existeix la faceta col·lectiva i la faceta personal de la pau. Lluitar contra la guerra sembla que m'instal·la en plataformes de pau, però pot portar-me a engany. La causa de la pau, si no es viu des de l'interior del cor, és un pretext per encarrilar la meua agressivitat i la meua violència. En l'esfera humana, ens movem en l'àmbit conscient però la nostra conducta no pot tenir la seva explicació completa si desconexem les forces de l'inconscient. N'hi ha que per salvar nens iraquians matxucarien cranis de soldats aliats. N'hi ha que per donar suport als marines no volen veure els morts que se sembren als carrers o als camps. Aquesta polaritat existeix. Desconèixer-la permet radicalitzar les postures, optar-ne per una i perdre de vista la realitat. La pau no es pot refugiar al cor sense tenir cap traducció social, però una pau col·lectiva sense arrels en la persona resulta un miratge. Hi ha una bonica història que prové de l'antiga cultura japonesa segons la qual si un guerrer s'adonava que havia odiat dins al seu cor un enemic, havia de depositar les armes i anar-se'n, no podia continuar la lluita fins que posés en ordre casa seva. Cal prestar molta atenció als enemics exteriors però sense oblidar els enemics que tenim a dins. Oblidar-se d'uns i d'altres permet que les guerres no tinguin fi. Qualsevol dels que estem a favor de la pau hem de reconèixer que, en determinades circumstàncies, seriem capaços de tirar bombes. Si ignorem aquesta polaritat, proclamarem que els dolents són els altres i que nosaltres som els bons. La humilitat és indispensable per a una feina a fons. Resulten sorprenents les declaracions de persones que han viscut a prop d'assassins. Acostumen a dir: «Semblava un home o una dona normal. Encara més, sempre somreia i se'l veia molt atent i educat.» Les profunditats de l'inconscient contenen moltes claus per comprendre la nostra vida i les nostres relacions.

El pare Cantalamessa deia en aquesta meditació esmentada al principi: «Desterra l'enveja i serà teu tot el que és meu, i si jo desterro l'enveja, és meu tot el que tu tens.» Segons aquest plantejament, una bona feina interior comporta repercussions socials importants.

Els mitjans de comunicació ens proporcionen durant les 24 hores material informatiu sobre la guerra de l'Iraq. Si al nostre cor nien sentiments de pau, convindrà ampliar els nostres horitzons a les 56 guerres que hi ha en aquest moment al planeta, de les quals no comptem amb cap imatge que ens faci estremir.

La pau no és un do de possessió fàcil, sinó que implica una tensió entre polaritats: col·lectiva i personal, esquerres i dretes, neoliberalisme econòmic i socialisme, democràcia i dictadures, cristianisme i islamisme... Com poden conviure realitats tan diverses al mateix escenari? No n'hi ha prou d'aturar els conflictes, sinó que cal donar-los una solució des de la justícia i el respecte dels drets humans.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció, què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

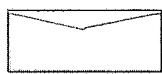
Descomptes especials per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

□ Ens sumem al dolor de sor Gemma Morató

Ens sumem al dolor de sor Gemma Morató, dominica de la Presentació, sotsdirectora d'aquesta publicació, i al seu mal de cor i mal d'estómac, com ella escriu, provocat pels sofriments que actualment passen les seves germanes religioses a l'Iraq, moltes d'elles filles de famílies iraquianes, abocades generoses per vocació humanitària i religiosa per al millorament social del seu poble, i ara submergides en el daltaix d'una guerra que podia haver estat evitada. Gran és el sofriment d'aquelles dominiques, del seu poble i de les persones que des d'Europa les estimem i preguem per elles.

Al dolor de sor Gemma de Catalunya Cristiana podríem afegir-li el dolor per sor Maria, malalta, de 82 anys, foragitada de Costa d'Ivori amb tota la comunitat, també per una guerra estúpida, després de dedicar més de trenta anys a l'ensenyament dels nadius, de guarir-ne les nafres i malalties, d'instruir les mares com tenir cura dels seus fills, i evitar així la mort infantil, de cuinar i de repartir menjar a la mainada famolenta gràcies a les aportacions de bons cristians d'Europa, mentre el govern de Costa d'Ivori dedicava el pressupost estatal a proveir-se d'armes, a Europa, per defensar-se dels seus enemics, tots africans però de raça diferent i poder-se aferrar al poder.

Les abnegades dominiques, que per vocació van deixar la seva pàtria per anar a Àfrica a ajudar humanitàriament uns fills d'aquella terra, han hagut d'abandonar el convent, les hortes, els pous, les escoles, les terres on van aportar la joventut i la salut per causa de l'actual guerra civil, pel delictes de ser «blanques». L'exèrcit francès es passe-

ja impassible per Costa d'Ivori, que havia estat la seva colònia, únicament per defensar la vida dels «francesos» sense ficar-se en la vida política. El mutisme de Chirac, el president francès, sota un no-intervencionisme polític (però no econòmic), ha provocat assassinats, execucions injustes, destruccions, exilis i orfes.

Ben sincerament ens sumem amb sor Gemma en aquest conflicte a l'Iraq i, com diu ella, per demanar al Senyor que augmenti la nostra fe i creure que només Ell pot tocar el cor dels homes i tocar-lo per la pau.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

□ La litúrgia de la missa dominical

Col·laborar-hi. Hi som convidats, és signe de fe. Positiu i engrescador. Entorn del Pare. Voldria fer les consideracions següents:

La Paraula. No té problemes: execució llarga, curta, forta, suau... És imprescindible haver-la llegit i pensar que hem de proclamar-la de forma comprensible als assistents, promocionar-la amb naturalitat. És aquesta la pauta òptima.

Servei a l'altar. Valorem prou el fet d'estar juntament amb el celebrant, prop del Senyor, present i vivent? Cal servir-lo, entregats amb amor de fills, i transmetre la pau als germans. No podem menysprear aquest benifet. Quan aquest servei normal en el petit escolà és desatès, per què no suplir-lo?

Cants. Pretenem cantar la joia de la presència del Crist. Solistes? Cors? No són aconsellables. Podem expressar la nostra alegria amb melodies fàcils de retenir, executades per la massa assistent. La tristesa no és adient per al sant viure cristià.

Pregàries. Potencien la importància de la cerimònia, sobretot si hi consten les vicissituds del món en què vivim, on la mà del Totpoderós és definitiva i que espera comptar amb nosaltres per arribar pertot.

I sense descurar iniciatives i serveis per arrodonir el màxim exponent, amb el nostre testimoniatge inclòs.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

□ Guerres tristes

En aquests moments, un cop començada aquesta maleïda guerra —com, de fet, ho són totes—, no voldria passar per alt les emotives i dures paraules que aquell genial poeta oriolà ens va deixar com a llegat:

«Tristes guerres»

*Tristes guerres
si no es amor la empresa.
Tristes, tristes.*

*Tristes armas
si no son las palabras.
Tristes, tristes.*

*Tristes hombres
si no mueren de amores.
Tristes, tristes.*

Miguel Hernández

MARTÍ MANCILLA MUNTADA
Barcelona

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ El carisma de sant Bernat

Vaig llegir a Catalunya Cristiana del 27 de març passat, núm. 1.227, la secció «En primer pla» dedicada al monestir de Poblet. Voldria solament fer una aportació.

L'article *Memòries d'una resurrecció* (pàg. 5) acaba així: «...un al·licient més per fer de les seves vides [dels monjos de Poblet] una consagració total a Déu sota el carisma de sant Bernat.» És una confusió força estesa, aquesta que els monjos cistercencs vivim «sota el carisma» de sant Bernat. Potser la paraula carisma ja no és prou exacta, o prou precisa, però això ja és una qüestió de sensibilitat personal. En tot cas, si hi ha un carisma «sota el qual vivim» els monjos de Poblet i, en general, tots els monjos i monges cistercencs, és el de sant Benet, i no el de sant Bernat. En efecte, nosaltres fem la professió monàstica segons la regla de sant Benet i no segons la regla de sant Bernat, entre altres raons perquè sant Bernat no en va escriure cap, de regla per als monjos. Les seves obres de temàtica monàstica, com ara el *Tractatus de gradibus humilitatis et superbiae* o el *De praecepto et dispensatione*, són una relectura del text escrit sis segles abans per sant Benet, probablement a Montecassino, text segons el qual ell mateix, Bernat de Fontaines, va fer la professió al monestir de Cîteaux.

Sant Bernat, a banda d'un excel·lent escriptor i d'haver

participat activament, algunes vegades amb posicionaments molt extremats, per no dir intolerants, en els afers de la vida política i eclesial del seu temps —primera meitat del segle XII— ha estat, sens dubte, i continua sent, pare, mestre i guia de monjos. M'agrada pensar, a més, que la seva contribució intel·lectual va ser fins a cert punt decisiva en el moment en què l'occident cristià començava a retrobar la humanitat de Jesucrist com a lloc teològic privilegiat. El seu estil de comentar la Bíblia, en el qual es combinen sàviament el rigor i la tendresa, és una invitació i un estímul constant per a nosaltres, monjos, en la tasca diària de llegir l'Escriptura.

La identitat cistercenca, però, no és ni pot ser de cap de les maneres bernardina, sinó benedictina. Per això m'ha sorprès no trobar cap esment a sant Benet en el conjunt d'articles dedicats al monestir de Poblet i a la vida dels seus monjos. Per saber què és i com viu un monjo cistercenc cal anar a pouar necessàriament a la regla de sant Benet! Diria més encara, tornant a sant Bernat: si ens atenim al model o tipus de monjo que aquesta regla proposa, almenys pel que fa a l'estabilitat en la comunitat i en el lloc i a la manera d'exercir el servei abacial, l'abat de Clairvaux, viatger incansable i home d'acció, en constituiria més aviat una excepció. Una excepció il·lustre i que, mai tan ben dit, confirma la regla.

LLUÍS SOLÀ, monjo
Poblet

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Pensaments dolents

—El novè manament ens prohibeix tenir pensaments dolents, però és això possible? Quina transcendència poden tenir uns actes purament interns com són els pensaments?

—El novè manament del decàleg, en la seva formulació eclesial, diu: «No consentiràs pensaments ni desitjos impurs.» En les versions del llibre de l'Èxode i del Deuterònomi es formulava com «no desitjaràs la dona del teu proïsme». Evidentment, obliga tant homes com dones. Aquest manament ens introdueix en el complex món de la interioritat, de les intencions, dels desitjos, de les passions. La transcendència moral és enorme. De fet, tots els actes pecaminosos tenen una arrel interior que els determina. El robatori comença amb l'enveja, l'adulteri amb el mal desig. La importància de la intencionalitat moral és tan gran que pot viciar un acte bo en ell mateix i fer que sigui un pecat. Per exemple, donar almoïna és bo, però si es fa per ostentació o vanagloria és pecat. Jesús ens adverteix que les accions dolentes brollen d'un cor dolent i ens convida a purificar constantment la nostra consciència i a rectificar les nostres intencions. Si el teu ull és pur, la llum regnarà en tu. El Senyor ens adverteix que si un mira amb mal desig la dona del seu proïsme ja ha comès adulteri en el seu cor.

No tenim ni podem tenir experiència directa psicològica del nostre estat en gràcia, però el Senyor ens dóna criteris de discerniment. Un d'ells consisteix en els fruits que donem. Un cor bo ple de caritat suscita pensaments bons, com bons són els camins i propòsits de Déu. Si tenim pensaments dolents no hem d'aclaparar-nos. El manament no prohibeix tenir pensaments dolents, ja que sovint els pensaments són involuntaris. També poden ser suscitats pel Maligne per temptar-nos. Altres vegades procedeixen d'un cos o d'una ment malaltissa. El que ens prohibeix el Senyor és consentir-los, és a dir, acceptar-los voluntàriament, identificar-nos-hi, delectar-nos i proposar-nos dur-los a la pràctica. També hem d'evitar les circumstàncies que els susciten i fugir d'allò que ens degenera. No és estrany que hi hagi qui tingui pensaments dolents, per exemple, després de veure una pel·lícula pornogràfica, ni que després això produeixi actes immorals. Qui estima el perill, en ell s'hi fon, diu un savi refrany. Atesa la nostra feblesa hem de ser cauts i prudents. Preguar i vigilar en tot moment i, com deia santa Teresa, tractar amb fermesa la boja de la casa, la imaginació.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Figures de Crist: el gran sacerdot en el dia de l'expiació (1)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Quan hom s'endinsa dins la persona de Jesucrist tal com ens la presenta el Nou Testament es troba inexorablement amb la dimensió sacerdotal. D'una manera més explícita se'n parla en la carta als Hebreus. La comparació que fa aquesta carta és constantment amb els sacerdots del Temple de Jerusalem, i en general amb el sacerdoci de l'antiga aliança, precisament per subratllar que el sacerdoci de Crist no està en continuïtat amb aquest sacerdoci, que era només una figura i una ombra de la realitat de Jesucrist.

Ara bé, atès que les comparacions es refereixen al culte del Temple, i especialment a la litúrgia del dia de l'expiació, és important adonar-se del significat que tenia tot això per comparar-ho amb l'ofrena lliure de Crist al Pare per la purificació dels pecats.

El «propiciatori»

En el llibre de l'Èxode es fa la descripció minuciosa de la construcció del santuari on es conservava l'arca de l'aliança (Èxode 25 i següents).

El centre era precisament aquesta arca, on Moisès havia dipositat les taules de pedra. L'arca mateixa era un signe de la presència de Déu, però sobretot era important per a Israel la coberta de l'arca. Dos querubins cisellats estaven sobre l'arca deixant enmig un espai, amb la cara mirant a la coberta. «Allà et vindré a trobar, i des de la coberta, entre els dos querubins que hi ha damunt l'arca que conté el document de l'aliança, et comunicaré totes les ordres destinades als israelites» (v. 22).

El nom propi d'aquesta coberta era el de «lloc de l'expiació», o «propiciatori». En efecte, era sobre aquesta coberta on es posava la sang dels animals una vegada l'any, en el dia de l'expiació (el *Yom Kippur*). Aquesta era la funció del gran sacerdot, quan entrava ell tot sol en aquest

lloc santíssim. La sang-vida dels animals era substituïda de la sang-vida dels oferents, i el contacte-comunió amb el propiciatori-presència de Déu expressava simbòlicament el restabliment de la comunió de vida amb Déu, per la purificació del pecats. D'aquí el nom de lloc de l'expiació, o de lloc on Déu es feia propici (propiciatori).

El dia de l'expiació

El misteri de l'arca de l'aliança no s'esgotava en la litúrgia d'expiació, encara que aquesta era un moment excepcionalment important per a Israel. Era també el lloc de la «conversa» de Moisès amb Déu. El text de l'Èxode expressa aquesta tradició magnífica: «Cada vegada que Moisès sortia del campament per anar a la tenda, tot el poble s'aixecava; tothom es quedava dret a l'entrada de la seva pròpia tenda; seguia Moisès amb la

mirada fins que el veien entrar a la tenda. Tan bon punt Moisès hi entrava, la columna de núvol baixava i es quedava a l'entrada de la tenda; era el moment en què el Senyor parlava amb Moisès... El Senyor parlava a Moisès cara a cara, com un home parla amb un altre» (Èxode 33,8-9.11).

Aquesta relació de Moisès amb Déu podia fer-la Aarón, el seu germà, però amb unes certes condicions: «El Senyor li digué (a Moisès): Comunica al teu germà Aarón que no entri quan li sembli dintre el lloc més sant, darrera la cortina interior, davant la coberta de l'arca (el propiciatori), perquè no mori quan jo manifesti la meua presència en el núvol sobre la coberta (propiciatori) de l'arca.»

A continuació, segueix la descripció de tot el ritual que ha de seguir Aarón, ell tot sol, el dia que ha d'entrar darrera la cortina interior, amb la sang del vedell, per posar-la sobre la coberta, com a sacrifici d'expiació pel propi pecat i pels de la seva família; després, un ritual semblant l'ha de fer amb l'altar exterior, expiant pels pecats del poble (vegeu Levític 16). Aquest dia de l'expiació era per a Israel un dia a celebrar absolutament i totalment. Després de l'exili, la seva importància espiritual va créixer encara més.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Egisheim, Alsàcia, l'any 1002
- ☐ Membre de l'aristocràcia alemanya, escollit Papa el 1049
- ☐ D'acord amb els monjos de Cluny va renovar l'Església catòlica
- ☐ Predecessor de la reforma gregoriana
- ☐ Va morir el 1054
- ☐ Canonitzat l'any 1082 per Víctor III

Bru de Dagsburg, aquest era el seu nom de laic, era cosí de l'emperador germànic Conrad II, i va servir uns anys al seu exèrcit. Va ser ordenat diaca i més tard consagrat bisbe de Toul (França), càrrec que exercí durant vint anys. Ja en aquesta seu episcopal va destacar per preocupar-se per la disciplina i l'ordre de l'Església local.

L'any 1048 la Dieta de Worms el va proposar com a Papa de Roma. En un principi ell no s'hi va mostrar gaire disposat, però després de consultar-ho amb el monjo de Cluny Hildebrand, va acceptar el càrrec i va ser consagrat el febrer del 1049 amb el nom de Lleó IX. De fet els monjos de Cluny van ser uns grans aliats del nou Pontífex i el van ajudar en la seva obra reformadora. Sant Lleó IX va iniciar una campanya per condemnar la simonia (la compra i venda

Sant Lleó IX

de càrrecs de l'Església), i per posar fi a la superficialitat, el desgavell i la incultura de gran part del clergat de l'època. També va començar a construir una Església més autònoma dels càrrecs polítics, sobretot dels emperadors germànics. En definitiva va voler fer una Església més autèntica. Alhora va solucionar diversos conflictes interns de l'Església (entre bisbats i monestirs) i d'aquesta amb la noblesa (per possessió de terres), i va presidir nombrosos concilis. La seva tasca reformadora va ser continuada pels papes posteriors, sobretot per aquell monjo de Cluny que l'havia aconsellat, Hildebrand, i que va ocupar la càtedra de Sant Pere amb el nom de Gregori VII. Malgrat els seus èxits sant Lleó IX no va poder evitar la separació definitiva entre l'Església d'occident i la d'orient, l'anomenat Cisma d'Orient, l'any 1054.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 2)

ABRIL

13. Diumenge

Diumenge de Rams. Vermell. Lectures: *Proces-só*: Marc 11,1-10 (o bé: Joan 12,12-16). *Missa*: Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Marc 14,1-15,47

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hermenegild, mr.; Santes, Agnès de Montepulciano, rel.; Oda, vg.

14. Dilluns

Dilluns Sant: *Morat*. Lectures: Isaïes 42,1-7 / Salm 26 / Joan 12,1-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tiburci, mr.; Lambert, b.; Santes, Domnina, vg. i mr.

15. Dimarts

Dimarts Sant: *Morat*. Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 70 / Joan 13,21-33.36-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Telm, rel.; Crescent, mr.; Santes, Basilissa i Anastàsia, mrs..

16. Dimecres

Dimecres Sant: *Morat*. Lectures: Isaïes 50,4-9a / Salm 68 / Mateu 26,14-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Toribi de Lièbana, b.; Benet-Josep Labre; Santes, Engràcia, vg. i comp. mrs.

17. Dijous

Dijous Sant. Blanc. Lectures: *Missa de la Cena del Senyor*: Èxode 12,1-8.11-14 / Salm 115 / 1 Corintis 11,23-26 / Joan 13,1-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs.; Anicet, p. i mr.; Robert, ab.; beat Baptista Spagnoli, rel.; Santes, beata Mariana de Jesús, vg.

18. Divendres

Divendres Sant. Vermell. Lectures: *Celebració de la Passió del Senyor*: Isaïes 52,13.53,12 / Salm 30 / Hebrèus 4,14-16;5,7-9 / Joan 18,1-19,42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eleuteri i Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel.; Santes, beatà Maria de l'Encarnació, rel.

19. Dissabte

Dissabte Sant

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lleó IX, p.; Vicenç de Cotlliure, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge de Rams

Lectura primera

Is 50,4-7

Lectura del llibre d'Isaïes:

*No he amagat la cara davant d'ofenses
i sé que no quedaré avergonyit.*

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial

21

Tots els qui em veuen es riuen de mi,
amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa:
«S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs;
que el salvi, si tant se l'estima».

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

M'envolta una munió de gossos,
em rodeja un estol de malfactors,
m'han lligat les mans i els peus,
puc comptar tots els meus ossos. **R.**

Es reparteixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meua roba.
Almenys vós, Senyor, no us allunyeu;
força meua, cuiteu a defensar-me. **R.**

Anunciaré als meus germans el vostre nom,
us lloaré enmig del poble reunit.
Fidels del Senyor, lloeu-lo,
fills de Jacob, glorifiqueu-lo,
reverencieu-lo, fills d'Israel. **R.**

Lectura Segona

Fl 2,6-11

Jesucrist s'abaixà. Per això Déu l'ha exalçat

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips:

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Vers abans de l'evangelí

Fl 2,8-9

*Crist es féu nosaltres obedient fins a la mort i una
mort de creu.*

*Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom
que està per damunt de tot altre nom.*

Lectura de l'Evangelí

Mc 15,16-39

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc:

Els soldats el conduïren a l'interior del pati del palau,
que és el pretori, convocaren tota la tropa, el vestiren de

porpra, el coronaren amb una corona d'espines que havien teixit i es posaren a saludar-lo:

S. «Salve, rei dels jueus.»

C. Després li pegaven al cap amb una canya, l'escopien i s'agenollaven com si li fessin homenatge. Acabada la burla, li tragueren el vestit de porpra, li posaren els seus vestits, i se l'endugueren fora per crucificar-lo.

C. I obligaren a carregar-se la creu de Jesús un tal Simó de Cirena, pare d'Alexandre i de Rufus, que passava tornant del camp. Portaren Jesús a l'indret del Gòlgota, que, traduït, vol dir lloc de la Calavera.

C. I li oferien vi adobat amb mirra, però no en va prendre. El crucificaren i es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus, a veure què treia cadascun. Era mig matí quan el crucificaren. En un rètol constava la causa de la seva condemna: «El rei dels jueus.» Juntament amb ell crucificaren dos bandolers, un a la seva dreta i un altre a la seva esquerra.

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien:

S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.»

C. També se'n burlaven els gran sacerdots, comentant amb els mestres de la Llei:

S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.»

C. També li feien retrets, els qui havien estat crucificats amb ell.

C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força:

+ «Elohi, Elohi, lamà sabactani?»

C. Que traduït vol dir:

+ «Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?»

C. Alguns dels qui eren allí deien:

S. «Mireu com crida Elies.»

C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia:

S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.»

C. Jesús llançà un gran crit i expirà.

C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat, digué:

S. «Es veritat; aquest home era Fill de Déu.»

Tarragona

diòcesis

«Pàgines de Passió» ha esdevingut una representació tradicional d'Albinyana.

Pàgines de Passió a Albinyana

ALBINYANA.— A les portes de la Pasqua, el municipi d'Albinyana té ja a punt la seva tradicional representació de la Passió. La posada en escena serà aquest mateix cap de setmana, el dissabte 12 d'abril, a les 22.00, i el diumenge 13, a les 20.00, a la parròquia de Sant Bartomeu d'Albinyana. Serà l'avantsala perfecta per viure a fons la Setmana Santa, que comença el mateix 13 d'abril amb el diumenge de Rams. Qui desitgi assistir-hi, encara hi és a temps, i pot aconseguir més informació al tel. 977.687.825.

Pàgines de Passió, que és com s'anomena la passió d'Albinyana, arriba enguany a la seva catorzena edició. Al llarg d'aquests anys s'ha consolidat com un fet cultural, parroquial i de poble. La representació entronca amb tota la tradició catalana de passions, alhora que s'emmarca plenament en la vida de la parròquia regida per Mn. Jordi Figueras. El rector d'Albinyana, un dels seus màxims impulsors, treu tres lliçons d'aquests anys de passions: «Tothom hi pot participar, per tant, és popular; l'evangeli es mostra amb una actualitat molt clara, per tant és catequètic; i els elements que s'empren ajuden a donar-li bellesa, per tant és una obra estètica.» Per tot això, Mn. Figueras considera aquesta representació, celebrada al començament de la Setmana Santa, «un preludi per celebrar el misteri de Jesús mort i ressuscitat».

El mateix arquebisbe de Tarragona,

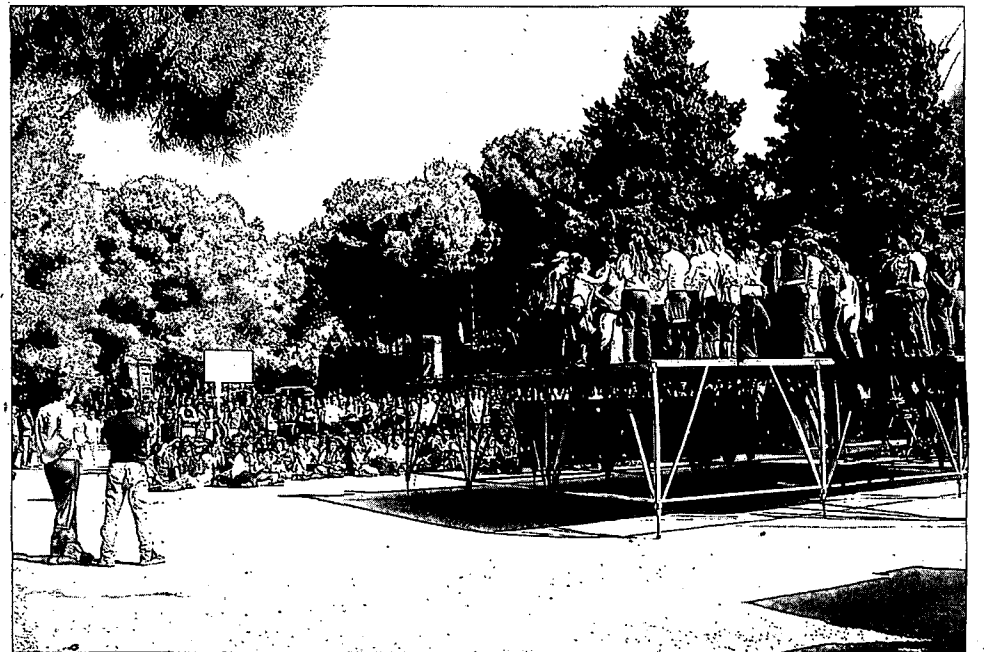
Mons. Lluís Martínez Sistach, va ser l'any passat un assistent de luxe de les *Pàgines de Passió*. Enguany, en una carta adreçada als fidels d'Albinyana, així ho destacava: «L'any passat jo també vaig ser actor en les *Pàgines de Passió*. Assegut als bancs de l'església parroquial, contemplant i escoltant els actors, em vaig sentir interpel·lat per la passió, mort i resurrecció de Jesús». El prelat va encoratjar tothom a continuar aquesta tasca tan fructífera: «Us felicito, estimada parròquia d'Albinyana, per aquesta representació religiosa. Feu-ho any rere any. És un bon servei d'evangelització i de catequesi. És una representació cultural i artística ben parroquial i us ajudarà a viure una joiosa Pasqua de resurrecció».

Pàgines de Passió va començar les seves representacions el 1990 per iniciativa de la comissió «Per un àngel nou», que tenia la finalitat de recollir diners per restaurar l'àngel del campanar. Al darrere d'aquesta comissió hi havia sobretot la il·lusió i l'empenta de Mn. Jordi Figueras, que mogut per la seva joventut i els pocs anys de ministeri, va empènyer tot el poble en aquesta aventura. No va ser gens fàcil, especialment després del primer any, però finalment va tirar endavant i, d'això, ja en fa 14 anys. «Avui, *Pàgines de Passió*—explica Figueras— és un fet que s'espera. Els actors se saben el paper i només cal polir i millorar les escenes, i mirar de coordinar totes les intervencions, que són moltes.» (C.C.)

Nou èxit de la Marxa de la Solidaritat

■ Mans Unides aplega més de 1.300 escolars

TARRAGONA.— La novena edició de la Marxa de la Solidaritat, organitzada el 19 de març passat per Mans Unides, va comptar amb la participació de 1.300 alumnes d'ESO pertanyents a 14 centres docents privats de la capital. L'objectiu de la Marxa, com en ocasions anteriors, va ser el de recaptar fons per ajudar a la realització d'un projecte de desenvolupament juvenil a través de la comunicació al Paraguai.

La Marxa de la Solidaritat va aplegar enguany 14 centres docents de Tarragona.

L'acció va consistir a fer un recorregut a peu de 18 quilòmetres, que són els que separen el Camp de Mart de l'ermita de Llorito i la plaça de la Font. Els estudiants es van buscar uns patrocinadors per finançar cadascun dels quilòmetres a recórrer. La majoria dels espònsors van ser els mateixos pares dels alumnes o familiars, però també van comptar, en molts casos, amb el suport d'empreses i firmes comercials, que van donar des de 20 cèntims fins a un euro per cada quilòmetre caminat, certificat pels cinc controls repartits per l'itinerari marcat, mitjançant el segellament d'un carnet.

La concentració va ser a dos quarts de deu del matí a l'auditori del Camp de Mart, on es va celebrar una petita festa amb referència a la guerra de l'Iraq i apostes per la pau. Després va començar la Marxa, camí de l'ermita de la Salut, la zona de boscos de Tarragona, el pas per un parell de masos, per arribar al Llorito, on hi va haver temps per dinar i unes actuacions musicals. De tornada a la ciutat, la Marxa es va tancar, com és ja tradicional, a la plaça de la Font.

Un projecte al Paraguai

Els diners recaptats amb la Marxa es destinaran a un projecte dedicat a l'organització de cursos de capacitat per a

joves al Paraguai. L'objectiu del projecte és que els joves puguin familiaritzar-se amb les tècniques que es fan servir als mitjans de comunicació del país sud-americà.

La delegada de Mans Unides a Tarragona, Maite Rodríguez, va remarcar que Mans Unides col·labora amb l'ONG Alter Vida, «que disposa d'emissores de ràdio comunitàries i treballa amb els joves per tal que aconseguixin la democratització dels mitjans de comunicació paraguaians». Rodríguez va declarar que la Marxa de la Solidaritat «és un dia per gaudir, però sobretot de solidaritat amb els joves del tercer món. És encoratjador veure la resposta dels col·legis de Tarragona any rere any, i per això els vull agrair, en nom de Mans Unides, la seva iniciativa i el seu suport».

Joan Boronat

Recordant...

Dr. Pere Tarrés

La llàntia

«No deixis apagar la llàntia», va dir el Dr. Tarrés quan acomiadava Mn. Francesc Sardà, rector de Rodonyà, que l'havia visitat al despatx del Secretariat de Beneficència del bisbat. Era una recomanació d'amic que l'interessat va comprendre fàcilment ja que havien parlat moltes vegades de la necessitat de la pregària. Era una imatge: l'oració, llum per a la vida; però també, a ell personalment aquesta imatge l'ajudava a pregar amb la llàntia encesa, com ho havia fet moltes nits, segons expliquen els veïns del poble de Sant Esteve Sesrovires, que veien encesos els llums de la capella del Santíssim fins a altes hores de la nit.

Mn. Francesc Raventós

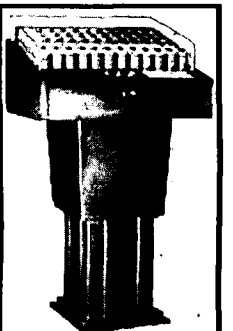
Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

LAMPADARIS
ELECTRÒNICS

Fàbrica i oficines
a Sabadell

S.A.T. a tot Catalunya

Tel. 937 276 676
937 276 822

Lleida

Noces d'or del P. Martorell al santuari de Santa Teresina

■ El bisbe emèrit de Lleida, Mons. Malla, va presidir l'eucaristia

LLEIDA.— El santuari-parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús dels pares carmelites de Lleida, es va quedar petit el 15 de març passat quan nombrosos fidels es van aplegar a l'eucaristia per celebrar les noccs d'or sacerdotals d'un dels seus religiosos més populars i coneguts, el P. Pere Martorell Ferran.

La celebració va ser presidida pel bisbe emèrit de Lleida, Mons. Ramon Malla, i va ser concelebrada pel vicari general de la diòcesi, Mn. Joan R. Ezquerro, i deu sacerdots diocesans i religiosos de diversos ordes presents a la diòcesi, a més de tota la comunitat carmelitana de Lleida. Entre els assistents hi havia també un nombrós grup vingut de Tarragona i de Constantí, el poble on va néixer l'any 1927, així com de Palafrugell i altres indrets.

La processó d'entrada va ser precedida per unes paraules d'introducció on es remarcava el caràcter de la celebració com a acció de gràcies al Bon Déu pel do del sacerdoci i de la vocació religiosa, en el «caliu celebratiu de la fe i al mateix temps en la joia festiva de la germanor». La comunitat feia palesa la seva joia de poder compartir amb el P. Pere les seves noccs d'or. El religiós carmelita va ser definit pels seus germans com «una persona molt humana, un fratre convençut i un capellà proper a tothom».

El primer símbol de la celebració es va motivar en el moment de fer la professió de fe, quan els infants del centre P. Palau, van distribuir entre tots els fidels ciris blancs embolicats amb branques d'olivera, els quals, tots encesos, van guarnir de llum el cant del *Crec en un Déu*. La professió de fe en el Crist, aquell que és llum de Veritat, de Justícia i de Pau.

«Fidel a la seva vocació»

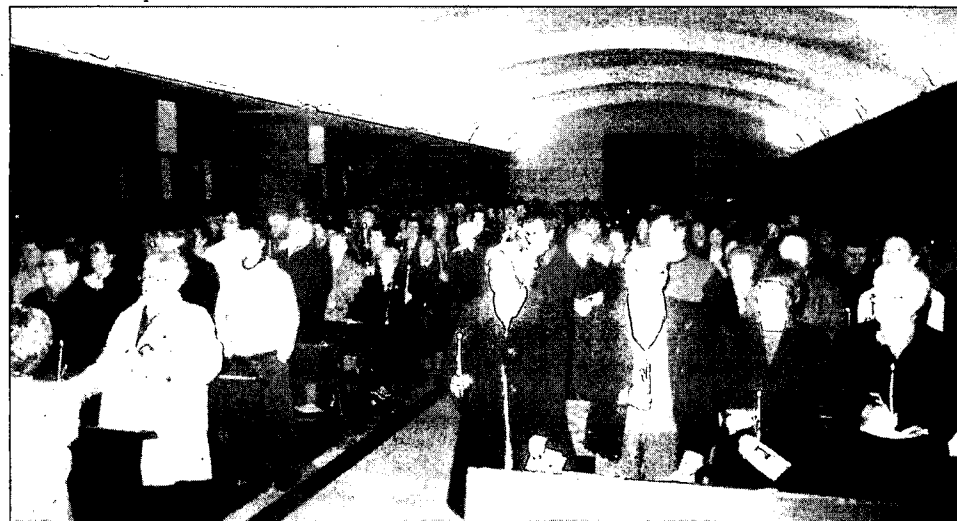
Mons. Malla, en la seva homília, es va referir al P. Pere com a instrument de Déu dins de la comunitat: «Un religiós fidel a la seva vocació, amb humilitat i senzillesa.» El bisbe emèrit va convidar tothom a donar gràcies a Déu per la seva vocació i per la de tots nosaltres, perquè «un sacerdot i un religiós és una persona cridada per Déu, per deixar un raig de llum». I va afegir: «Avui fem festa per aquests 50 anys de

lliurament a Déu en el servei als germans del P. Pere, per la vocació d'un religiós que viu en comunitat al servei del poble.» Mons. Malla va tancar la seva homília posant les seves paraules i les intencions de tots els presents als peus de la Mare de Déu del Carme, la reina del Carmel, demanant la seva intercessió.

En el moment de l'ofertori, dos infants van lliurar al P. Pere dues roses, de les 50 que hi havia al peu de l'altar, una per cada any del seu ministeri sacerdotal. Alhora, dos representants de la comunitat parroquial li van lliurar dues patenes, com a

El P. Pere Martorell, en primer terme, durant l'eucaristia presidida pel bisbe emèrit de Lleida.

Els germans i familiars del P. Martorell van ocupar els primers bancs d'un santuari ple a vessar.

regal i record de la celebració, que el mateix P. Pere va dipositar damunt de l'altar per a l'Eucaristia.

Abans de tancar la celebració, el prior del convent, P. Àngel Briñas, va fer lectura de la benedicció especial del papa Joan Pau II per al P. Pere. Alhora, el vicari general de la diòcesi va llegir una carta personal del bisbe Ciurana atesa la impossibilitat d'assistir a la celebració: «Gràcies pel teu servei, P. Pere, en nom de tots els diocesans.»

Tot seguit, l'alcalde de la ciutat, Antoni Siurana, va prendre la paraula per felicitar la P. Pere i agrair-li en nom de tots els

lleidatans «els 30 anys de dedicació a la ciutat, amb capacitat d'atendre i comprendre les persones i de lligar voluntats». L'alcalde li va agrair personalment la seva amistat «ja que sempre has estat considerat el fratre de casa nostra». En nom de la Paeria i com a homenatge li va fer lliurament d'un quadre amb la reproducció del retaule de la Mare de Déu dels Paers de Lleida.

També va prendre la paraula el delegat de Cultura de la Generalitat, Francesc Vidal, que va recordar com ell havia conegut al P. Pere en els inicis de la Fràter a Lleida: «Vaig descobrir aleshores un religiós humil, senzill, ferm. Un gran cristià i un gran català.» També li va entregar un llibre institucional en nom del govern de la Generalitat. A aquests obsequis van seguir els lliurats pel consell parroquial i el de la Fràter.

Constantí es va fer sentir

Les intervencions van acabar amb un representant del seu poble natal, Constantí, «aquell poble i aquella parròquia que et va veure créixer, som també avui aquí per

acompanyar-te i donar-te les gràcies».

Finalment, no sense molta emoció, va ser el mateix P. Pere qui va prendre la paraula per recordar i agrair en primer lloc als seus pares, «que van ensenyar-me la fe, el treball i l'esforç personal. Als meus germans... A la resta de familiars. Gràcies als companys i amics del meu poble. Gràcies a la que després seria la meua família del Carmel». Va continuar amb records i al·lusions als seus inicis a la comunitat de carmelites a Palafrugell, a la «gent de Tarragona», als seminaristes en aquella etapa de l'orientació vocacional del Seminari, a les carmelites descalces i a les religioses del P. Palau. Va fer especial esment dels exercicis espirituals a la Selva del Camp i dels campaments d'estiu, dels joves de Lleida, «30 anys compartint moments agradables i moments difícils».

Va recordar el P. Pere tots aquests anys esmerçats en la pastoral d'infants i joves, en l'acompanyament de les parelles, en el comiat dels qui ens deixen, de la Fràter i, amb paraules afectuoses, dels seus infants i monitors del Centre Obert Casa Pare Palau, els quals van fer el possible per seguir la celebració sense enraonar ni moure's del banc. Per tothom va tenir un paraula d'agraïment i tots van respondre amb un llarg i sincer aplaudiment, que el va fer enrogir i emocionar.

La benedicció final va significar la cloenda a l'eucaristia, que va tenir una prolongació festiva amb un pica-pica que la comunitat va preparar amb molt d'entusiasme. A la sortida del santuari, els infants del centre P. Palau van lliurar a tothom un molt digne recordatori de la celebració, realitzat al Carmel de Terrassa, amb una frase de Santa Teresina: «Aquesta espiga és la imatge de la meua ànima; el bon Déu m'ha omplert de gràcies per a mi i per a molts altres.» Per molts anys P. Pere!

Jordi Curcó

LOURDES

RELIGIOSA i TURÍSTICA - 2003

de l'1 al 4 de maig
del 16 al 18 d'agost
del 27 al 29 de setembre
Sortida des de BARCELONA,
TARRAGONA, REUS, VALLS, VIC...

Viatges **Alemanya**

• Pau Claris, 151 - Tel. 932 723 670
• Major, 10 - Tel. 938 833 330-Vic
TRUQUÍ I L'INFORMAREM

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Estamperia San José
Fundada en 1919

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Tortosa

Mn. Jesús Cid, segon diaca permanent de la diòcesi

■ El nou ministre de l'Evangeli va rebre l'ordenació de mans del bisbe Xavier Salinas

TORTOSA.— El bisbe de la diòcesi, Xavier Salinas i Viñals, va ordenar de diaca Jesús Cid i Xutglà el diumenge 30 de març a la catedral de Tortosa. Un nombrós grup de fidels i una quarantena de sacerdots, dos diaques i sobretot la família de l'ordenand, van participar en l'Eucaristia solemne de l'ordenació diaconal.

Amb Mn. Jesús Cid ja en van dos, de diaques permanents de la diòcesi. El bisbe Xavier Salinas, quan va arribar a la diòcesi de Tortosa, va plantejar l'ordena-

de la Delegació Familiar a la Delegació de Missions. També cal assenyalar la seva participació com a membre de la Comissió Executiva del Sínodo Diocesà (1984-1988), i com a membre del Consell diocesà de Pastoral. En la seva parròquia, la de la Mare de Déu dels Dolors de Tortosa, forma part del Consell Pastoral Parroquial i també ha estat catequista de preparació a la Confirmació.

La celebració de l'ordenació es va fer a la tarda, presidida pel bisbe de la diòcesi i concelebrada per uns quaranta sacerdots d'arreu del bisbat; entre ells Mn. Joan-Antoni Martínez Garcia, responsable de la Comissió Diocesana del Diaconat. També hi eren presents dos diaques i els seminaristes tortosins. Un gran nombre de fidels van expressar amb els cants i la seva participació la joia per aquest esdeveniment eclesial. Entre els assistents destacaven la seva esposa, fills, néts, familiars, amics i persones vinculades a ell en les diverses realitats eclesials.

En les arrels de l'Església

En la seva homília el bisbe Salinas va manifestar la transcendència de l'acte: «Estem obrint nous camins en la responsabilitat del poble de Déu en la vida i transmissió de la fe. És aquesta una iniciativa que té les seves arrels en els orígens mateixos de l'Església. El diaques són els qui participen de manera especial en la missió i la gràcia de Crist, ja que el sagrament de l'orde els marca amb una empremta que els configura amb Crist diaca, servidor.»

Després va expressar el perquè d'aquest ministeri del diaconat permanent: «Seguint les orientacions del Concili Vaticà II hem establert en la nostra diòcesi el diaconat permanent. És apropiat, ens recorda el Concili, que homes que duen a terme en l'Església un ministeri veritablement diaconal, ja sigui en la vida litúrgica i pastoral, ja sigui en les obres caritatives i socials, siguin enfortits amb la imposició de les mans, perquè puguin complir el seu ministeri més eficaçment per mitjà de la gràcia sacramental del diaconat.» Va continuar en la seva exhortació expressant quin és el ministeri propi del diaca, dirigint-se especialment a Jesús Cid: «Ser signe sacramental de Crist Servent. El que és més propi del diaconat no és presidir la comunitat, sinó contribuir al fet que aquesta sigui possible, unint iniciatives, suscitant la col·laboració i promovent el seu creixement. La novetat de la teva situació, Jesús, no pertany al que puguem fer d'ara endavant;

sinó al que ets a partir d'aquest moment. Rebràs una nova consagració per ser signe de la vocació de l'Església a ser pobra i servidora. Ets destinat a ser imatge d'Aquell que ha vingut no a ser servit sinó a servir. Que la teva vida, la forma de realitzar el teu ministeri, sigui un anunci del Déu-Amor, que sempre és a favor de l'home, que pateix les seves angoixes, que vol la seva vida. No ets un col·laborador d'una institució, ets un ministre de Crist. Sigues un ministre de l'Evangeli de la pau i de la vida. Sigues des de la teva condició laical vincle entre la societat i l'Església. Confia sempre en Déu, el qual ha començat en tu una obra bona i ell mateix la portarà a terme.»

La imposició de les mans i la pregària del bisbe va ser el moment àlgid de la celebració de l'ordenació. La taula eucarística va ser preparada pel nou diaca, que va exercir el que és propi del diaca en la celebració eucarística.

Quan va acabar la cerimònia, el nou diaca, Mn. Jesús Cid Xutglà, va pronunciar unes paraules plenes d'emoció i d'agraïment. Va fer servir la imatge de l'aterratge per significar el que és per a ell la crida al ministeri i l'ordenació. Els llums que hi ha a la pista d'aterratge són totes les persones que l'han acompanyat i ajudat en la seva vida, persones que estima i l'estimen: pares, dona, fills, parròquia...

Roman Casanova

El nou diaca va rebre l'ordenació de mans de Mons. Xavier Salinas.

ció de diaques permanents al servei de l'Església. El primer que va ordenar va ser Llorenç Callau Borrás, el gener de l'any passat. I ara, passat un any i poc més, ha ordenat el segon.

El nou diaca és Jesús Cid Xutglà, nascut l'any 1945 a Tortosa. Té, per tant, 58 anys. És casat amb Conxita Aranda, professora del Col·legi diocesà de la Sagrada Família, i del seu matrimoni han nascut tres fills: Jesús, de 32 anys, Eva, de 29, i Mariona de 22. També és avi de dos néts. Jesús és enginyer tècnic i actualment treballa en la indústria. La seva relació amb l'Església, tant diocesana com parroquial, ha estat sempre molt forta. Fins fa un any era, juntament amb la seva esposa, delegat diocesà de Pastoral Familiar. El cardenal Ricard M. Carles, actual arquebisbe de Barcelona, els va nomenar, i ho van continuar sent amb el bisbe Martínez Sistach i amb el bisbe Salinas. Fa un any Jesús Cid va passar

tibidabo us informa

1 Setmana Santa

13 d'abril

A les 12 hores

A les 13 hores

17 d'abril

A les 18,30 hores

A les 21,30 hores

A les 23 hores

18 d'abril

A les 8,30 hores

A les 11,30 hores

A les 12 hores

A les 17 hores

19 d'abril

A les 8,30 hores

A les 23 hores

20 d'abril

DIUMENGE DE RAMS

Benedicció de Rams a la Basílica

Benedicció de Rams a la Cripta

DJOURS SANT

Missa vespertina. Sopar del Senyor

Hora Santa

Vetlla extraordinària oberta per a tothom

DIVENDRES SANT

Laudes

Ofici de Lectures

Via crucis

Celebració de la Passió del Senyor

Dissabte Sant

Laudes

Solemne Vetlla Pasqual

Adoració Nocturna oberta per a tothom

PASQUA DE RESURRECCIÓ

Horari de Misses el mateix dels dies festius

2 Dijous Eucarístics

Tots els dijous de l'any es fa una HORA SANTA de 21,15 a 22,45 hores. Un moment privilegiat per aquests dies de Quaresma

3 Viatges i Peregrinacions

Dissabte 10 de maig 2003

Del 12 al 21 de maig 2003

Organitza el TEMPLE TIBIDABO Telèfon 93 417 56 86

Girona «Festa de les Flors»

Xipre-Grècia

4 Adoració Perpètua

En el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo es fa l'adoració davant del Santíssim Sagrament exposat nit i dia sense interrupció.

Us invitem a participar una hora al mes a l'Adoració Perpètua

5 Missa Expiatòria

Tots els primers divendres de mes us invitem a participar en la Missa Expiatòria en el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo. A les 17,30 hores, surt un autocar de la Plaça Lesseps (cantonada Pérez Galdós) en direcció al Temple del Tibidabo. A les 18 hores: Rosari, Vespres i Benedicció. A les 19 hores: Missa Expiatòria. A les 19,45 hores, tornada a la Plaça de Lesseps

Truqueu-nos per informació al telèfon 93 417 56 86

S.E.I. S.L.

SUBMINISTRAMENTS ECLESIASTICS INTEGRATS S.L.

GENERAL ELETTRONICA S.R.L.

C/ Jaén, 14, 13670 - Villarubia de los Ojos - CIUDAD REAL

Tel. i fax: 926 898 243 - Mòvil: 656 862 814

E-mail: seilorenzo@telefonica.net

SISTEMA PER ESPANTAR ELS COLOMS A NORMA CE MÉS DE 1.000 INSTAL·LACIONS ENS AVALEN

Basílica de Sant Pere (Vaticà), Porta de Bisagra (Toledo), Convent Puríssima Concepció (Toledo), parròquia El Salvador (Conca), Basílica de Sant Vicenç (Àvila).

Camí de la Creu, Camí d'Esperança

El relat dels records del Via Crucis ens fa reflexionar, d'una manera més profunda, sobre la nostra pròpia vida com a cristians. A més de viure i morir per nosaltres, al cap de tres dies Jesús ressuscitarà i ens retornarà l'esperança i la força necessàries per anunciar el seu missatge i recordar que la vida val la pena de ser viscuda si es dedica a fer que el món sigui cada vegada millor, si es dedica al servei dels altres.

I ESTACIO:

Jesús és condemnat a mort

Tots t'han condemnat Senyor. Per por, per enveja, per odi, per covardia. I tu calles davant de les ofenses. No dius res. Nosaltres, al teu lloc, hauríem alçat el crit al cel dient que no hi ha dret!, que som innocents. Potser alguns dels nostres organitzarien una gran manifestació a favor dels drets humans i potser aconseguiríem un indult, una revisió del procés, alguna moratòria... Però no hi ha ningú en aquests moments que trenqui una llança a favor teu. Ni tan sols els teus amics. Tenen por. Pilat intenta fins a l'últim moment salvar-te, però pot més la covardia i acaba signant la sentència. I els teus callen. Què hauríem fet nosaltres? Sí, nosaltres també tenim por, Senyor. Por de denunciar les injustícies de tota mena que hi ha en el nostre món d'avui. Mentrestant, en algun lloc, una persona és condemnada injustament i no hi ha ningú que surti en defensa seva.

Ajuda'ns, Senyor, dóna'ns valentia i el coratge necessaris per tal de denunciar les injustícies del nostre món i lluitar a favor de la pau, la justícia i la llibertat.

II ESTACIO:

Jesús es carrega la creu

Encara no en tenen prou i et carreguen la creu a l'esquena i encetes el camí cap al Calvari, enmig d'una multitud eixordadora, que se'n riu i t'insulta. Nosaltres, ja hauríem saltat i discutit amb qui fos, però Tu saps que has d'arribar al final perquè tingui sentit tot el teu missatge. No pots claudicar. Nosaltres sí que hem claudicat, i claudiquem, en moltes coses. Sobretot si suposen un lligam, un compromís, una responsabilitat. Però ho vulguem o no, tots hem de carregar amb la nostra creu i fer camí com Tu. Però ens costa tant caminar amb la nostra creu de cada dia! I n'hi ha tantes avui: les nostres i les dels nostres germans. Però a vegades passa que, dissimuladament o no, creient-nos més llestos que ningú, carreguem la nostra creu a l'esquena dels altres.

Senyor, et demanem de tot cor que ens ajudis a carregar amb la nostra creu de cada dia, esperant de saber que Tu ets al nostre costat.

III ESTACIO:

Jesús cau per primera vegada

Sota el pes de la creu, el teu cos va defallint i caus a terra. Sembla que les teves forces t'hagin aban-

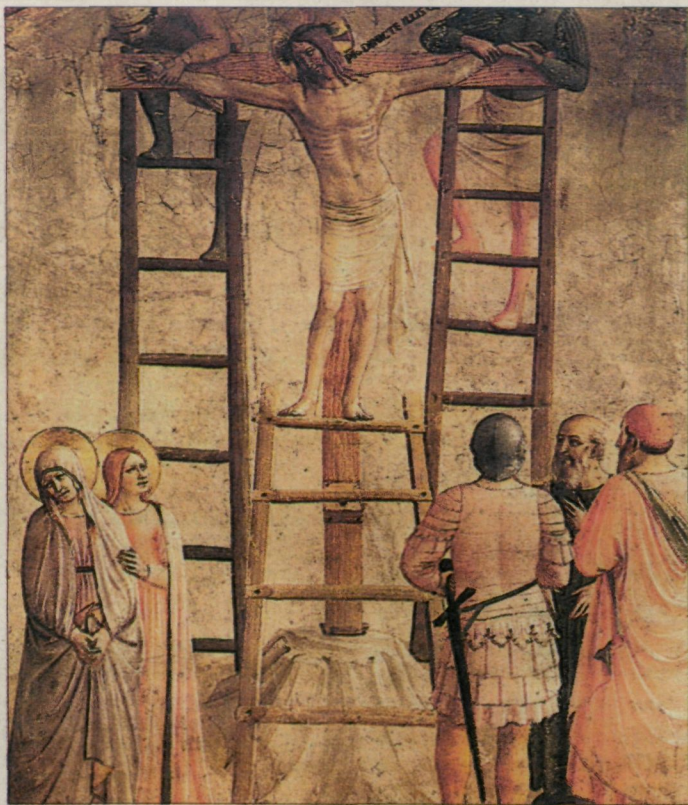
donat, però t'aixeques i continues. No pots defraudar el teu Pare. També nosaltres caiem una vegada i una altra, i quan ens sembla que ja no podem més ho donem tot per perdut. Quantes vegades hem caigut i caiem al llarg de la nostra vida? Ho veiem tot tan negre que arribem a pensar que la nostra vida ha estat un fracàs, que ja no hi ha res a fer i que val més deixar-ho córrer. Però hem d'aixecar-nos, no s'hi val a abandonar a la primera ensopegada. Hauríem de tenir en compte, però, que potser alguna vegada hem estat la causa que un germà nostre ensopegui i caigui, i no hem fet res per ajudar-lo a aixecar-se. I hem continuat el nostre camí.

Senyor, ajuda'ns, no ens deixis i allarga'ns la mà per tal de poder-nos aixecar i continuar el nostre camí amb la certesa que sempre podrem comptar amb Tu.

IV ESTACIO:

Jesús troba la seva mare

Quin dolor, el de la teva mare en veure't tan desfigurat i no poder fer-hi res!

«Devallament» de la creu.

«Espoli.»

Només contemplar-te amb la seva mirada amorosa i esperançada. Ni tan sols deixen que se t'acosti. Però Tu saps, Senyor, com t'estima i com pateix per Tu. I Tu també pateixes per ella. Maria no acaba d'entendre per què et volen tant de mal, després de tot el que has fet per ells. Però tot i aquest sofriment tan gran, la teva mare t'acompanyarà fins al Calvari. Ella sap que

dus a terme la missió que el teu Pare t'havia confiat. Quantes mares pateixen avui dia pels seus fills! I es pregunten constantment: per què? Davant d'aquest per què no sabem què respondre. Quina sort tenim de poder comptar amb Maria, perquè ens ajudi en tot moment a suportar amb serenitat i confiança aquests moments de dolor que sovint ens porta el viure de cada dia!

Senyor, fes que sapiguem confiar més en Maria. Que trobem en ella la força necessària per superar aquestes situacions de dolor.

V ESTACIO:

El Cirineu ajuda Jesús a portar la creu

Tement que potser no arribaràs viu fins al Calvari, busquen algú per descarregar-te del pes de la Creu. El Cirineu, un home del carrer, és qui ha

estat triat a l'atzar per ajudar-te a portar la creu. Tenia pressa per arribar a casa i descansar, però l'obliguen a ajudar-te. Segur que després no li haurà sabut greu ajudar-te. En la nostra vida quotidiana ens trobem sovint amb persones que necessiten el nostre ajut. Potser no es tractarà d'ajudar a portar una creu. Potser tan sols necessiten unes paraules de consol, un consell o senzillament que algú les escolti. Segurament la nostra resposta haurà estat: «No tinc temps», «m'has agafat en un mal moment», «ara no puc, un altre dia». Hi ha moltes persones, però, que fan com el Cirineu avui dia. Però, sovint, són persones anònimes. A vegades, nosaltres, quan hem d'ajudar algú, volem que es vegi, que se sàpiga, que parlin dels nostres mèrits.

Senyor, fes que sapiguem socórrer, sempre i en tot lloc, el germà que ens reclama la nostra ajuda, sense esperar res a canvi.

VI ESTACIO:

La Verònica eixuga el rostre de Jesús

La Verònica, una dona de poble, es compadeix de Tu i, passant per entremig de la gent, se t'acosta i t'eixuga el rostre. Quin gest més senzill i al mateix temps tan sublim! També, a vegades, amb un gest tan senzill podríem alleugerir el sofriment dels nostres germans. Si més no, aquests germans nostres sabrien que estem amb ells. La Verònica no en buscava pas, de protagonisme. Va passar enmig de

la multitud i es va plantar davant teu. Va durar molt poc, aquesta trobada, però va durar prou per aportar una mica de consol al teu estat físic tan deplorable. Seríem tan valents com la Verònica i sortiríem a socórrer el germà necessitat, trencant les barres de l'opressió i de la injustícia? No tindríem por d'alguna represàlia? De ser mal vistos?

Senyor, fes que sapiguem veure el teu rostre en el nostre germà que pateix i que no escatimem esforços per ajudar-lo.

VII ESTACIO:

Jesús cau per segona vegada

Una altra caiguda. Sembla que ja hagis arribat al límit de les teves forces, però et tornes a aixecar i continues, no t'abandones, saps que el teu Pare et fa costat. Ja no portes la creu a sobre, però has carregat damunt teu els nostres pecats per redimir-nos i com t'ho hem agraït? Segur que no hi hem correspost tal com Tu esperaves de nosaltres, però esperes, bondados i pacient, la nostra resposta. Hi ha tant de sofriment al món! Alguna vegada també nosaltres som culpables que altres germans nostres caiguin i no fem res perquè s'aixequin. Mentrestant, hi ha persones que han quedat abandonades a mig camí i amb la nostra dèria d'arribar primers ni tan sols les hem vistes. On és la solidaritat? On queda l'amor al proïsme?

Senyor, fes que estiguem sempre a punt per adonar-nos de les necessitats dels nostres germans. Que sapiguem ser coherents.

Fragment de la taula del «Davallament».

VIII ESTACIO: Jesús consola les dones de Jerusalem

Un grup de dones et compadeix, els fas llàstima i ploren en veure't passar, en veure com sofreixes i Tu encara tens forces per adreçar-los unes paraules de consol. Nosaltres ens creiem que això del consol és una cosa passada de moda. No necessitem que ens planyi ningú, volem anar sols i tirar pel dret. Però quan tenim alguna ensopegada volem que ens planyin, que estiguin per nosaltres. Hem volgut prescindir de Tu i ja veus com ens va tot. Hi ha moltes persones que necessiten una mica de consol. Potser amb poques paraules de consol, les ajudàrem a redreçar-se, a veure que no tot està perdut, que sempre hi ha una escletxa per on pot entrar la llum de l'esperança, de la il·lusió. Nosaltres hem de ser portadors de llum, esperança i il·lusió per als nostres germans; sobretot per a aquells que més ens necessiten.

Senyor, et demanem que facis que dels nostres llavis surtin paraules de consol per a qui ho necessita. No paraules de llàstima.

IX ESTACIO: Jesús cau per tercera vegada

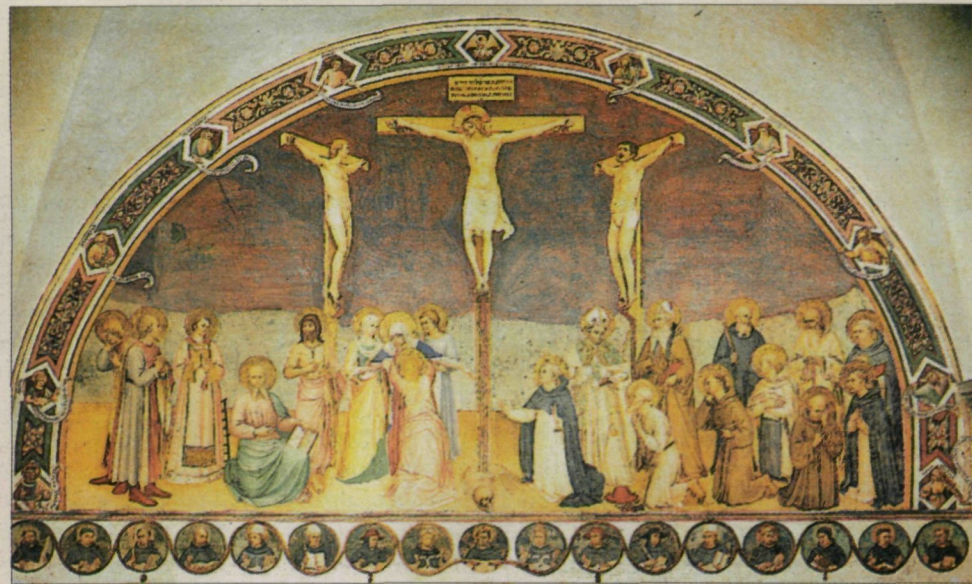
Has tornat a caure, Senyor. Ja és la tercera vegada. No pots més. Però continues, pas a pas, lentament. Com pots resistir tant? Potser a algunes persones, en veure't en aquest estat tan llastimós, els fas llàstima. No es pensaven que tot acabaria d'aquesta manera. Tal volta els sap greu, fins i tot, d'haver cridat i reclamat la teva mort. Potser es farien enrere. Però tot s'ha d'anar complint tal com ha estat anunciat. En la vida hi ha tantes ocasions en què sembla que ja no ens quedi cap més sortida que abandonar-nos... Però la vida continua i traïem forces de no sabem on i anem fent camí. Hi ha molts germans nostres que després d'una caiguda darrere l'altra han acabat en un cercle viciós que els obliga a malviure perquè ningú no els ha donat un cop de mà. No podem deixar que germans nostres s'ho passin tan malament. Cal demanar, exigir, si cal, a qui correspongui, que s'utilitzin els recursos necessaris per tal que tothom pugui dur una vida digna.

Senyor, ajuda'ns. No ens deixis abandonats a la nostra sort perquè sols no podem res. Et necessitem, encara que a ve-

gades no ho vulguem reconèixer.

X ESTACIO: Jesús és despullat dels seus vestits

Per fi ja has arribat al Calvari. S'ha acabat el teu camí de creu, però encara no en tenen prou i fins i tot et treuen el vestit. Quina lliçó de pobresa, la teva! Has nascut pobre, has viscut pobre i mors pobre. Nosaltres no ho entenem pas, això. Només pensem a posseir, a tenir, a acaparar el major nombre possible de coses. Sempre en volem més. Ens hem creat tantes dependències que ens han fet potser la vida més fàcil, més còmoda... però també hem esdevingut més esclaus. Ja no tenim temps ni tan sols per trobar-nos amb els amics, d'estar més estones amb la família, de gaudir dels nostres fills, de fer alguna cosa pels altres i així

«Crucifixió i sants.»

anem gastant inútilment la vida, per a què?

Senyor, allibera'ns de tots aquests esclavatges als quals estem sotmesos. Fes que esdevinguem lliures per estimar, per donar-nos als altres.

XI ESTACIO: Jesús és clavat a la creu

T'han clavat a la creu. Però els teus braços oberts volen ser el desig d'abraçar el món, la humanitat sencera. I, a més, encara dius des de la creu: «Pare, perdona'ls que no saben el que fan.» Amb tot el que t'han fet, amb la injustícia que han comès

Detall d'una «Pietà».

amb Tu i encara els perdones! Ni una paraula de rancúnia, d'odi, de revenja. Quina contradicció tan gran als nostres ulls! Aquest perdó, donat des de la creu, també va per a nosaltres. No acostuma a ser pas així el nostre perdó. A vegades ens sentim tan ofesos que no arribem a perdonar. I si arriba el cas que perdonem, diem: «Perdono, però no oblidó.» Sense que ens ho mereixem gaire sempre estàs disposat a perdonar-nos. I no acostumem a ser-ne conscients. Hi ha tantes coses per les quals hauríem de demanar perdó, perdó a Tu i als nostres germans.

Senyor, concedeix-nos, encara que a ve-

gades no ens ho mereixem, el teu perdó i fes que també nosaltres arribem a perdonar d'una manera ben generosa.

XII ESTACIO: Jesús mor a la creu

Quina decepció més gran! S'esperava que potser a l'últim moment faries un miracle espectacular. Acabes de morir i un silenci profund ho envaeix tot. Davant del teu cos penjat a la creu només resta el silenci acompanyat d'un sentiment de vergonya. Has acomplert el pla que el teu Pare t'havia encomanat. Només la teva mare,

el teu amic Joan i algunes persones més han viscut aquest moment. Els altres s'han dispersat amb la convicció que, amb la teva mort, ja s'ha acabat tot. En el nostre món d'avui hi ha molta mort, Senyor. Moltes d'aquestes morts es podrien evitar. Tenim els recursos necessaris. Què en fem d'aquests recursos? Tu pots presentar-te davant del teu Pare havent complert la missió per a la qual vas venir a aquest món. Nosaltres, quan acabi la nostra vida, com ens presentarem davant teu?

Senyor, ajuda'ns. No deixis que ens instal·lem en el nostre petit món i visquem d'esquena als altres. Fes que sapiguem obrir les portes del nostre cor.

XIII ESTACIO: Jesús, mort, és baixat de la creu i posat a la falda de Maria

Maria t'ha acompanyat fins al final. Ara té el goig de tenir-te a la seva falda abans que rebis sepultura. A quantes mares se'la han mort els seus fills i no han pogut ni tan sols vetllar-los fins a l'últim mo-

ment? Quantes n'hi ha que veuen com la fam mata els seus fills davant la gran impotència de no poder fer-hi res? Per què, Senyor? Sovint ens costa mostrar el nostre agraïment a les persones que ens han ajudat, que ens han donat un cop de mà en algun moment de la nostra vida. Donem per descomptat que ja comptem amb el nostre agraïment. Però unes paraules pronunciades a temps no anirien pas malament. Procurem donar mostres del nostre agraïment, de la nostra estimació ara i no deixar-ho per demà, perquè pot ser que aquest demà no arribi mai.

Senyor, t'agraïm de tot cor el que has fet per nosaltres i fes que aquest agraïment es tradueixi en actes concrets d'amor al proïsme.

XIV ESTACIO: Jesús és posat al sepulcre

Ja està. Ara sí que s'ha acabat tot. Tu eres el problema i el problema ha estat enterrat. Tots tornen al seu ritme de vida, als seus quefers quotidians; n'hi ha de decebuts, altres, amb la por al cos. Alguns dels teus ja comencen a dubtar del teu ensenyament. Només unes persones, molt poques, estan convençudes que al tercer dia resuscitaràs i una nova llum brillarà per a tota la humanitat. Els cristians no sempre vivim amb la joia de la teva resurrecció, de saber que no tot s'acaba amb la mort. També nosaltres t'hem enterrat. La fe no està de moda. Només ens recordem de Tu quan passem moments difícils. I Tu, sense demanar res a canvi, ens ajudes un i altre cop. No et canses mai de perdonar-nos i d'estimar-nos. Tu t'has després de tot per nosaltres i ja veus com t'ho hem pagat.

Senyor, ajuda'ns a saber donar testimoni de la nostra fe en tots els moments de la nostra vida, per difícils que siguin.

Pepa Fernández i Alegre

Totes les pintures són obra de
Fra Angèlic i es troben al convent
de Sant Marc de Florència

Tortosa

Arrels i fruits a la parròquia del Roser

■ El bisbe va beneir la restauració de l'antiga portalada

TORTOSA.— El diumenge 29 de març la parròquia del Roser del barri de Ferreries va donar el salt en el camí de la Pasqua. Els fidels demanaven des de l'any 2000 la restauració d'una antiga portalada (1610 i 1911) que finalment ha estat beneïda pel bisbe Xavier Salinas. El rector Mn. Manuel Querol ha gestionat el projecte coronat per l'èxit.

L'empresa Martos de Gandesa, experta en neteja i restauració de monuments artístics, ha deixat com nova tota la portalada i el marc que l'envolta. En concret, és nova la imatge de la patrona, obra dels artistes F. Ferran i X. Soler, de Reus i de Vilalba dels Arcs, respectivament. Així mateix han restaurat les imatges de sant Domènec de Guzman i de sant Francesc d'Assís que l'envolten. El bisbe Mons. Xavier Salinas va beneir tot el conjunt artístic el 29 de març passat i en especial la Mare de Déu del Roser. Tota la feligresia va acompanyar el prelat cantant les lletanies dels sants al voltant del temple.

La missa concelebrada va ser cantada per tot el poble i animada per un grup de joves i la coral Gent Gran. De l'homilia, va destacar el missatge del bisbe en relació amb les lectures del diumenge: «Avui redescobrim les arrels de la vostra parròquia, que neix de mans dels frares domi-

nicos del convent i la Universitat de Tortosa. Aquestes pedres plantades vora el riu han vist també temps de persecució i de guerra. Justament avui la primera lectura ens parla de la deportació dels israelites a Babilònia i el retorn a la casa pairal de Jerusalem. Tanmateix ara patim la guerra en els mateixos llocs de l'Orient Mitjà. Ells perdien la fe perquè havien oblidat els valors de la convivència. Avui ens cal mirar les causes de la injustícia i dels poders dictatorials. Mirem el Crist enlairat a la creu i ens convertirem amb el compromís d'estimar i servir sempre. Deixem-nos portar per Déu.»

Els nois i noies de la catequesi que omplen cada diumenge els primers bancs de l'església van tenir un paper simpàtic: van pujar al presbiteri i van cantar el Pàrenostre, tot ballant agafats de la mà. A l'hora de la pau, els capellans i el bisbe ho van fer ordenadament i amb alegria. Els

Mons. Salinas va beneir la nova portalada.

més petits també van aprofitar per donar la mà a l'alcalde.

Al final, Mn. Querol va anunciar l'ordenació diaconal en favor de Joan Gurola, seminarista que treballa apostòlicament a la parròquia. Serà l'11 de maig.

Va llegir també la història de la parròquia de Nostra Senyora del Roser. Partint de les arrels de 1690, data en què els frares dominics regentaven l'església del Roser, situada al marge esquerre, es va decidir el trasllat de la portalada a la riba dreta. Va ser

el 1911, quan l'arquitecte Joan Abril i Gual va dirigir la construcció de l'obra, caracteritzada pel campanar esvelt.

Finalment es van cantar els nous goigs de la patrona, amb lletra i música de M. Teresa Llorens, professora del Conservatori de Barcelona. Els consells de pastoral i economia de la parròquia es van comprometre a sembrar i donar fruits segons l'esperit de la jornada.

J. Blanc i Bahima

SI NO ESTÀS OBLIGAT A FER LA DECLARACIÓ DE LA RENDA I EN SOL·LICITES DEVOLUCIÓ

En el model 104 pots posar la a favor de l'Església Catòlica

Ajuda l'Església

Declaració de la Renda

Novetats en la Setmana Santa

TORTOSA.— Els catòlics practicants han tingut ocasió de preparar-se per a la Pasqua en les set parròquies de Tortosa. La preparació va culminar els dies 1, 2 i 3 d'abril amb sermons a càrrec de Mn. Font, Mn. J. L. Arín i el bisbe Salinas.

D'altra banda, el dia 6 d'abril, a la parròquia de Sant Francesc, al barri de Jesús, es va beneir la segona imatge del pas del despullament, obra de l'escultor Àngel Acosta. La confraria recentment fundada és la promotora d'aquest nou pas que també se suma a la processó del Diumenge de Rams a Tortosa.

Pel que fa a les conferències, cal destacar la que el 27 de març va organitzar l'associació de confraries, sota el títol *Versions de la Setmana Santa*. El 4 d'abril la va fer el vicari de pastoral, Mn. Arín i el dia 15 li tocarà el torn a l'eurodiputat Joan M. Fabra, al Centre de Comerç.

El 12 d'abril s'obrirà el cicle de concerts. Al l'auditori Felip Pedrell s'interpretarà el Rèquiem de Gabriel Fauré. El 14, a la parròquia de Remolins, Música Sacra a càrrec de la coral Garcia Julve de Vinaròs.

Enguany les dues processons del Diumenge de Rams i Divendres Sant sortiran i entraran per la porta de l'Olivera, ja que la façana principal es troba en obres. La processó seguirà un itinerari invers: començarà per Sant Blai i retornarà per l'Avinguda de la Generalitat. S'ha anunciat també que per primera vegada sortiran tots els passos totalment restaurats. La restauració s'ha portat a terme a l'Escola d'Art de la Diputació de Tarragona, amb un cost de 24.000 euros. Totes les parròquies han editat un díptic on figuren les celebracions interparroquials i les especials, com el Via Crucis pel Call Jueu i el Calvari pel barri de Santa Clara. (J.B.B.)

Els Equips de la Mare de Déu preparen la Pasqua

AMPOSTA.— Els EMD que pertanyen a la zona centre van celebrar a l'inici de la Quaresma un recés de temps fort. Al Col·legi del Sagrat Cor es van aplegar unes seixanta persones procedents de Tortosa, Sant Carles de la Ràpita i Amposta. Les tres meditacions del dia van ser explicades amb estil de bon comunicador pel consiliari Mn. Cristóbal Zurita. Els temes, sempre amb l'horitzó pasqual, van ser: espiritualitat personal, amor i matri-

moni i les Benaurances.

Llargues estones de silenci personal, de parella i d'equip, van desembocar en una posada en comú de tots els equips. La característica dominant ha estat l'alegria i la pau interior per a la conversió.

D'altra banda també els sacerdots han viscut tres matinals de recés en cadascuna de les zones pastorals, dirigides pel mateix bisbe Salinas i orientades al voltant de la caritat i la crisi iraquiana. (J.B.B.)

Solsona

Els seminaristes catalans de l'etapa pastoral visiten el bisbat de Solsona

SOLSONA.— Nou seminaristes de l'etapa pastoral de les diòcesis de Barcelona, Girona i Tarragona van desplaçar-se el dilluns 24 de març fins la diòcesi de Solsona per conèixer de prop la tasca pastoral que es

porta a terme en l'actualitat en aquell bisbat. Aquesta visita d'estudi va ser encapçalada pel coordinador del curs de pastoral, Mn. Ramon Prat, prevere diocesà de Lleida.

El curs de pastoral està format per tots aquells seminaristes que l'any passat van finalitzar els seus estudis a la Facultat de Teologia, i que o bé ja són diaques o bé ho seran pròximament i es preparen per al presbiterat. El gruix de la programació d'aquest curs se l'emporten aquelles matèries relacionades d'una manera directa amb el servei pastoral a les comunitats i que d'una manera especial estan orientades a la preparació per al ministeri ordenat. Aquestes matèries sobre les quals es desenvolupa la reflexió teològica del curs són d'alguna manera les eines de la futura acció pastoral. És el cas de metodologia de l'acció pastoral, espiritualitat de l'acció pastoral, homilètica, catequètica, tipologia de celebracions litúrgiques, estructures eclesials, accions educatives i pedagògiques, anàlisi del context cultural i social de Catalunya, desafiaments del món respecte de la fe, mitjans de comunicació, la pastoral en el

El grup de seminaristes juntament amb els formadors i el bisbe de Solsona.

món dels malalts, de les presons, de l'acció catòlica, dels sagraments...

Tot plegat és un any d'aproximació a la pastoral des de la reflexió, l'estudi, la teologia, el compartir i la vivència concreta de cadascun dels seus membres. A més d'aques-

tes matèries, el curs de pastoral té en consideració la visita en viu i en directe d'un bisbat de Catalunya, enguany el de Solsona, per tal de veure com s'aplica un projecte pastoral des de l'acció del bisbe i a través dels òrgans i recursos de què disposa un bisbat.

A Solsona el grup de seminaristes van ser rebuts pel mateix bisbe, Mons. Jaume Traserria, i acompanyats pel rector del seminari solsoní, Mn. Jordi Orobitg. L'exposició detallada sobre la pastoral del bisbat, el diàleg i el fet de compartir les expectatives, les il·lusions i els projectes futurs, de les mancances i els reptes, van omplir tot el matí, juntament amb una visita cultural a la catedral i a la Mare de Déu del Claustre, patrona del bisbat. L'eucaristia i el dinar de germanor van ser els últims moments d'aquesta estada del curs de pastoral al bisbat de Solsona.

Longinos Enguema Bilogo
Seminarista de Barcelona

El professor Nogués.

El futur del cristianisme, a debat

SOLSONA.— El divendres 21 de març es va impartir una interessant conferència-debat que amb el títol *Present i futur del cristianisme* va tenir lloc a la sala d'actes del Casal de Joventut i Cultura de Solsona.

La conferència, organitzada per l'arxiprestat de Solsona-Morunys, va anar a càrrec del teòleg i professor de biologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, P. Ramon M. Nogués.

Nogués va realitzar una introducció sobre algunes de les dificultats que actualment té el cristianisme a diferents indrets del planeta. Posteriorment va elaborar una anàlisi sobre les noves tendències que influeixen en el comportament dels cristians. I finalment, va indicar algunes propostes sobre l'actitud que, des del punt de vista religiós, hauria de mantenir tant la comunitat cristiana com la mateixa Església per mirar d'evitar que s'agregui la crisi de secularització del món occidental. (R.E.)

La Passió de Cervera

Temporada 2003

El millor espectacle d'aquests dies

DARRERES REPRESENTACIONS:

en català

DIA 13 D'ABRIL - DIUMENGE DE RAMS

DIA 18 D'ABRIL - DIVENDRES SANT

Aquestes dues representacions, en sessió seguida, de 4 a 8.30 h de la tarda

DIUMENGE, DIA 27 D'ABRIL:

matí de 10.15 a 12.30 h (vida pública de Jesús)

tarda, de 3 a 5 h (passió, mort i resurrecció)

en castellà:

DIJOUS, 1 DE MAIG: horari de matí i tarda

MÉS DE CINC-CENTS ANYS DE TRADICIÓ

PREUS

Butaca central i preferència: 17 €

Butaques laterals: 15 €

Descomptes especials per a grups.

INFORMACIÓ, PROPAGANDA I RESERVA DE LOCALITATS:

AGÈNCIES DE VIATGES I DESPATX CENTRAL:

Sra. M. Teresa Trilla

Plaça de Sta. Anna, 1 - 25200 Cervera

Telèfons 973 530 357 - 973 532 661 - Fax 973 533 544

De les 10 del matí a la 1 del migdia
i de les 4 de la tarda a les 9 de la nit.

a/e: passio@interbook.net

web: www.lapassio.org

VENDA D'ENTRADES
ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com

L'Evangelí fet vivència per 300 actors

Barcelona

Un dia històric per al catecumenat

■ Ritu d'elecció a la catedral de cinc catecúmens adults

BARCELONA.— El 9 de març, primer dia de Quaresma, va ser un dia històric per a l'Església de Barcelona. A les 19.00, a la catedral de Barcelona, en el decurs de l'eucaristia, presidida per Mn. Felip-Juli Rodríguez, delegat diocesà per al Catecumenat, va tenir lloc el ritu d'elecció de cinc catecúmens, que van ser escollits per rebre els sagraments de la iniciació cristiana en el pròxim temps de Pasqua.

L'Església de Barcelona celebrava per primera vegada aquest ritu des de la instauració del catecumenat baptismal per a adults el mes de novembre passat per part del cardenal Ricard M. Carles. L'antiga institució del catecumenat cobrava així nova vida en cinc persones joves, originàries de Catalunya, Bolívia, Bulgària i el Camerun, que van completar la seva preparació i que van ser admeses per l'Església per rebre el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia.

En el recés que va tenir lloc en les primeres hores de la mateixa tarda, el delegat va donar gràcies a Déu perquè Eric, Iris Maria, Jean, Maria Helena i Nevena havien aconseguit la fe en Jesucrist i s'havien acostat a l'Església per demanar-li que els formés i els preparés per entrar en la comunitat dels batejats. El cardenal Ricard M.

Carles també va poder compartir amb ells una estona del recés i els va beneir, tot encoratjant-los a perseverar en el seu camí de seguiment de Jesucrist. El prelat els va dir: «El catecumenat baptismal i el servei diocesà per al catecumenat han estat instituits a la nostra diòcesi fa poc, però creiem que serà una institució cridada a tenir un gran futur, perquè està destinada a donar resposta a la creixent demanda del baptisme, tant per part de persones adultes com d'infants en edat catequètica. Vosaltres obriu camí a la nostra diòcesi en aquest sentit. I per això us agraeixo la vostra opció i us dic que inicieu un camí que té repercussions en la nostra vida, però també en l'acció pastoral de la nostra diòcesi.»

En la seva homília, Mn. Felip-Juli Rodríguez els va dir: «Vosaltres, avui, sou

Els cinc catecúmens van ser escollits per rebre el sagraments de la iniciació cristiana.

elegits per l'Església. L'elecció és com el centre de l'atenta sol·licitud de l'Església cap als catecúmens, és com l'eix de tot catecumenat.» I va afegir: «Això és el que Jesús diu als seus deixebles quan tornen alegres, admirats, d'haver anunciat amb poder el Regne de Déu: "No us alegreu perquè els esperits se us someten; alegreu-vos perquè els vostres noms

estàn inscrits en el cel".»

Després, els catecúmens —acompanyats dels seus padrins, catequistes, familiars i amics— van manifestar el seu desig d'incorporar-se a l'Església i van signar en el llibre dels elegits, i tot el poble va pregar per ells i perquè la renovació del catecumenat ho sigui també per a totes les comunitats cristianes de la nostra Església. (C.C.)

L'Any de la Mercè, al temple del Tibidabo

BARCELONA.— El 22 de març passat, en el marc de l'Any de la Mercè que celebra enguany la diòcesi de Barcelona, va tenir lloc al temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo una eucaristia solemne d'acció de gràcies. La cerimònia va ser presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Pere Tena, acompanyat, entre altres, pel rector de la Mercè, Mn. Salvador Cristau.

El motiu de la celebració té a veure amb la visita que el 5 de maig del 1886 Don Bosco, fundador dels salesians, va fer a la basílica de la Mercè, per agrair a la Mare de Déu els béns de la seva estada a Barcelona. En el decurs d'aquesta visita a la patrona de Barcelona, Don Bosco va rebre de mans dels propietaris del Tibidabo un pergamí

que deia: «Per perpetuar el record de la seva visita a aquesta ciutat, s'han aplegat aquests senyors, i de comú acord han determinat cedir-vos la propietat de la muntanya del Tibidabo, a fi que al seu cim, que amenaça convertir-se en un planter d'irreligió, s'erigeixi un santuari al Sagrat Cor de Jesús per mantenir ferma i indestructible la religió que amb tant de zel i exemple ens heu predicat i que és noble herència dels nostres pares.»

Don Bosco va respondre llavors com-mogut: «Em trobo confós per la inesperada i nova prova que em doneu del vostre sentiment religiós i de la vostra pietat. Us ho agraeixo, i sapiguen que en aquests moments sou instruments de la Divina Providència perquè compliu els seus designis

Mons. Tena va presidir l'eucaristia.

inescrutables. Quan vaig sortir de Torí, pensava per a mi mateix: "Ara gairebé ja s'ha acabat l'església del Sagrat Cor de Jesús a Roma; cal que estudiï una altra empresa per honorar i propagar aquesta devoció tan saludable." Una veu interior em tranquil·litzava pensant a satisfer el meu desig. Era una veu que em repetia: "Tibi dabo! Tibi dabo!" (et daré). Sí, senyors; Sou els instruments de la Divina Providència; amb el vostre suport aixecaré en aquesta muntanya un santuari majestuós dedicat al Sagrat Cor de Jesús, en el qual tothom podrà apropar-se als Sants Sagraments i serà un record perpetu de la vostra caritat i dels vostre afecte a la religió catòlica de la qual heu donat tantes i boniques proves.»

El temple del Sagrat Cor, que enguany celebra també el primer centenari de la col·locació de la seva primera pedra, s'ha unit d'aquesta manera a la celebració de l'Any Jubilar mercedari a tota la diòcesi de Barcelona. (C.C.)

**Acol·lim i ajudem
les futures mares
amb problemes**

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

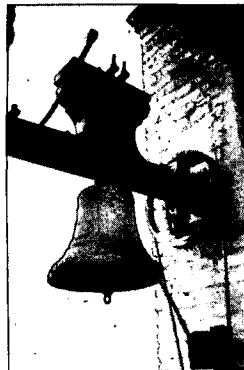
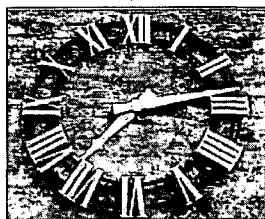
Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

CONSULTEU-NOS:

961 269 191 - FAX: 961 268 347

2001@servicam.com

- CAMPANES
- SOLDADURES
- JOUS DE FUSTA
- ELECTRIFICACIÓ DE CAMPANES
- RELLOTGES TORRE

- REFOSA
- RESTAURACIÓ
- ELECTROMARTELLS
- AUTOMATITZACIÓ

2001 TÈCNICA I ARTESANIA

Testimoni

Juan José Gómez, sacerdot assassinat a Salamanca

«T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això» (Mt 11,25)

Juan José Gómez, de 43 anys, era rector de les localitats salamanquines de Ahigal de los Aceiteros i La Redonda. Des del 23 de febrer que no se sabia on era. El 6 de març es va trobar el seu cadàver en un pis a Salamanca, a l'interior d'un armari i en un avançat estat de descomposició.

En escriure aquestes paraules sobre la vida del capellà i company Juan José Gómez no pretenc fer una necrològica ni tampoc cap mena d'homenatge. Segurament a ell no li agradaria. Tracto, únicament, de poder dir alguna cosa del testimoni de fe que ens va transmetre. Sabent que «la petjada» ens convida a mirar més profundament, a fixar els nostres ulls en el Senyor que va per davant nostre, ens sosté des de més avall i ens condueix fins al més enllà.

Juanjo és el capellà que apareixia mort en un armari i embolicat en unes bosses d'escombraria quinze dies després de la seva desaparició. Finalment va passar el que la seva família i amics havien avisat: —Vaig conèixer Juanjo amb 20 anys i amb un Nou Testament a la butxaca dels pantalons, aquella era la seva companyia permanent. L'utilitzava al matí molt aviat mentre pregava en l'escolta de la «soledat sonora». Altres vegades entre els nois dels pobles de Castella, aquell llibret vell i brut es convertia en les seves mans i la seva paraula en Bona Notícia. Era una mica magirondallaire. Els nois l'escoltaven amb aquell sisè sentit que tenen els petits i que saben apreciar aquell que se'ls estima de debò. Juanjo parlava del seu Senyor amb la mirada i el somriure. Amb exemples de la vida de la gent, fent noves les velles paràboles del Regne. Quan parlava de Jesús era com si estigués al costat seu, com un amic amb un altre amic.

Quan va començar a barallar-se amb la teologia sempre es quedava meravellat de tantes coses que hi havia per aprendre, encara que del fons de la pila de llibres sempre reapareixia aquell vell Nou Testament. Sabíem que encara que intentava estudiar, allò que realment el feia vibrar era aquella trobada quotidiana i senzilla amb el Senyor.

Va aprendre a llegir les narracions dels sinòptics o la teologia de Pau i de Joan amb els peus descalços. Amb la senzillesa de la nuesa del qui ho ha deixat tot. El seu millor i quasi únic mitjà era l'Evangeli nu, viscut i proper. Un Evangeli llegit des d'una intuïció (potser la gràcia?) per allò essencial. M'estranya que quan van trobar el seu cos no tingués a les seves mans aquell vell exemplar. En el cas de no aparèixer, segurament es deu haver transformat encarnant-se i resumint-se al seu cor.

Convocant els pobres al cap de taula

El seu pare, quan parlava de la seva desaparició, deia que segurament es devia

haver trobat amb algun pobre que li reclamava la seva presència. I tots sabem que això era perfectament possible. Qui no havia tingut una reunió amb Juanjo i s'havia quedat plantat per una necessitat immediata de qualsevol desastre d'última hora? Encara que aquesta vegada quinze dies semblaven una mica excessius... Juanjo es va prendre

L'Eucaristia del funeral va reunir 200 capellans i més de 2.000 persones.

seriosament el fet de tenir una taula compartida per col·locar els pobres en els primers llocs. Així celebrava l'Eucaristia preparant-la als marges dels camins. No era un home resolutiu, ni un bon gestor de l'acció social. S'assemblava més aviat a «un samarità que anava de camí». El seu fort no era l'organització sinó el cor. Tantes vegades no resolvia res i simplement escoltava. Però per a tots els sense sostre, els immigrants o perduts tenia un lloc en la seva consciència, en el seu temps i, si era necessari, també a casa seva.

A l'hora del destí pastoral reclamava els pobles més petits i abandonats de Castella. La història dels seus càrrecs és un rosari de petits llocs dels quals ell escollia el més petit per viure-hi. Aquest estil de servei ministerial ens va anar marcant a tots. I d'aquesta manera vam aprendre a seguir la direcció del Senyor que era un camí de pujada (a Jerusalem) que es feia tot aprenent a fer-se petit, com el Primogènit. Que lluny qualsevol altra aspiració! Des d'aquell balcó al Tercer Món que són els pobles abandonats de Castella va saltar per estendre la taula compartida fins al Brasil, on pels camins de la missió va continuar posant una taula compartida per als més petits. Va ser una experiència que el va avarar en la dificultat i en la prova. I va tornar amb el mateix parell de sandàlies que li havien regalat als seus pobles.

A l'Eucaristia del funeral, que es va celebrar en allò que ell anomenava «el lloc de Jesús», l'acompanyaven dos-cents capellans i més de dues mil persones. Aquell va ser un

petit refugi que havia construït, amb ajuda de familiars i amics, en una terra seca que s'havia fet fèrtil per servir, per acollir i pregar amb tots aquells que no tenen lloc.

Cadascun de nosaltres som un traç de la presència del Senyor

Cadascú reproduceix en la seva vida una petita característica de Crist. Ningú no pot completar aquella presència, únicament l'Església sacramentalment la mostra. La radicalitat amb què Juanjo expressava el Crist en la pobresa i el servei als pobres necessitava ser contrastada a la taula de la fraternitat. L'Evangeli del cor havia de contrastar-se amb l'Evangeli del sentit i de la comunió. L'espontaneïtat del servei amb l'anàlisi de causes, el discerniment de prioritats i la resposta compartida per a l'acció.

Com en tot carisma, quan un tret brilla amb força pot ocultar els altres. Per això és necessari el contrast permanent. Cada carisma arriba a la seva veritable dimensió en la comunió. Per això, aquest carisma i sevei, cobra brillantor i profunditat, inserit en la fidelitat de cada comunitat i de cada germà. Juanjo sabia que hi havia moments en què es quedava sol accentuant un únic tret. Que altres teníem la missió d'unir els fils de tants indrets per construir la comunió. Probablement aquesta opció el va fer més vulnerable en no tenir germans a prop per aconsellar-lo o simplement ajudar-lo. Així, en morir va assumir amb senzillesa una situació de risc que altres hauríem calculat. Quantes vegades en casos com aquest hem demanat ajuda i companyia, però ell ja en tenia prou portant l'Evangeli en el seu cor.

Només l'amor és digne de fe

Però aquesta limitació no oculta la profunda veritat que un únic tret expressa. En la meua vida he conegut algunes persones que

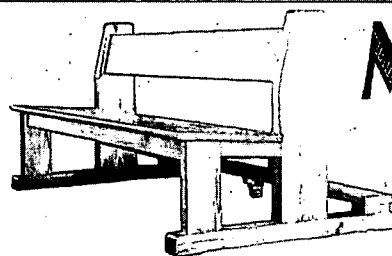
estan marcades per una especial innocència. I Juanjo n'era una. No era un home de judicis o crítiques. Sempre donava oportunitats als altres. En una primera apreciació semblava un ingenu, encara que després descobríem que era simplement bo. Si hi havia algú imprudent per generós, era ell. Confiava en cada persona perquè era un «germà pel qual Crist va morir». Juanjo era creient perquè, des del Senyor, confiava plenament en els pobres i, des d'ells, en l'home i en cada home.

Tenia un do especial per fer-se amic, per estimar la gent. I la gent ho percebia. Des de l'amor, la fe es fa radicalment creïble. En l'amor nu l'home descobreix que Déu és al seu costat, en aliança i proximitat. La credibilitat de la fe és una qüestió d'amor. Més enllà de les anàlisis, de les categories, de les opcions, sempre hi ha els altres. I quan reconeixes en els altres o en tu mateix aquest amor, aleshores saps que «nosaltres estimem perquè Ell ens va estimar primer».

En aquesta confiança l'experiència de la seva mort dramàtica cobra noves dimensions. En Crist creiem que pren Vida de resurrecció. La generositat de la seva entrega desmesurada es transfigura en vida eterna de comunió. Per fi la plenitud anhelada, per fi tants camins recorreguts amb els peus descalços assoleixen el descans, per fi la terra resseca i agostejada es fa vall i taula de comunió en fraternitat, per fi els petits en els primers llocs i per fi l'Eucaristia plenament celebrada i definitivament viscuda. De la seva vida ens queda l'agraïment pel testimoni que es converteix en exigència i alè per continuar caminant. Per continuar unint els fils i que el cor i el sentit de l'Evangeli es facin presents, posant al bell mig de la terra de les fronteres i els enfrontaments una taula de germans que mostri que Déu és Pare nostre.

Mn. Peio Sánchez

Professor de Teologia i administrador parroquial de la Mare de Déu del Mont Carmel

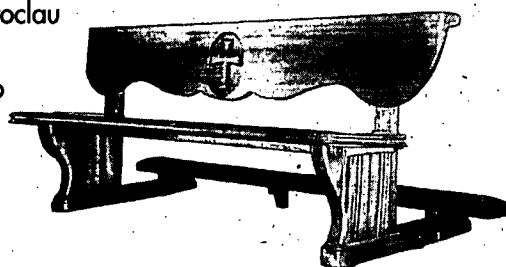

MATARRANZ

Especialistes en
tota mena de
mobiliari religiós

- Bancs per a esglésies
- Mobles de sagristia
- Protecció total de la fusta per autoclav
- Acabat inigualable
- Projectes, fabricació i restauració
- Pressupostos sense compromís

Ctra. de Segòvia, s/n
40350 Escalona del Prado (Segòvia)
Tel. 921 570 794 - Fax 921 577 046

L'adopció: un acte d'amor

■ **ADDIF és una associació orientada a assessorar totes aquelles parelles interessades en l'adopció d'infants**

BARCELONA.— De la dificultat d'una parella per tenir fills i del dolor d'una criatura abandonada en pot sortir la felicitat de tots. I aquesta realitat és també l'objectiu de tots aquells professionals i voluntaris que treballen a les institucions que promouen l'adopció. ADDIF, Associació en Defensa del Dret de la Infància

a la Família, va ser constituïda l'any 1992 per pares adoptants i professionals interessats en temes de la infància. Amb gairabé 600 socis, aquesta associació realitza per tot l'Estat espanyol una tasca de promoció de l'adopció per mitjà de cursos i assessorament pre i postadoptiu on s'ajuda i s'orienta els futurs pares.

Diuen que portar un fill al món és tota una aventura. Una aventura en el sentit més profund ja que, tal com diu el filòsof i teòleg Francesc Torralba, «en la paternitat no hi ha un itinerari fix ni marcat de bell antuvi, sinó un camí ple d'ensurts, que no saps mai com acabarà, ni quan acabarà ni on acabarà». Els progenitors desconeixen el final de la història, però els pares biològics saben el començament, cosa que en el cas de les adopcions és força més incert. Dificultats, sensació d'impotència i por és el camí que sovint han de recórrer els pares en tràmits d'adopció.

Si en el món hi ha tants nens abandonats i desamparats per què és tan complicada i complexa l'adopció? Segons Puri Biniés, coordinadora d'ADDIF, «l'adopció continua sent difícil, sobretot, la internacional, ja que és necessari molt de control per evitar màfies i corrupció de menors i en aquesta tasca hi han d'intervenir molts professionals». A vegades tenim la idea equivocada que qualsevol infància pobra d'un país pobre, econòmicament parlant, és infància adoptable i això no és del tot cert perquè, tal com explica Biniés, «si un nen, per exemple, està en un centre però rep visites d'algun familiar, no és un nen adoptable. Per ser-ho, el nen no ha de tenir ningú que s'interessi per ell. I tot això s'ha de tenir molt ben controlat. El procediment és lent però creiem que ha de ser així perquè sobretot hem d'anar a garantir la seguretat del nen».

Principi primordial: l'interès del nen

El nen, per al desenvolupament ple i

harmonios de la seva personalitat, ha de créixer dins el si de la família que es faci responsable de les seves necessitats materials i afectives, en un ambient de felicitat, amor i comprensió que li permeti el desenvolupament de la seva personalitat. En aquest sentit, ADDIF orienta la major part

ma Puri Biniés, «sinó que també han de saber acompanyar el fill adoptiu en el moment que aquest senti el dolor que suposa haver estat abandonat per la família biològica». Un altre problema que preocupa els psicòlegs de l'associació és el fet que «sovint els pares adoptius creuen

Acte d'inauguració del Centre de Recursos d'ADDIF.

dels seus esforços en la programació d'activitats formatives (conferències, tertúlies...) i promou el respecte cap als senyals d'identitat de cada nen i de les seves característiques individuals i col·lectives. També s'intenta que els futurs pares coneguin, en el cas d'una adopció internacional, la cultura i les tradicions del país d'origen.

La paternitat adoptiva és igual en drets que la paternitat biològica però hi ha diferències, que no vol dir deficiències. Un pare adoptiu requereix un esforç extra i és el de preparar-se per poder comunicar al seu fill que és adoptiu. Cal saber com parlar d'aquests temes inherents a l'adopció amb els fills, per tal d'ajudar-los a assumir la seva pròpia història d'una manera positiva de cara a la construcció del seu propi futur. «Els pares no només han de saber com i quan comunicar-ho», afir-

que qualsevol problema que hi hagi amb el fill és perquè és fill adoptiu, i moltes vegades és senzillament pel caràcter, per la relació... són problemes amb què qualsevol família biològica es pot trobar».

L'any 2002, ADDIF va inaugurar el primer Centre de Recursos per a l'Adopció i l'Acolliment Familiar, (amb hemeroteca, biblioteca, ludoteca, servei de consulta, etc.) dirigit tant a les famílies adop-

tives com als professionals i estudiants interessats en aquesta temàtica.

Països sol·licitats

Actualment hi ha problemes que afecten l'adopció internacional des de la perspectiva de les restriccions o tancaments de les adopcions en alguns dels països més sol·licitats en els darrers anys. Molts països sud-americans se sumen a la llista de països amb dificultats, donada la greu situació econòmica de les seves administracions que provoquen la impossibilitat de realitzar desamparaments i assignacions d'infants. Davant d'aquesta situació les sol·licituds s'adrecen ara més que mai cap a la Xina i l'Europa de l'Est, fonamentalment a Rússia i Ucraïna.

En aquests països de l'est, però, a cau-

sa del funcionament dels seus governs hi ha més risc de corrupcions i de màfies en les adopcions. ADDIF recomana que si algú fa adopcions a països de l'est, ho faci a través de les ECAI (Entitats Col·laboradores d'Adopció Internacional), entitats que la Generalitat ha acreditat per poder tramitar adopcions internacionals, i no directament amb contactes que es puguin establir al país.

Certificat d'idoneïtat

Qualsevol parella que vulgui adoptar un infant ha d'obtenir el certificat d'idoneïtat. A Catalunya el funcionament és el següent: les parelles han de seguir un recorregut formatiu-selectiu amb un psicòleg i un treballador social. En la primera fase, reben informació sobre els diferents aspectes de l'adopció i es fa en col·lectivitat, amb altres parelles. I després, reben la visita al seu domicili del treballador social el qual, després de diverses entrevistes individuals, realitzarà l'informe sobre la idoneïtat. «Hi ha poquíssims casos de no-idoneïtat (3%)» afirma Biniés, «tot i així, nosaltres creiem que aquest procés formatiu-selectiu s'hauria de fer d'una manera més adequada, separant, d'una banda, la formació i de l'altra, la selecció, perquè si no, les parelles no s'atreveixen a dir què pensen realment o quines inseguretats tenen perquè, és clar, les mateixes persones que han de resoldre els teus dubtes són les que després et jutgen».

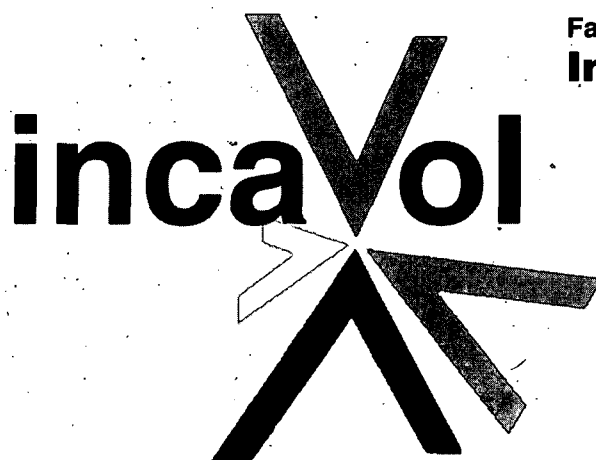
A Catalunya, aquest certificat d'idoneïtat també el poden sol·licitar les persones solteres i les parelles de fet entre heterosexuals.

Núria Naval

ADDIF
c/ PERE VERGÉS, 1, PLANTA
11, DESPATX 8
08020 - BARCELONA
TEL. 933 134 959
FAX. 933 146 505
a/e: as.addif@suport.org
www.terra.es/personal/as.addia

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

Facilita Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

Més informació
012 atenció
ciutadana

societat

«Els pares són transmissors de valors per excel·lència»

■ Dra. Montserrat Castellana, professora de Psicologia de la Universitat Ramon Llull

BARCELONA.—Segons l'estudi *La relació de l'adolescent amb les persones significatives*, fet per la Dra. Montserrat Castellana, professora de Psicologia de la Universitat Ramon Llull, els adolescents reconeixen que l'experiència o la capacitat de donar consells radica sobretot en els pares, i molt especialment en la figura

de la mare. En el terreny sentimental, acaben demanant ajuda als amics per raons de confiança i de comprensió. En aquesta etapa de la vida de la persona, l'adolescent confirma la necessitat que els adults actuïn com a mestres i guies, i que exerceixin com a veritables educadors.

—Què la va impulsar a desenvolupar aquest estudi, que finalment va esdevenir la seva tesi doctoral?

—Al llarg de la meua experiència amb professors, famílies amb adolescents i els

—Sí. Volia saber d'entrada qui eren aquestes persones significatives i per què eren significatives. Jo veia que tant als pares com als educadors els amoïnava molt conèixer a qui demanaven ajuda els adolescents davant d'un problema determinat. Vaig decidir fer una observació directa: angoixa dels pares, desconcert general de la societat que es qüestiona la importància i el rol dels progenitors com a educadors, de la influència real de les persones significatives en l'adolescent...

—Es pot dir que la unitat familiar està, en certa manera, en crisi?

—Jo no parlaria de crisi perquè és una expressió que pot portar a males interpretacions. Jo crec que la família no està en crisi, però sí que és cert que hi ha a la nostra societat actual una pluralitat de models familiars que necessitem temps per reubicar i entendre. Uns models que han aparegut tan de pressa que han creat un cert desconcert i ens ha dut a viure'ls amb angoixa. Hem de començar a reformular el concepte del que és la família. La família és el pare, la mare i els germans. Els pares són l'eix vertebrador i han d'exercir com

a tals, i tot això malgrat aquesta pluralitat de models.

—El seu estudi s'ha centrat concretament en tres àmbits, oi?

—M'he centrat en tres grans contextos: en els ordres sentimental, material i moral, tot i que n'hi ha altres, perquè els considero molt importants en l'etapa de l'adolescència. El jove té uns referents o uns altres segons la situació i el conflicte.

—En concret, quin paper desenvolupen els pares en l'adolescència?

—Els pares són un punt de referència fonamental i essencial per a l'adolescent, sobretot en determinats tipus de situacions o dificultats en l'ordre moral. Els pares són transmissors de valors per excel·lència. Un símptoma de salut mental és que el jove tingui amics, tingui el seu grup d'amics, estigui més fora que dins

funcions diferents en els tres contextos estudiats. La mare és referencial per excel·lència. El pare té una funció d'orientació cap a l'exterior: parla més dels estudis, de la futura inserció laboral... El pare és més funcional i no és tan significatiu quan el jove té un problema d'ordre moral, sentimental i moral, mentre que la mare és més intimista. La mare crea lligams més íntims i, per tant, corre el risc d'establir relacions més dependents, i no massa saludables. En canvi, el pare, en no crear aquesta intimitat, ajuda més a l'autonomia de l'adolescent.

—Finalment, què ha pogut demostrar o constatar aquest estudi?

—Doncs que els amics són una font d'influència fonamental, però sempre darrera, en segon lloc, com a figura referencial hi ha un adult del context més proper, això és, el pare o la mare. En el cas de les noies tenen una xarxa de suport més àmplia que els nois i se senten més properes a la mare, mentre que els nois tenen al pare i a la mare com a persones referencials. Els adolescents s'aproximen a les persones que els ofereixen confiança, comprensió, suport, interès, estimació, experiències-consells i autonomia... L'adult ha de poder combinar la tolerància i la flexibilitat amb el fet de posar límits, no s'ha de confondre llibertat amb llibertinatge.

Josep Romero

Dra. Montserrat Castellana.

mateixos adolescents, vaig anar observant una certa sensació de desconcert en el món de l'educació davant del fet de no saber entendre la conducta dels nostres adolescents actuals. Els pares, d'alguna manera, no eren capaços d'abordar el fenomen de l'adolescència, entraven en un procés d'indefensió i de desorientació. Desanimar-se pot perjudicar i molt l'adolescent en necessitar punts de referència clars. Vaig observar que hi havia una relació força directa entre aquells pares permissius, per manca de recursos, i aquells excessivament distants que no exercien com a educadors. En aquests casos els joves tenien una sensació de buits interns i de manca de referències i desorientació.

—I a partir d'aquí, es va fixar uns objectius?

I Jornades sobre Polítiques Familiars

VALÈNCIA.—La Fundació Universitària San Pablo-CEU organitza a València, els dies 9 i 10 de maig, les I Jornades sobre Polítiques Familiars. Aquesta iniciativa té com a objectius estudiar la institució familiar, el seu entorn jurídic, econòmic i fiscal, i aprofundir en les diferents propostes perquè el nucli familiar existeixi i es desenvolupi. A més, vol ser un punt de trobada per donar suport a la família com a cèl·lula bàsica de la societat, on es desenvolupa l'ésser humà en totes les seves dimensions. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

El repartidor

José Fernández, d'origen gallec, d'uns 44 anys, morè i amb nas de boxejador, era el repartidor d'un escorxador. Aquell matí ens va portar tres mitjanes de vedella amb un

aspecte molt fresc. La carn de vedella no s'ha de consumir mai acabada de sacrificar. Abans haurem de deixar-la reposar en una cambra un mínim de cinc o sis dies, ja que d'aquesta manera les fibres no estaran alterades i serà més tendra i gustosa. Fernández deixava la carn sobre el taulell i sempre, a l'hora d'acomiar-se, em donava un cop a l'espatlla que em deixava garratibat. Era més bèstia que un elefant fent massatges.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

La bona notícia...

Excuses de mal pecador

La crònica d'avui no és pròpiament una bona notícia, sinó que és notícia per la reflexió que se'n pot fer.

A Itàlia, el cardenal Ruini, president de la Conferència Episcopal, ha fet recentment una crida als responsables de les cadenes de televisió públiques i privades del país per tal que millorin la qualitat dels seus programes. Això voldria dir oferir testimonis i experiències positives, evitar la difusió d'una cultura de la mort (com l'avortament, la violència i el terrorisme, els conflictes bèl·lics, etc.) i bandejar la percepció hedonista de la vida i del sexe o l'exaltació exacerbada del consumisme.

Els presidents dels dos principals canals —RAI, estatal, i Mediaset, privat— han respost al cardenal en les pàgines del diari *Avvenire*. Antonio Baldassarre, president de la RAI, ha anunciat que aviat s'aplicarà un control en la seva cadena per garantir la qualitat del producte i la protecció de la infància. «Tenim un codi d'autoregulació intern», ha revelat. El segon, Fedele Confalonieri, ha manifestat que comparteix la preocupació del cardenal i promet una deontologia professional.

El problema és que, de fet, aquests codis ètics ja s'havien creat anteriorment, però no han estat mai respectats després. Més encara, tots dos executius intenten rebaixar la seva responsabilitat. D'una banda, assenyalen que un sector important de la societat reclama el producte malèfic que es vol controlar o abolir, i de l'altra, asseguren que la responsabilitat prioritària recau sobre els pares de família. «Si els infants són davant del televisor a la nit —diuen— no se'n pot culpar la Mediaset o la RAI. Són els pares els primers irresponsables.»

Es probable que aquest fenomen a Itàlia oferiria al nostre país uns criteris anàlegs o idèntics dels responsables: ningú no es vol mullar i, qui més qui menys, tots addueixen excuses de mal pecador. Seria una bona notícia que hi hagués una voluntat d'acció compartida (poders públics, canals televisius i famílies) per posar-hi remei que ens afecta a tots.

Francesc Gamissans

Una imatge de la celebració.

La Joresco 2003 es vesteix de festa major

TIANA.— Més de 450 joves es van reunir el 15 i 16 de març a la casa de colònies la Conreria, a Tiana, per participar en la Joresco 2003, la trobada anual de monitors i monitores del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés. El gran nombre de participants i el seu entusiasme en totes les activitats van convertir la trobada en un èxit.

Durant tot el cap de setmana els joves van fer activitats de lleure i de formació, amb les quals van aprendre noves tècniques i recursos per aplicar als seus centres d'esplai. Per tal de fer-la més lúdica, la Joresco va recrear l'ambient d'una festa major. Així, doncs, els monitors van fer tallers de danses i jocs tradicionals, de castells, de teatre al carrer, de clown, entre d'altres. A més, no van faltar els espectacles característics de les festes populars, com ara, els diables, el ball d'envelat o els gegants.

Aquest any la trobada s'emmarcava en la campanya «Ets Klau» que el Moviment de Centres d'Esplai Cristians va iniciar el setembre passat. Aquesta campanya vol promoure la participació dels infants i joves a l'esplai i té com a objectiu convertir els centres de lleure en un espai obert i participatiu que els nens i nenes puguin construir conjuntament. Les connotacions participatives i integradores d'una festa major i la possibilitat de traslladar aquests valors als esplais van ser un dels punts claus per a l'organització a l'hora de triar el tema de la Joresco 2003.

La Joresco va néixer el 1968 com una Jornada de Responsables de Colònies en la qual es portaven a terme dinàmiques de reflexió entorn de les activitats d'esplai. Més endavant, les jornades van derivar cap a una trobada de formació per a tots els monitors. (C.C.)

La IX Jornada diocesana de Barcelona, en imatges

BARCELONA.— Amb motiu de la IX Jornada diocesana de Barcelona, corresponent a l'any 2002, s'ha elaborat en format vídeo VHS i en format DVD un document sobre l'arxidiòcesi de Barcelona amb el títol *Quatre figures històriques de la nostra diòcesi. Caminem amb esperança. Què és la diòcesi de Barcelona?* El preu és de 6 euros per a les cintes de vídeo i de 25 euros per als DVD. L'edició, de moment, és limitada: cent vídeos i deu DVD. Segons l'acceptació potser se'n faria una segona edició. Per a més informació: secretaria general de l'arquebisbat de Barcelona, tel. 932 701 012. (C.C.)

Control de plagues en edificis religiosos

BARCELONA.— La sala d'actes del Museu Picasso va acollir el 14 de març un cicle de conferències sobre control de plagues en edificis religiosos i civils a càrrec d'experts en la matèria. Aitor Aguinaga, assessor tècnic de l'empresa Consultermex, va parlar sobre els xilòfags en barris històrics; Josep Sellas, responsable de l'àrea de Patologies de la Fusta de l'empresa Química de Munguía, va explicar els tractaments preventius i curatius contra el tèrmit; Antonio Saludes, enginyer químic de TEC, va comentar els mètodes d'actuació sobre aquests tractaments; J. Lorenzo Úbeda, responsable de Suministros Eclesiásticos Integrados (SEI), va impartir una ponència sobre protecció dels edificis contra les aus i

sobre instal·lacions d'il·luminació artística; finalment, Julià Garuz, responsable del Departament d'Estudis d'Il·luminació de Troll —firma representada per SEI—, va informar de la fabricació de les esmentades instal·lacions de llum.

SEI ha desenvolupat un sistema electroestàtic per protegir els edificis de l'acció dels coloms. El sistema emet una lleugera descàrrega elèctrica en el moment en què el colom toca el fil d'acer. Aquesta descàrrega no afecta la integritat de l'au, però és prou intensa com per provocar-ne l'allunyament. Entre les intervencions de SEI, destaquen les instal·lacions de la parròquia Sant Pere Apòstol, a Còrdova, o l'església parroquial d'Almorox. (C.C.)

INGREDIENTS:

ous
sucre
margarina
melmelada
préssec en almívar
nata

PREPARACIÓ:

Feu quatre truites amb sucre en comptes de sal, i amb margarina en comptes d'oli.

Quan estiguin fetes, unteu-les amb melmelada i apileu-les una a sobre de l'altra. Poseu préssec en almívar al voltant del plat. Ompliu els buits del préssec amb nata muntada. Ja veureu quines postres més bones i originals.

El 19 de novembre passat la costa gallega es cobria d'una estranya, i mai desitjada, riuada negra. El fuel, conegut popularment com a *chapapote*, va desolar Galícia, Cantàbria, el País Basc i tot el país en general. Vam veure com milers

de famílies es quedaven sense poder viure de la seva única font de subsistència: el mar. L'única il·lusió dels seus habitants és —ara i ho va ser des del primer dia— rebre milers de voluntaris diàriament, que miren d'ajudar, en la mesura de les seves

possibilitats, en la neteja de les moltes platges i zones rocalloses, encara massa contaminades. *Catalunya Cristiana* ha volgut viure, durant quatre dies, les tasques de neteja de les platges gallegues. Oferim el dia a dia d'un voluntari.

Diari d'un voluntari a Galícia

DIJOUS, 13 DE MARÇ DEL 2003

Després de molt de temps en una inacabable llista d'espera, finalment ens han donat el vistiplau per viatjar a Galícia per, dins de les nostres possibilitats, ajudar a netejar el famós *chapapote*. A les 15.00, l'autobús de la Universitat San Pablo-CEU de Madrid ha emprès el viatge en direcció a la localitat corunyesa d'Outes. Som 45 estudiants de carreres d'Humanitats (periodisme, publicitat, psicologia...), més noies que nois, i d'edats molt diferents, de 18 a 24 anys. Després de vuit llargues hores de viatge, finalment hem arribat al poble que ens ha acollit. Al poliesportiu d'Outes ens esperaven dos voluntaris que ens han informat dels horaris i del funcionament del poliesportiu. Ara és molt tard i estem cansats; anem a dormir. A la pista de futbol ens han preparat uns matalassos molt còmodes, coixins i un parell de mantes. També tenim una taula amb menjar i begudes. Demà ens aixecarem a les 8.00.

DIVENDRES, 14 DE MARÇ DEL 2003

Puntual, a les 8.00, ha sonat el despertador. Com que era el nostre primer dia en contacte directe amb el fuel, tots teníem ganes de desplaçar-nos ràpidament cap al poble on teníem previst prestar els nostres esforços. Després d'aturar-nos a esmorzar en un restaurant del poble, hem fet uns quaranta quilòmetres d'autocar fins a Carnota. Aquest poble, a part de ser força important a la Corunya, és el centre d'operacions de la zona. Només a Carnota, hi arriben uns 500 voluntaris diaris, coordinats per bombers de diferents ajuntaments espanyols, que es relleven per dirigir els treballs. Aproximadament a les 11.00 ens han començat a donar la vestimenta i a explicar-nos les característiques del treball i les coses que hem de fer i les que no hem de fer. Primer l'impermeable, després una jaqueta, a sobre un vestit protector de color blanc i, finalment els accessoris: botes d'aigua, guants de làtex, ulleres i mascareta. Amb tot això ens hem repartit

Una tasca minuciosa: cercar, entre la sorra, petits granets de fuel.

Centenars de voluntaris han anat a Galícia per recollir «chapapote».

les feines.

Dos nois han estat designats «portadors» (encarregats de buidar els cubells plens) i dues noies, «mans netes» (que no tenen contacte amb el fuel i s'encarreguen d'estar pendents de les necessitats dels netejadors perquè no hagin de tocar res amb les mans brutes de *chapapote*). La resta ens hem adreçat a la zona contaminada i a les 12.00 hem començat a netejar. Tot i que la situació no és tan crítica com al principi, algunes zones encara estan impregnades de fuel, sobretot les roques i les plantes. És ara quan ens adonem de la necessitat de les nostres mans. Són treballs que no pot fer una màquina per la complexitat i minuciositat. Han estat cinc hores molt intenses, de molts sentiments contradictoris.

En primer lloc, hem vist la necessitat de la nostra ajuda, però després veus que els grans cubells triguen molt a omplir-se. Ja no es veuen grans «galetes» de *chapapote*, ara només queden «galetetes» que semblen lleties, però que contaminen tant o més que les grans. Després que s'acabés la jornada de treball, ens hem desplaçat fins a la confraria de pescadors de Lira, un poble proper, on ens esperava una paella d'arròs per dinar. Eren les 17.30. Després, de tornada a Outes, hem

dormit força estona, perquè estàvem cansats. A la tarda hi ha hagut temps per jugar a futbol, xerrar i passejar pel poble. Ara, després de sopar, anem a dormir. Ens espera un nou dia de feina.

DISSABTE, 15 DE MARÇ DEL 2003

Aquest matí tocava repetir el mateix procediment del dia anterior: aixecar-se, dutxa, esmorzar, equipar-se i desplaçar-se fins al poble designat; avui ha tocat Muros (un dels més perjudicats). Sincerament, el treball d'avui ha estat més relaxat, no calia l'esforç físic. La d'avui era una tasca més minuciosa i lenta. Es tractava de cercar, entre la sorra, petits grans de fuel. Ha estat un matí bonic —una mica fred— que ens ha servit per xerrar, plantejar-nos el perquè del nostre viatge a Galícia, quins han estat els motius pels quals ens hem desplaçat fins a la Corunya i si realment està sent, o no, el que ens esperàvem. Els plantejaments han resultat d'allò més divers, però en general coincidim en el motiu d'haver fet el viatge. Pensem —i parlo per tots— que la nostra ajuda és necessària en dos sentits.

En primer lloc, ofereixes un servei gratuït a uns pobles que necessiten moltes mans per poder superar el problema el

més ràpid possible; i, alhora, doneu un suport moral als gallegues. Per a ells és molt important que gent d'arreu de l'Estat espanyol es desplaci fins a la seva terra per ajudar, i això es nota pel tracte que rebem. És això el que et fa sentir bé. De fet, podríem ballar tot el cap de setmana o veure la televisió, però la nostra elecció ha estat fer set hores de viatge per poder ser útils i per donar ànims, per implicar-nos en una tasca tan trista com aquesta. Això sí, el que més hem discutit ha estat la utilitat de la nostra presència; n'hi havia que pensaven que ara no més queda feina per als especialistes.

Jo estic d'acord amb el que ens va dir un voluntari galleg: «El vostre treball és el menys vistós i el més útil. No hi ha cap màquina que doni els resultats que donen les vostres mans.» El que està clar és que després d'aquest viatge —jo almenys— em sentiré una mica més implicat i una mica més proper als gallegues, que viuen les conseqüències de la catàstrofe.

A Outes ens han organitzat una festa per agrair-nos la nostra ajuda. És en aquests moments quan surts de dubtes sobre la utilitat dels teus esforços.

DIUMENGE, 16 DE MARÇ DEL 2003

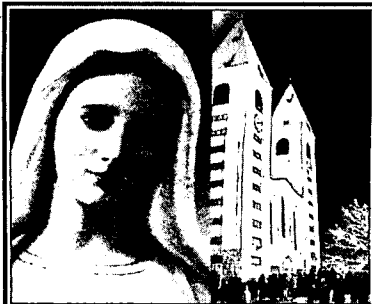
Avui és l'últim dia. Repetim la mateixa platja que ahir: Muros. Tot i que semblava que l'havíem deixada neta el dia anterior, la marea ha tornat a omplir la platja de «lleties» de fuel. M'ha desmoralitzat força, molt especialment en pensar en la gent del poble que veu que això no s'acaba mai.

Quan acaba la jornada, i ja de retorn a Madrid, és el moment per a la reflexió i la valoració final. Han estat quatre dies molt intensos, hem après molt, hem conegut molt —els companys i també el poble galleg— i sobretot ens ha servit per pensar com pots ajudar des de la teva posició. Anar a Galícia ha suposat una implicació, no pas poc costosa, però ara em toca, almenys a mi, implicar-me personalment en les injustícies que diàriament observem en el nostre món. Esperem que *nunca més* haguem de netejar el fuel de cap lloc.

Text i fotos: **Marçal Sarrats**

Sant Gabriel, escollit patró dels internautes

Els lectors de la pàgina El Àngel de la Web (www.elangeldelaweb.org) han triat l'arcàngel sant Gabriel perquè sigui declarat pel Vaticà patró dels internautes. L'enquesta es va posar en marxa el 28 de setembre del 2002 i va finalitzar el 28 de març passat. Hi han participat més de dues mil persones (només es podia votar un cop des del mateix ordinador) de diferents països: Espanya, Itàlia, Polònia, Mèxic, els Estats Units, Perú, Xile, etc. Tot i que l'enquesta no és vinculant, els resultats es donaran a conèixer en els propers dies a la Congregació per a la Causa dels Sants. (C.C.)

«**E**stimats fills: encara avui, us crido a pregar per la pau. Pregueu amb el cor, fills, i no perdeu l'esperança perquè Déu estima les seves criatures. Ell vol salvar-vos, un per un, a través de les meves vingudes aquí. Us convido al camí de la santedat. Pregueu, perquè en la pregària vosaltres esteu oberts a la voluntat de Déu, així, en tot el que feu, compliu la voluntat de Déu en vosaltres i a través de vosaltres. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 març del 2003

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Paz*: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegriatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

El llibre de la setmana

Teologia quotidiana

Reaccionar davant del que passa al nostre entorn és normal en persones observadores, sensibles i atentes a la realitat. No pot ser d'altra manera en un món com el nostre d'avui, on els fets són cada vegada més impactants i ens conviden a totes hores a estar alerta. Estar a l'aguait per saber discernir, donar a cada esdeveniment el seu valor autèntic, i situar-nos on calgui, segons ens dicti la nostra capacitat de reacció.

Juan Antonio Martínez Camino, com a bon teòleg que és, ens dona una lliçó important en aquest llibre que ell anomena al seu títol «breu», però que compleix exactament, pel seu contingut a més, amb els requisits que anunciava Baltasar Gracián, «lo breve, si bueno, dos veces bueno».

A través de la seva òptica de teòleg s'ha vist immers en la gran problemàtica del nostre temps, i també en els fets aparentment menors, en els quals s'ha sentit implicat. I les seves pàgines tenen el regust del que és actual, i d'aquesta gran virtut de saber conèixer quina és la versió cristiana sensata del que ha estat veient o vivint.

Juan Antonio MARTÍNEZ CAMINO,
Teología breve al filo de los días.
Sígueme, Salamanca 2002, 189 pàg.

L'estructura del llibre és clara. Déu, home i fe com a primera aproximació; diàleg interreligiós com a segon pas; qüestions bàsiques i candents de moral com a final. Tot queda d'alguna manera inclòs en aquestes reflexions breus, que situa encertadament en dates molt concretes, seguint el calendari dels esdeveniments.

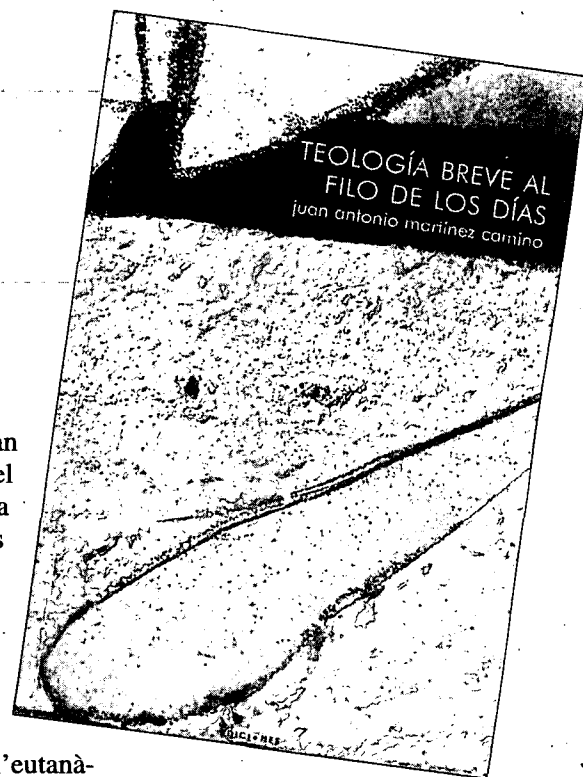
Però tot això, a més, escrit a vegades amb la força dialèctica del qui se sap amb arguments vàlids i amb criteris que fugen de l'aventura o la pura hipòtesi, per avançar pel camí segur del que és teològicament correcte, segons el pensament de

l'Església d'avui.

No té por d'afrontar temes tan candents com el terrorisme, o el pluralisme i la veritat, i respon, a més, a autoritats culturals que es preen de tenir la veritat enfront del que ells anomenen immobilitisme.

I parla des de la nostàlgia davant d'un company entranyable mort, i dona una lliçó del que és l'autèntica esperança. O de l'eutanàsia, dialogant encertadament amb els qui la defensen sense més raons que un desig aparent de singularitat o de confusa autoritat filosòfica. I aborda amb serenitat els temes de la clonació i l'avortament.

Un llibre breu, certament, però que ajudarà els que desitgin tenir criteris segurs en la diversa realitat en què vivim, i

en la qual ens sentim sacsejats i assetjats per tanta i tan intensa brutalitat pels esdeveniments i per les idees.

Cristóbal Sàrrias

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- ☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any
- ☐ Amb dos pagament semestral de 40,30€
- ☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Sardanes de Rossend Palmada

Una edició discogràfica en record i homenatge a Rossend Palmada s'acaba de publicar per iniciativa del seu fill Albert i de la cobla La Selvatana, amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Banyoles, el Consell Comarcal del Pla de l'Estany i el Foment de la Sardana de Banyoles.

Rossend Palmada (Banyoles 1893-1988), tot i no practicar la música com a professió, va contribuir al llarg de la seva vida al foment de la sardana com a fet musical, a través de múltiples articles i treballs literaris i també com a promotor

de diferents certàmens musicals on va intervenir en diferents facetes. Aspectes que van ser reconeguts en diferents homenatges en vida d'aquest prohoms i també, en el centenari del seu naixement, amb la col·locació d'una placa a la façana de la casa on va viure, al carrer de Sant Martí de Banyoles. Aquest nou CD que inclou una imatge a la portada, amb una fotografia històrica de la cobla Els Juncans de Banyoles, data de l'any 1908, on apareix Rossend Palmada com a flabiolaire, també inclou una sardana del seu pare, Joaquim Palmada titulada *La primerenca*.

«Caliu d'amistats»

Un altre CD de sardanes que està a punt d'arribar al mercat és el titulat *Caliu d'amistats*, editat per Audiovisuals de Sarrià i que ha estat enregistrat per la cobla Jovenívola de Sabadell sota la direcció de Joan Lluís Moraleda. *Caliu d'amistats* és el tercer àlbum sonor dedicat a recopilar l'obra de Joan Lázaro (Manresa, 1944).

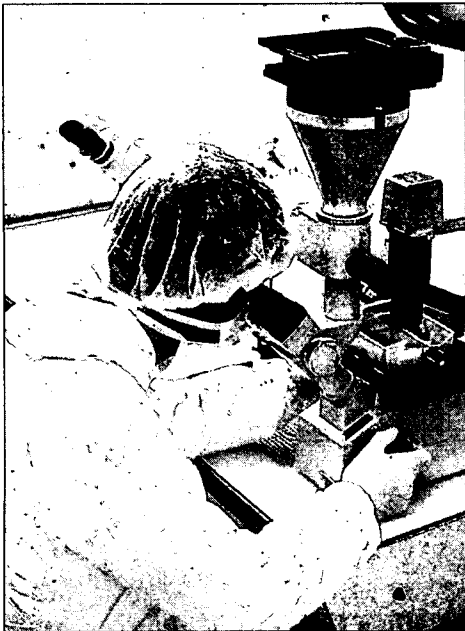
Dotze de les seixanta sardanes escrites per aquest compositor configuren aquest CD, que van cronològicament des del 1985 fins al 2002. Alguns títols són: *Dolors*, *L'Aplec de Lleida*, *Capital del Cava*, etc.

La discografia de Joan Lázaro es va iniciar l'any 1995 amb el CD *Sardanes per a vosaltres*, per prosseguir, quatre anys més tard, amb l'àlbum *Il·lusions* fins a completar-se, de moment, amb aquest tercer CD *Caliu d'amistats*. (C.C.)

Per evitar el «bioterrorisme»

No cal explicar què vol dir aquesta paraula inventada fa poc. És ben clar que *bioterrorisme* significa terrorisme amb éssers vius, o sigui amb microbis patògens. És un nou perill per a la pau del món. Com hom recorda, poc després de l'ensorrament de les Torres Bessones de Nova York, es van rebre enviaments anònims d'àntrax en cartes al quarter general de Washington i a les dependències postals del Kennedy Space Center de Florida. Això féu pensar que una acció així podria eixamplar-se per obra de terroristes a una guerra bacteriològica que podria matar milers o milions de persones.

Ara bé, és clar que no és tan fàcil «fabricar» microbis letals en quantitat. Exigeix tota una tècnica, que serà diferent segons el bacteri que es vulgui fer servir. I una manera d'evitar que els terroristes ho aconseguixin és no donar informació sobre cultius de bacteris. Davant d'això, el dia 15 de febrer passat es va fer a Denver (Colorado, EUA) una reunió de l'Associació per a l'Avenç de la Ciència, amb la participació de 32 revistes científiques i associacions, per tractar de l'assumpte. I es

firmà un acord sobre certes regles que des d'ara es tindran en compte a l'hora de publicar articles referents a temes de microbiologia, per evitar que les seves informacions puguin ser utilitzades amb objectius criminals. Entre les revistes firmants hi havia, entre altres, *Nature*, *Science*, *The Lancet*... que sovint citem nosaltres en aquesta secció de «Ciència».

En aquest acord es diu que no publicaran cap article que expliqui com s'ha de fer per cultivar bacteris que poden originar malalties. El president de l'Associació de Microbiologia dels Estats Units hi ha dit: «La informació que tenim té el potencial de ser utilitzada per al mal. Farem els passos que calgui per protegir el públic.» I ja hi ha hagut dos articles que s'han publicat amb algunes supressions. Un d'ells contenia informació de com podia fer-se per obtenir d'un cert microbi una quantitat capaç de matar un milió de persones.

No es tracta d'una censura sinó d'una precaució per a tots. Que la Providència faci que això sigui prou eficaç per evitar el que seria un desastre per a la humanitat.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

El neodarwinisme com a teoria científica per explicar el fet de l'evolució va tenint cada vegada més detractors. I les raons que s'addueixen són dignes de consideració. No és simplement qui ho diu, sinó què diu, el que hem de considerar. Pel que exposa i per l'èxit editorial que ha tingut parlarem avui de l'obra d'un autor que hi ha dit moltes coses i ben interessants sobre el tema.

Gordon Rattray Taylor és un anglès que va morir el desembre del 1981 poc després d'haver acabat la redacció del llibre que comentarem. Era professional periodista però molt coneixedor dels temes científics que li ocupaven molts dels seus treballs. Féu els estudis al Radley College i després al Trinity College de Cambridge. A més d'exercir el periodisme al *Morning Post* i al *Daily Express*, va treballar a la BBC, fins a esdevenir cap dels programes científics televisius d'aquesta emissora. Va guanyar el premi mundial al millor programa científic de televisió amb la sèrie *Eye on Research* («Contemplant la investigació»). Va publicar quinze llibres. Els dos més famosos són *The Brain and the Mind* («El cervell i la ment») i el que ara comentarem, *The Great Evolution Mystery* («El gran misteri de l'evolució»). Va morir amb aquest llibre acabat però sense haver pogut revisar-lo. La vídua s'encarregà de l'edició i es publicà el 1982. L'editorial Planeta de Barcelona ja en treia de la impremta la traducció castellana el 1983.

L'evolució presenta enigmes que no s'han resolt

El llibre comença així: «La teoria de Darwin de l'evolució mitjançant la selecció natural, que durant més d'un segle s'ha mantingut com la gran llei biològica comparable a les lleis de la física, s'està ensorrant.» Confessa que el darwinisme no explica pas el que ha passat en l'evolució dels vivents. Si del fet de l'evolució no es pot dubtar, ens trobem davant d'una enigmàtica realitat que fins ara no ha estat explicada científicament. És clar que la ciència haurà de recórrer a d'altres meca-

37 G. R. Taylor. El gran misteri de l'evolució (I)

nismes, a part del darwinisme, si vol arribar a donar raó de com s'ha esdevingut el desenvolupament de les espècies. Més endavant cita el que va dir sir Peter Medawar (premi Nobel i director dels laboratoris de la Medical Research Council de Londres) a la inauguració d'una conferència sobre reptes matemàtics a la teoria neodarwiniana de l'evolució. «La causa immediata d'aquesta conferència és una sensació de descontentament, bastant estesa sobre el que ha arribat a considerar-se com la teoria evolucionista acceptada en el món de parla anglesa, la teoria neodarwinista. Aquest descontentament s'ha expressat en diversos sectors i no és tan sols científic.»

A continuació al llarg dels sis primers capítols va exposant detalladament, amb fets d'observació, els problemes o enigmes no resolts pel neodarwinisme. En podem ressaltar els següents:

Hi ha en els animals estructures tan meravellosament coordinades que és impossible d'explicar com podien aparèixer pel sol atzar. Cita el cas del cuc *Microstomum* que s'alimenta d'hidres, però només quan li convé tenir cèl·lules urticants en el seu cos per defensar-se dels enemics. Per què hi ha espècies que no han evolucionat a formes superiors? I per què les que ho han fet no s'han extingit en la lluita per la vida?

Per què s'han originat variacions de forma ben curioses que no tenen cap valor adaptatiu? Flors de quatre pètals i flors de cinc, per què? I posa molts més exemples.

Hi ha adaptacions que, com deia Lamarck, només s'expliquen si admetem que les característiques adquirides s'hereten. Aquí, després de posar raons a favor d'aquesta afirmació, cita el que digué el paleontòleg Henry Fairfield Osborn (1857-1935) el 1895: «Si les variacions adquiri-

des es transmeten hi ha d'haver algun principi desconegut en l'herència; si no es transmeten, hi ha d'haver algun factor desconegut en l'evolució.»

En certs casos, com en l'aparició d'ulls en espècies que no en tenien, és més la necessitat la que fa aparèixer el nou òrgan que no pas el simple atzar.

Per què els peixos van envair la terra, fent-se primer amfibis i després rèptils, com diu el neodarwinisme? Quina necessitat tenien de fer-ho? Però la dificultat més gran és que no tenim cap prova paleontològica convincent del pas de peix a amfibi; l'*Ichthyostega* ja té cinc dits a les potes i un crani d'amfibi amb dents. Com es va produir l'ou amniòtic? I del pas de rèptil a ocell només tenim l'*Archaeopteryx* que no es veu pas que sigui l'avantpassat dels ocells actuals. Falten testimonis dels grans passos, de la macroevolució!

Per què hi ha tantes espècies en què l'evolució s'ha aturat?

Per què de vegades l'espècie que desapareix és precisament la que es veia més adaptada? Per què, per exemple, s'han extingit els trilobits? Han desaparegut el 99% de les espècies que s'han catalogat. El mateix Ernst Mayr reconeix que «la freqüència d'extinció és per a mi un motiu d'astorament; s'ha prestat molt poca atenció als factors que n'hagin estat responsables».

Com és que els trilobits ja tenien uns ulls tan perfectes? El problema de l'aparició de certs òrgans (ulls, oïda,...) no està pas resolt! El mimetisme tan perfecte de certs organismes no s'explica prou amb els mecanismes darwinians.

El mateix fet de l'evolució presenta interrogants

Hi ha fets que són ben desconcertants.

Quatre exemples: 1: Tendències clares en l'evolució de certs organismes; si l'evolució és un procés atzarós les tendències que perduren milions d'anys sembla que haurien hagut de tenir algun canvi de direcció purament casual. 2: Repetició del mateix procés evolutiu o aparició simultània del mateix procés en espècies separades. 3: Aparició d'estructures abans d'haver-hi necessitat de fer-les servir. 4: Canvis coordinats que és pràcticament impossible que es produïssin per atzar. Aquests fets mostren una espècie de pla o de propòsit definit en l'evolució de l'espècie. Això ens porta a la teoria de l'ortogènesi, com deia H. F. Osborn: l'evolució és «un procés creatiu que es fa en direcció a l'adaptació futura».

I el nostre autor al final del capítol 6 fa un resum del que ha dit fins ara en dotze punts que mostren, diu, la teoria de l'evolució per selecció natural inadequada, poc probable o decididament equivocada. Són els següents:

- 1) Rapidesa amb què es produïren els principals canvis evolutius i absència de fòssils que en donin testimoni.
- 2) Rapidesa amb què les noves formes van irradiar en moltes variants.
- 3) Moltes extincions ràpides i falta de raons que les motivessin.
- 4) Repetició de canvis que originaren innovacions coordinades.
- 5) Variacions de velocitat en el procés evolutiu.
- 6) En molts milions d'anys no han aparegut ni tipus (*phyla*), ni classes, ni ordres nous.
- 7) Evolució paral·lela i convergent en circumstàncies diferents.
- 8) Tendències de llarga durada (ortogènesi).
- 9) Aparició d'òrgans nous abans de necessitar-se (preadaptació).
- 10) Casos d'excedència (creixement excessiu d'algun òrgan).
- 11) Degeneració d'algun òrgan útil.
- 12) Organismes que no han evolucionat.

Tot això exigirà una anàlisi més profunda. En parlarem.

Pensadors cristians del segle xx (83)

El germà Rafel: del sofriment a la contemplació

DE LA UNIVERSITAT A LA TRAPA

Rafel Arnáiz Barón neix l'any 1911, a Burgos. S'educa al si d'una família benestant i profundament religiosa. El 1930 decideix matricular-se a l'Escola Superior d'Arquitectura de Madrid. La seva vida es decanta per l'estudi de les formes i les línies, dels edificis i de l'art arquitectònic.

El 1930 visita la Trapa de Sant Isidre de Dueñas (Palència), per primer cop. Hi descobreix el sentit d'una vida dedicada completament al Senyor, de la fugacitat de la vida i el desig generós de donar-se a Crist. Tot això es materialitzarà quan Rafel Arnáiz decideixi ingressar a la Trapa el febrer del 1934.

El maig del 1934 surt de la Trapa perquè ha contret diabetis. Des d'aquell moment la seva vida transcorre entre el monestir i la casa dels seus pares. L'any 1936 ingressa per segona vegada a la Trapa i en qualitat d'oblat, ja que la seva curació no és completa.

El setembre del 1936 en tornarà a sortir per segona vegada a causa de la guerra civil, però hi tornarà a entrar, per tercer cop, el desembre del 1936. El febrer del 1937 sortirà per tercer cop del monestir després d'un empitjorament de la seva malaltia de diabetis, i tornarà a la Trapa el 15 de desembre. Morirà d'un coma diabètic l'abril del 1938.

Les sortides i tornades al monestir eren una acumulació de sofriments per al germà Rafel. Desitjava, amb tot el cor, aquell trosset de cel que significava per a ell la vida monàstica. En el món no trobava la felicitat que molts busquen desesperadament, per trobar-la en el lloc més apartat del bullici humà. Iptuïa l'aspecte diví de la realitat amb una facilitat enorme.

El 1961 s'incoa el seu procés de beatificació a la diòcesi de Palència. Anys més tard, el 1965, es produeix l'exhumació i el trasllat de les restes del germà Rafel, des del cementiri comú de la Trapa fins a una tomba situada al claustre processional del monestir de Sant Isidre de Dueñas. Finalment serà beatificat per Joan Pau II a Roma, el 27 de setembre del 1992. La seva vida, pensaments i escrits estan recollits en nombroses publicacions d'algunes editorials espanyoles.

«Estem convençuts fermament que Fra Rafel va ser teòricament i pràcticament un dels més grans místics del segle xx. A través de moltes pàgines dels seus escrits admirables es percep clarament, sense confusió possible, la influència desbordant dels dons de l'Esperit Sant»
(A. Royo Marín).

Rafael Arnáiz Barón.

ESPIRITUALITAT DE L'ABANDONAMENT

Realitzant una breu anàlisi del pensament teològic del germà Rafel, observem la coherència entre el que pensava i el que vivia: intensa vida de pregària, actitud d'abandonament continu en mans del Creador, serenitat d'esperit, senzillesa, humilitat, gran esperit de sacrifici i generositat...

En els anys durs de diabetis ens explica, en innombrables escrits, aquesta profunda força per afrontar el tràngol dur d'haver de sortir repetidament del seu estimat monestir per tornar al món, els dolors de la malaltia, el sofriment dels familiars i amics... tot això el feia sentir-se com una creatura insignificant i necessitada d'Amor diví. Ell mateix ens ho comenta: «Dura, molt dura és la prova que estic passant, però no tremolo, ni m'espanto, ni desconfio de Déu. Cada cop veig la seva mà en tot el que em passa i s'esdevé, i t'asseguro que és molt dolç abandonar-se a les mans d'aquest Pare tan bo... Déu és el meu amo absolut i jo sóc el seu servent que obeeix i calla» (R. Palomero, *El hermano Rafael, peregrino*. Ed. Regina, Barcelona 1999).

ESPIRITUALITAT DEL SILENCI

És el silenci, viscut com un encontre

amb el Creador, font de la teologia espiritual del germà Rafel. Silenci, que no vol dir per a ell callar o no parlar amb els homes i dones de la nostra societat. Té un sentit més profund. És la necessitat de l'ésser humà de fer un forat al seu cor a la Paraula. Deixar parlar el Creador en el més pregon de la nostra ànima.

Silenci també significa, per a la teologia del nostre monjo trapenc, cercar aquella sintonia interior amb els designis de Déu en la nostra vida. Superar la «xerrameca» de les nostres passions i el nostre pensament «quadriculat», per obrir-los a l'inesperat del Misteri a cada passa de la nostra vida diària.

En un bonic text en prosa, que gairebé és poesia, el germà Rafel ens acosta a l'estil monàstic del silenci interior, vàlid per a qualsevol persona: «Silenci als llavis, cànctics al cor; ànima que viu d'amor, de somnis, d'esperances..., ànima que viu de Déu. Ànima que mira enllà..., lluny, molt lluny del món, passant la vida en silenci..., cantant al cor. Una Trapa..., un monestir..., homes... Només Déu i jo. Passen els dies ràpid, se n'hi va la vida..., somiem passats, esperem el que ha d'arribar..., l'ànima mira enllà buscant l'única vida, que escodrinya en un mar d'esperances, i que espera que sigui millor» (cf. *El hermano Rafael, peregrino*).

CRISTOLOGIA

És Jesús el centre del seu cor. I de la mateixa manera pensa el germà Rafael per a tot cristià. Crist és el centre de la nostra vida: Déu és el nostre centre i Déu crucificat.

La cristologia del nostre monjo de Burgos no neix de la lectura de nombrosos tractats teològics, sinó del Sagrari. És el Sagrari un lloc poc visitat per molts creients, homes i dones, que viuen el cristianisme des de la inèrcia de la societat i sense l'espontaneïtat de la verticalitat. És el Sagrari un lloc abandonat per molts, i gosaria dir, desatès.

Des de la pregonesa del Sagrari, el germà Rafel es troba amb aquell Jesús que l'estimula en la seva vida diària i ens contagia aquesta motivació en els seus escrits. Des del Sagrari emanen innombrables gràcies, un suport constant al nostre fer diari, la pau del cor tan necessària en la nostra societat cada cop més violenta...

El mateix germà Rafel ens recorda que l'espiritualitat del Sagrari no és altre que la presència de Jesús mateix en aquesta terra i presència viva, des d'on emergeixen innombrables favors per canviar-nos per dins i per fora: «Tots els conflictes socials, totes les diferències s'aplanarien si miréssim una mica cap a aquest Déu tan abandonat que era a l'església...» (cf. *El hermano Rafael, peregrino*).

A MANS DE MARIA

La mariologia del germà Rafel és clara: Maria ens acosta a Jesús. Acudir a Maria, la *theotokos*, la plena de gràcia, és imprescindible per progressar en el camí de les virtuts cristianes.

Abans de tot, el nostre monjo trapenc contempla Maria com a mare. És una mare per a cadascun de nosaltres. El seu cor s'ofereix a tots nosaltres, petits, espantadissos, fràgils, sense excepció de persones... i ens col·loca un pont cap al seu Fill, Jesús de Natzaret.

En Maria trobem més «fàcil» el camí cap a Jesús. Un camí que compliquem els humans amb les nostres debilitats, amb els nostres titubejos diaris, amb les nostres actituds de desconfiança i de supèrbia... Però Maria Verge ens coneix. Coneix el nostre cor desconsolat i trist, el nostre cor egoista i orgullós... i ens ofereix aquest camí planer cap a Crist.

Serà el mateix germà Rafel el qui ens recordi que en Maria i des d'ella «estimarem més Jesús. Posant-nos sota el seu mantell, comprendrem més bé la misericòrdia divina. Invocant el seu nom, sembla que tot se suavitza. I posant-la com a intercessora, què no podem aconseguir del seu Fill Jesús?»

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

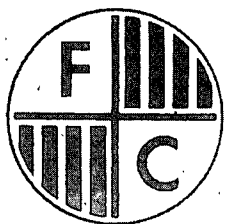
CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820.
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

"Grup Avant" TERRASSA

41.332 PARTICIPANTS (AL CONCURS BÍBLIC)

XVIII CONCURS BÍBLIC

Tema: "US DEIXO LA PAU, US DÓNO LA MEVA PAU"

XIV CONCURS DE REDACCIÓ BÍBLICA

Tema: "LA PAU"

IV CONCURS DE DIBUIX

Tema: "MARIA ENS PORTA A JESÚS, QUE ÉS LA NOSTRA PAU"

VEREDICTE

Tal com anunciàvem en l'opuscle de presentació del Concurs en el punt 8è, de comunicar públicament el veredict del jurat, avui, i a través d'aquesta nota, queda oficialment notificat.

Enguany, com ja dèiem a les bases, els premis es lliuraran a cada bisbat.

Volem agrair a CATALUNYA CRISTIANA tot el suport i la bona acollida i difusió que ha realitzat a través de les seves pàgines.

DIES I LLOCS DE LLIURAMENT DE PREMIS

Bisbat de GIRONA:	Dia 26 d'abril de 2003 (dissabte) a les 11 h	Col·legi Maristes	Av. Tarradellas, 5 - 7	GIRONA
Bisbat de LLEIDA:	Dia 26 d'abril de 2003 (dissabte) a les 11 h	Col·legi Episcopal	Dr. Combelles, 38	LLEIDA
Bisbat d'URGELL:	Dia 26 d'abril de 2003 (dissabte) a les 11 h	Col·legi La Salle	S. Joan de La Salle, 27	LA SEU D'URGELL
Bisbat de SOLSONA:	Dia 26 d'abril de 2003 (dissabte) a les 11 h	C. Arrels de Secundària	Av. C. Tarancón, 49	SOLSONA
Bisbat de TARRAGONA:	Dia 24 de maig de 2003 (dissabte) a les 11	Col·legi La Salle	Av. Països Catalans s/n	TARRAGONA
Bisbat de TORTOSA:	Dia 6 d'abril de 2003 (diumenge) a les 16 h	Seminari	C. d'accés al Seminari, s/n	TORTOSA
Bisbat de VIC-MANRESA:	Dia 26 d'abril de 2003 (dissabte) a les 11 h	Col·legi La Salle	Av. De la Pau, s/n	MANRESA
Bisbats de BARCELONA - VALLÈS - MARESME - BAIX LLOBREGAT-PENEDÈS:	Dia 26 d'abril de 2003 (dissabte) a les 11 h	Centre Cultural de la Caixa de Terrassa	Rambla d'Ègara, 340	TERRASSA

PREMI	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 1ª CAT	SARA COLL MAS	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 2ª CAT	SONIA PINO VILLUENDAR	CEIP HEROIS DEL BRUC	PIERA
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 3ª CAT	XAVIER SOLER BARGALLÓ	COL·LEGI SANTA TERESA DE JESÚS	VILANOVA I LA GELTRÚ
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT	CRISTINA MORA GONZÁLEZ	COL·LEGI SANT JOSEP OBRER	L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT	RAFAEL CABELLO DE ALBA CAMARERO	CEIP ESPAI 3	SANT JOAN DESPÍ
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT	ARIADNA PACHECO ESCRIG	CEIP MARE DE DÉU DE MONTSERRAT	OLESA DE MONTSERRAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT	NURIA XAUBET PUJADÓ	CEIP MARQUÈS DE LA POBLA	CAPELLADES
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT	LLUÍS NIETO FERNANDEZ	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT	ELENA GUERRERO MARTÍNEZ	COL·LEGI SAGRAT COR - VEDRUNA	SANT BOI DE LLOBREGAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT	MARTA NEVOT LOPEZ	COL·LEGI SANT JOSEP OBRER	L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT	LOURDES ALARCON	ESCOLA SAGRADA FAMÍLIA	VILADECANS
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT	CRISTINA GABARRÓ RÓDENAS	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	LUCIA FERRERA MORENO	CEIP HEROIS DEL BRUC	PIERA
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	NOELIA REYES VAREA	CEIP HEROIS DEL BRUC	PIERA
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	ABRAHAM RABIL	CEIP HEROIS DEL BRUC	PIERA
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	RUBEN CAMPAÑA	CEIP HEROIS DEL BRUC	PIERA
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	MARTA MELLADO	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	ALEX MARTORI	CEIP SANT MARTÍ	TORRELLES DE LLOBREGAT
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	JENIFER MONTERO	CEIP MARQUÈS DE LA POBLA	CAPELLADES
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	DAVID VARA	CEIP MARQUÈS DE LA POBLA	CAPELLADES
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	FERNANDO SAIDO	CEIP MARQUÈS DE LA POBLA	CAPELLADES
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	LIDIA AZNAR	CEIP MARQUÈS DE LA POBLA	CAPELLADES
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	ANTONIO GARROCHO MADRID	CEIP SANT JOSEP	SANT VICENÇ DELS HORTS
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	AROA LORENZO SAEZ	CEIP SANT JOSEP	SANT VICENÇ DELS HORTS
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	MARC MARTÍN	CEIP SANT JOSEP	SANT VICENÇ DELS HORTS
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	MICHELLE CASTRO LÓPEZ	CEIP SANT JOSEP	SANT VICENÇ DELS HORTS
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL	IVAN ARROLLO	CEIP SANT JOSEP	SANT VICENÇ DELS HORTS
PREMIS PER ESCOLES - PRIMER PREMI		COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA	CORNELLÀ DE LLOBREGAT
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C		COL·LEGI MARE DE DÉU DEL DIVÍ PASTOR	CAPELLADES
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C		CEIP L'ERAMPRUNYÀ	GAVÀ
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C		CEIP DOCTOR TRUETA	VILADECANS
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2ª C		CEIP JAUME BALMES	CORBERA DE LLOBREGAT
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2ª C		CEIP MOSSÈN JACINT VERDAGUER	SANT SADURN D'ANOIA
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2ª C		CEIP HONORABLE JOSEP TARRADELLAS	EL PRAT DE LLOBREGAT
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3ª C		COL·LEGI LA MERCÈ	MARTORELL
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3ª C		ESCOLA EL CARME	SANT SADURN D'ANOIA
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3ª C		COL·LEGI SANT JOSEP OBRER	L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
PREMIS CATEQUESI - PRIMER PREMI		PARRÒQUIA DE SANTA MARIA	CAPELLADES
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 1ª CAT	KANGYUN MAO	CEIP MÀRIUS TORRES	L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 2ª CAT	DAVID ÀLVAREZ ORDÓNEZ	CEIP ANTONI GAUDÍ	CASTELLDEFELS
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 3ª CAT	ANNA TETAS REIG	ESCOLA EL CARME	SANT SADURN D'ANOIA

PREMI	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 1ª CAT	MELANIA ZAPATA JUSTICIA	CEIP RAMON BERENGUER III	BARCELONA
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 2ª CAT	ALICIA MARTÍNEZ DE CAROL	COL·LEGI COMPANYIA DE SANTA TERESA DE JESÚS	BARCELONA
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 3ª CAT	CRISTINA MARTÍ	COL·LEGI LA IMMACULADA - VEDRUNA	BARCELONA
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT	ALEXIS PÉREZ PAREDES	CEIP TRES FONTS	BARCELONA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT	FERNANDO MORENO FERNANDO	CEIP EL POLVORI	BARCELONA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT	DIEGO SAREDO SALVADOR	COL·LEGI LESTONNAC	BARCELONA
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT	MIREIA PASCUA SOLÉ	COL·LEGI NTRA. SRA. DEL ROSARI	BARCELONA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT	NÚRIA DIAZ MOLINS	CEIP PROVENÇALS	BARCELONA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT	ANNA MORATALLA PÉREZ	CEIP JOAQUIM RUYRA	BARCELONA
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT	ARIADNA SANCHEZ MIRALLES	COL·LEGI LA SALLE - GRÀCIA	BARCELONA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT	SUSANNA ROYO COLLER	COL·LEGI PARE JOSEP TOUS	BARCELONA

Continua

ELISABETH MARTÍN RODRIGUEZ
SANDRA LLAMA
IVAN GARCIA
LUIS GIMENEZ
NOEMÍ TORIO

BARCELONA

POBLACIÓ

ADRIÀ DURAN SIDERA
MIRIAM TERRADAS ARCENEGUI
MARIA COMAS GIMÉNEZ
ALBERT VICENÇ COSTA
MARTA TORNÉ GRIMA
SANDRA LÓPEZ SÁINZ
GUILLEM ROS SOLEY
MANEL GARCIA PORTAZ
LIDIA RIBAS GRABALOSA
BERTA GIBERT MONTERO
CRISTINA ARENAS FARRÉ
SILVIA LLENA FONTANÉ
ADRIA PUIGDEMONT
MIREIA SOLER
CRISTINA GALVEZ GONZÁLEZ
MARTA PRADES LÓPEZ
RAFAEL ARREY
MARTA GÓMEZ BELASTEGUI
ALBERT VILA BUSQUETS
MIREIA SERAROLS GUTIERREZ
GERARD MARTÍ
JOAQUIM ROURA
NURI CARMONA
KEVIN VELASCO VILLA
CRISTIAN RIVER CANO
ALEX DELGADO REINA
JOSEJO OPARTE MACIAS
TERE PADILLA
LUCIA ÁNCHEZ
KEVIN RUQUET
QUIM MASSES
DAVID PERALTA
ALBA MACIAS PÉREZ
INMA ALEMAN FERNÁNDEZ
LAURA TORRES CORTÉS
VICTOR CUARESMA MARTÍN
DANI TORRES
JOAN DAVID QUICENO
JULIA PUTIG BENITEZ
CARLES MASSAS
KEVIN GÓMEZ RUIZ
IRIS MORALES DELGAÑO
JOAN CANAL

SANT FELIU DE PALLEROLS
PORQUERÈS
BLANES
SANT FELIU DE GUÍXOLS
TORDERA
SERINYÀ
PALAFOLLS
LA JONQUERA
LÈS PLANES D'HOSTOLES
LLORET DE MAR
GIRONA
GIRONA
OLOT
OLOT
OLOT
OLOT
OLOT
OLOT
OLOT
OLOT
AIGUAVIVA
AMER
AMER
OLOT
OLOT
OLOT
SANTA COLOMA DE FARNERS
SANTA COLOMA DE FARNERS
SANTA COLOMA DE FARNERS
SANTA COLOMA DE FARNERS
LA BISBAL D'EMPORDÀ
LA BISBAL D'EMPORDÀ
LA BISBAL D'EMPORDÀ
LA BISBAL D'EMPORDÀ
LA BISBAL D'EMPORDÀ
LA BISBAL D'EMPORDÀ
LA BISBAL D'EMPORDÀ
LA BISBAL D'EMPORDÀ
LA BISBAL D'EMPORDÀ
OLOT
OLOT
OLOT
PINEDA DE MAR
BANYOLES
SANT CLIMENT D'ESCIBES
TORTELLÀ
CANET DE MAR
LA BISBAL D'EMPORDÀ
FIGUERES
FIGUERES
CASTELLÓ D'EMPÚRIES
AMER
OLOT
BANYOLES
PALAMÓS
FIGUERES

POBLACIÓ

CRISTINA MONTFERRER GUARDIA
MARIA PUIGDELLIVOL VILLASEVIL
DAVID SANS TABORDA
MARIA ALBERT MAJORAL
LAIA GABRIEL ROCA
SIDIA PUJALS BOIX
VICTOR BERGE GIMENEZ
JUDITH FIERRO MULERA
MARICEL NOVELL MAJORAL
MARTA GABERNET RUBIO
JORDI LOPEZ SALUD
LAURA RUFIANDIS VIGO
ANGELS MUNTADA

GUISSONA
 ESCALDES - ENGORDANY
 TREMP
 ANDORRA LA VELLA
 VALL DE CARDÓS
 LA POBLA DE SEGUR
 BALAGUER
 SORT
 BUTSÈNIT D'URGELL
 GUISSONA
 BALAGUER
 LA SEU D'URGELL
 OLIANA
 PUIGCERDÀ
 SORT
 ESCALDES
 TREMP
 PUIGCERDÀ
 BALAGUER
 BALAGUER
 TREMP
 LA SEU D'URGELL
 TREMP
 RIBES DE FRESER
 LA SEU D'URGELL
 LA SEU D'URGELL
 GUISSONA

PREMI

PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 1ª CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 2ª CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 3ª CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT
PREMIS PER ESCOLES - PRIMER PREMI
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3ª C
PREMIS CATEQUESI - PRIMER PREMI
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 1ª CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 2ª CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 3ª CAT

PREMIAT

ANDREA CÉSPEDES HERRADOR
BERTA IZARD TORREDEMER
ALBA RODRIGUEZ MARTINEZ
ANA AGUAYO RAMOS
ANA GARCIA CERDEÑA
MIREIA CONGORT SÁNCHEZ
AINA ABELLA BARÓN
NURIA DE PAZ RUBIO
IRENE MOREJÓN DÍAZ
YOUNG-UN KIM YU
BEATRIZ DE RIBA SOLER
JONATAN GALLEGO MARTINEZ

GLORIA FAINE SANLLEHÍ
IRENE MESAS ENCINAS
JUDIT MORENO VAZQUEZ

ESCOLA

CEIP ROSELLA
CENTRE D'ESTUDIS GRESOL
COL·LEGI MARE DE DÉU DEL CARME
COL·LEGI MARIA AUXILIADORA
CEIP FRANÇA
CEIP MESTRES MONTAÑA
COL·LEGI CLARET
COL·LEGI MARISTES RUBÍ
CEIP MIQUEL CARRERAS
COL·LEGI REGINA CARMELI
COL·LEGI EL PINAR DE NTRA. SENYORA
COL·LEGI LA SALLE MONTCADA I REIXAC
ESCOLA EL CARME
ESCOLA PETIT ESTEL - LA NOVA
COL·LEGI SAGRAT COR DE JESÚS
CEIP JOAN SOLANS
CEIP JOSEP PALLEROLA I ROCA
CEIP LA TORRETA
COL·LEGI SANTA TERESA DE JESÚS
ESCOLA PIA DE CALDES DE MONTBUI
COL·LEGI REGINA CARMELI
COL·LEGI JOAQUIMÀ DE VEDRUNA
PARRÒQUIA DE SANT LLORENÇ
COL·LEGI AIRINA
COL·LEGI COR DE MARIA
COL·LEGI REGINA CARMELI

POBLACIÓ

VILADECAVALLS
TERRASSA
TERRASSA
TERRASSA
TERRASSA
GRANOLLERS
SABADELL
RUBÍ
SABADELL
RUBÍ
VALLDORÈIX
MONTCADA I REIXAC
SABADELL
TERRASSA
TERRASSA
GRANOLLERS
SANT CELONI
LA ROCA DEL VALLÈS
TERRASSA
CALDES DE MONTBUI
RUBÍ
TERRASSA
TERRASSA
TERRASSA
SANT CELONI
RUBÍ

PREMI

PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 1ª CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 2ª CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 3ª CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL
PREMIS PER ESCOLES - PRIMER PREMI
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3ª C
PREMIS CATEQUESI - PRIMER PREMI
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 1ª CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 2ª CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 3ª CAT

PREMIAT

ALBERT RIFA ROURA
SERGI BOIXEDA RIEROLA
PEP COSTA SANMARTÍ
SILVIA PRADES ABADIES
MARTA SELLARÉS OLIVA
CARLES CAMPS MOREST
FERRAN NADEU PRAT
MARTA FRANCH COLOME
JOEL PUNTÍ GINESTET
CRISTINA BOIXADER HERRERA
EVA GANGONELLS GONZÁLEZ
ALBA PRAT DIEZ
DAVID CASAS BURGAYA

LAURA PUJOLS
ARIADNA BRICHs FERRE
NATI PORTABELLA VILARDELL

ESCOLA

ESCOLA EL CARME - VEDRUNA
CEIP BELLPUIG
COL·LEGI PAIDOS
CEIP POMPEU FABRA
CEIP MONTERRAT
COL·LEGI MARE DEL DIVÍ PASTOR
CEIP BELLPUIG
ESCOLA SANT LLUÍS BERTRÁN
CEIP POMPEU FEBRA
COL·LEGI SAGRATS CORS
IES ALEXANDRE DE RIQUER
COL·LEGI MARISTES IGUALADA
COL·LEGI SAGRATS CORS
COL·LEGI MARE DE DÉU DEL ROSER
CEIP PUIG-AGUT
COL·LEGI SANTA ROSA DE LIMA
COL·LEGI NTRA. SRA. DEL CARME - VEDRUNA
CEIP BAGES
COL·LEGI PARE COLL
COL·LEGI NUESTRA SEÑORA DEL CARMEN
COL·LEGI SANT MIQUEL DELS SANTS
COL·LEGI SAGRAT COR DE JESÚS
COL·LEGI SANT JOSEP
PARRÒQUIA DE CASTELLTERÇOL
CEIP MONTERRAT
COL·LEGI SANTA ROSA DE LIMA
COL·LEGI SAGRAT COR DE JESÚS

POBLACIÓ

MANLLEU
SANT JULIÀ DE VILATORTA
SANT FRUITÓS DE BAGES
MANLLEU
SANT SALVADOR DE GUARDIOLA
IGUALADA
SANT JULIÀ DE VILATORTA
RODA DE TER
MANLLEU
TORELLÓ
CALAF
IGUALADA
TORELLÓ
SANT VICENÇ DE CASTELLET
MANLLEU
MANRESA
SALLENT
MANRESA
VIC
RIPOLL
VIC
VIC
SANT HILARI SACALM
CASTELLTERÇOL
SANT SALVADOR DE GUARDIOLA
MANRESA
VIC

PREMI

PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 1ª CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 2ª CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 3ª CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL
PREMIS PER ESCOLES - PRIMER PREMI
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3ª C
PREMIS CATEQUESI - PRIMER PREMI
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI ESPECIAL
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 1ª CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 2ª CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 3ª CAT

PREMIAT

EDUARD GARCIA
IRIA CARRETERO IDALGO
BORJA PÉREZ ALTOZANO
IRENE MARTÍN BARBÓ
KEVIN ANOJO LÓPEZ
ANDREA CARRASCO
AITOR NISA
GINA ORTIZ FERNANDEZ
LORENA CRESPO GARCIA
LLUÍS VALENCIA FERRÉ
NINA ARMENGOL THIGS
ANNA GALLARDO CAPARRÓS
BERNARDO FERNÁNDEZ ROMERO

A L'ESCOLA
ELENA GARCÍA SÁNCHEZ
CLARA COGUL GISBERT
NIL FERNÁNDEZ LLOPIS

ESCOLA

COL·LEGI LESTONNAC - L'ENSENYANÇA
CEIP TERESA MIQUEL I PÀMIES
COL·LEGI LA SALLE TARRAGONA
COL·LEGI SAGRAT COR
COL·LEGI SANT DOMÈNEC DE GUZMAN
CEIP BONAVISTA
CEIP POMPEU FABRA
CEIP MARE DE DÉU DEL ROSER
CEIP JOSEP FUSTÉ
COL·LEGI SANT DOMÈNEC DE GUZMAN
COL·LEGI SAGRAT COR
COL·LEGI SANT PAU APOSTOL
CEIP CENTELLES
COL·LEGI MARE DE DÉU DEL CARME
CEIP TERESA MIQUEL I PÀMIES
CEIP ÀNGEL GUIMERA
CEIP SANTA CREU DE CALAFELL
CEIP PERE TEIXINÉ
CEIP ANTONI VILANOVA
CEIP BONAVISTA
IES ANTONI BALLESTER
IES EL MORELL
IES DE TORREDEMBARRA
PARRÒQUIA DE CRIST REI
CEIP RAMON SUGRAÑES
COL·LEGI MARE DE DÉU DEL CARME
CEIP ANTONI ROIG
COL·LEGI LA SALLE TARRAGONA

POBLACIÓ

TARRAGONA
REUS
TARRAGONA
EL VENDRELL
TARRAGONA
BONAVISTA
REUS
RIUDECOLS
ALFORJA
TARRAGONA
EL VENDRELL
TARRAGONA
CONSTANTÍ
L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ
REUS
EL VENDRELL
CALAFELL
BELIANES
FALSET
BONAVISTA
MONT-ROIG DEL CAMP
EL MORELL
TORREDEMBARRA
REUS
ALMOSTER
TARRAGONA
TORREDEMBARRA
TARRAGONA

PREMI

PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 1ª CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 2ª CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 3ª CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1ª CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2ª CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3ª CAT
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL
PREMIS PER ESCOLES - PRIMER PREMI
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1ª C

PREMIAT

JUDIT MESTRE GARCÍA
MARTA PERPIÑA GINÉ
NURIA CURTO PERÍ
MIREIA CAMAÑES ROYO
SERGI OLIVE BOIX
MARIA SAEZ ALEMANY
PAU VICENÇ PELLISA
JEZABEL PARRA RODRIGUEZ
SARA SÁNCHEZ GÜECHE
GLÒRIA PALAU MILAN
RAQUEL GARRIDO SUBIRATS
ORIOl SALES LEÓN
JORDI SEGURA

ESCOLA

CEIP MESTRE MARCEL·LÍ DOMINGO
CEIP SANT FELIU
COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA
CEIP PORTELL
CEIP MARE DE DÉU DEL PORTAL
CEIP MIQUEL GRANELL
CEIP PUIG CAVALLER
CEIP PUIG CAVALLER
CEIP SANT JORDI
CEIP LA GESSERA
COL·LEGI TERESIÀ
COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA
CEIP MIQUEL GRANELL
CEIP EL TEMPLE
CEIP PUIG CAVALLER
CEIP LLUÍS VIÑAS I VIÑOLES

POBLACIÓ

ROQUETES
ELS GUIAMETS
TORTOSA
PORTELL DE MORELLA
BATEA
AMPOSTA
GANDESA
GANDESA
L'AMETLLA DE MAR
CASERES
TORTOSA
TORTOSA
AMPOSTA
TORTOSA
GANDESA
MÓRA D'EBRE

TORTOSA

PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3º C
PREMIS CATEQUESI - PRIMER PREMI
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 1º CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 2º CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 3º CAT

MARIA TAULATS VIDAL
EVA ALGUERÓ BARTOMEU
CLAUDIA ESPUNY MORENO

CEIP CÈSAR MARTINELL
CEIP JOAN BAPTISTA I SERRA
CEIP BÍTEM
CEIP LA PINEDA
IES DE L'EBRE
IES DE FLIX
IES MONTSIÀ
PARRÒQUIA DE SANT BARTOMEU
CEIP PUIG CAVALLER
CEIP SANT ÀNGEL
COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA

EL PINELL DE BRAI
ALCANAR
BÍTEM
TIVENYS
TORTOSA
FLIX
AMPOSTA
RIBA-ROJA D'EBRE
GANDESA
CAMARLES
TORTOSA

BISBAT de SOLSONA

PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 1º CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 2º CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 3º CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1º CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1º CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1º CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2º CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2º CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2º CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3º CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3º CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3º CAT
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL
PREMIS PER ESCOLES - PRIMER PREMI
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3º C
PREMIS CATEQUESI - PRIMER PREMI
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 1º CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 2º CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 3º CAT

ROGER SANTACREU OLAYA
CRISTINA COMELLAS ROMANS
SANDRA SANTASUSAGNA CANAL
JUDITH DOMINGO SORRIBES
GERARD CANAL AGUILERA
PAULA GONFAUS SOLER
JORDI COROMINAS PEREZ
ERIKA ESCUDERO DONCEL
CÈLIA NADAL REALES
CRISTINA MASANA MORA
ANNA TORRENTS LOZANO
LAIA TORRES JUNCADILLA
LAIA BORRAS SALA

CARMEN GUERRERO FUNES
SERGI ROMERO FUENTES
MIREIA OLIVA

ESCOLA PIA DE TÀRREGA
COL·LEGI PRESENTACIÓ DE LA MARE DE DÉU
COL·LEGI LA SALLE - BERGA
COL·LEGI MARE DE DÉU DEL CARME
COL·LEGI MARE DE DÉU DEL ROSER
CEIP SANTA MARIA D'AVIÀ
ESCOLA ANUNCIATA
CEIP MARE DE DÉU DEL PATROCINI
CEIP VALL DE LORD
IES LA SEGARRA
COL·LEGI MARE DE DÉU DEL CARME
ESCOLA TÈCNICA PROFESSIONAL DIOCESANA
CEIP SETEL SIS
COL·LEGI NTRA. SRA. DEL CARME
COL·LEGI SAGRAT COR DE JESÚS
CEIP SANT JORDI
COL·LEGI SANT JOSEP
COL·LEGI SAGRAT COR DE JESÚS
CEIP SANTA MARIA D'AVIÀ
ESCOLA PIA DE TÀRREGA
COL·LEGI ARRELS II
ESCLLA TÈCNICA PROFESSIONAL DIOCESANA
COL·LEGI MARE DE DÉU DEL CARME
PARRÒQUIA SANTA EULÀLIA - CATEQUESI
CEIP SANT MARC
COL·LEGI MARE DE DÉU DEL CARME
ESCOLA TÈCNICA PROFESSIONAL DIOCESANA

TÀRREGA
PRATS DE LLUÇANÈS
BERGA
CARDONA
BERGA
AVIÀ
GIRONELLA
CARDONA
SANT LLORENÇ DE MORUNYS
CERVERA
CARDONA
NAVÀS
SOLSONA
MOLLERUSSA
SÚRIA
NAVÀS
NAVÀS
SÚRIA
AVIÀ
TÀRREGA
SOLSONA
NAVÀS
CARDONA
BERGA
GIRONELLA
CARDONA
NAVÀS

BISBAT de MARESME

PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 1º CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 2º CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 3º CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1º CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1º CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1º CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2º CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2º CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2º CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3º CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3º CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3º CAT
PREMIS PER ESCOLES - PRIMER PREMI
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3º C
PREMIS CATEQUESI - PRIMER PREMI
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 1º CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 2º CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 3º CAT

PATRICIA GARCIA SÁNCHEZ
JUDIT NEDDERMANN VINAIXA
ANDREA TESSI REIG
ANNA Mª JIMÉNEZ NUÑEZ
CARLA SANCHEZ GIRALT
MARIA MARTIN SAEZ
LAIA DE FRUTOS MANZANARES
SARA BALAGUER FERNANDEZ
CLARA REMACHA CORBALÁN
CARME BARBA FERRER
NATALIA MARTINEZ PULIDO
TANIA SANCHEZ TORRES

MÓNICA GAMIZ CERVERA
MERITXELL CANO CEBRIAN
DESERT

COL·LEGI IMMACULADA CONCEPCIÓ
COL·LEGI LA PRESENTACIÓ DE LA MARE DE DÉU
IES VILASSAR DE MAR
CEIP TORRE BALDOVINA
COL·LEGI IMMACULADA CONCEPCIÓ
COL·LEGI COR DE MARIA
CEIP LOLA ANGLADA
COL·LEGI COR DE MARIA
COL·LEGI LA PRESENTACIÓ DE LA MARE DE DÉU
IES VILASSAR DE MAR
COL·LEGI JESÚS MARIA
COL·LEGI SAGRAT COR DE JESÚS
MIREIA CENTRE D'ESTUDIS
COL·LEGI JESÚS MARIA
COL·LEGI IMMACULADA CONCEPCIÓ
CEIP TORRE BALDOVINA
CEIP MARE DE DÉU DE MONTSERRAT
CEIP LOLA ANGLADA
CEIP ANTONI BOTÉY
ESCOLA SAGRADA FAMÍLIA
COL·LEGI SAGRAT COR DE JESÚS
IES VILASSAR DE MAR
DESERT
CEIP LOLA ANGLADA
COL·LEGI JESÚS MARIA

VILASSAR DE DALT
VILASSAR DE MAR
VILASSAR DE MAR
SANTA COLOMA DE GRAMENET
VILASSAR DE DALT
MATARÓ
BADALONA
MATARÓ
VILASSAR DE MAR
VILASSAR DE MAR
BADALONA
MATARÓ
MONTGAT
BADALONA
VILASSAR DE DALT
SANTA COLOMA DE GRAMENET
PREMIÀ DE MAR
BADALONA
BADALONA
EL MASNOU
MATARÓ
VILASSAR DE MAR

BADALONA
BADALONA

BISBAT de LLEIDA

PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 1º CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 2º CAT
PRIMER PREMI INDIVIDUAL - 3º CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1º CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1º CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 1º CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2º CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2º CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 2º CAT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3º CAT
2 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3º CAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL - 3º CAT
PREMIS PER ESCOLES - PRIMER PREMI
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 1º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 2º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3º C
PREMIS PER ESCOLES - ACCÈSSIT 3º C
PREMIS CATEQUESI - PRIMER PREMI
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 1º CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 2º CAT
IV CONCURS DE DIBUIX - PREMI 3º CAT

SILVIA SISÓ GÒDIA
JORDI MAGRI ARNÓ
ANDRÉS FELIPE SÁNCHEZ
JESSICA BOSCH FARRÉ
Mª EUGÈNIA GARCIA VIDAL
JORDI CAPDEVILA PIQUÉ
BLANCA MARTINEZ JOVÉ
DAVID ALMACELLES JORNET
VÍCTOR SERRATÉ SAURET
NURIA MONCASI LUQUE
JERONI PARRAMÓN DOLCET
ELENA LOZANO ABET

ROGER FORLAT ESCOLÀ
Mª ALBA SANTACREU MARTÍ
MERCÉ SEUMA GATIUS

CEIP COMTES DE TORREGROSSA
CEIP SANT SEBASTIÀ
IES GUINDÀVOLS
CEIP COMTES DE TORREGROSSA
CEIP JOAN XIII
CEIP MANUEL ORTIZ CASTELLÓ
CEIP COMTES DE TORREGROSSA
CEIP CARRASSUMADA
CEIP SOL IXENT
IES RONDA
COL·LEGI EPISCOPAL - MARE DE DÉU DE L'ACADÈMIA
IES D'ALCARRÀS
COL·LEGI EPISCOPAL - MARE DE DÉU DE L'ACADÈMIA
CEIP CARRASSUMADA
CEIP JOC DE LA BOLA
CEIP TERESA BERGADA
CEIP D'ALMENAR
ESCOLA L'ANUNCIATA - DOMINQUES
CEIP MANUEL ORTIZ CASTELLÓ
IES D'ALCARRÀS
IES GUINDÀVOLS
IES RONDA
DESERT
CEIP CARRASSUMADA
CEIP D'ALMENAR
IES GUINDÀVOLS

ALCARRÀS
IVARS DE NOGUERA
LLEIDA
ALCARRÀS
LES BORGES BLANQUES
JUNEDA
ALCARRÀS
TORRES DE SEGRE
CORBINS
LLEIDA
LLEIDA
ALCARRÀS
LLEIDA
TORRES DE SEGRE
LLEIDA
ALGUAIRE
ALMENAR
LLEIDA
JUNEDA
ALCARRÀS
LLEIDA
LLEIDA

TORRES DE SEGRE
ALMENAR
LLEIDA

ELS RESULTATS DEL XIV VEREDICTE DEL CONCURS DE REDACCIÓ ES PUBLICARAN LA SETMANA QUE VE

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 6.30 hores, selecció de música instrumental.
Sant Rosari, a les 6.30 hores.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general i d'Església, cada mitja hora.
 Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 10.30 hores.
 Àngelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-10.00 *Hora blaugrana* (esports)
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones* (esports)
 14.30-15.00 *Catalunya actualitat* (informatiu)
 15.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *La Plaça de l'Església* (magazín)
 20.00-21.30 *Sin concesiones* (esports)
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana i un informatiu general i d'Església durant la primera mitja hora)
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-02.00 *La gran diferència* (selecció musical)

Dimarts

07.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-10.00 *Hora blaugrana*
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones*
 14.30-15.00 *Informatiu*
 15.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *La plaça de l'Església*
 20.00-21.30 *Sin concesiones*
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família)
 00.00-02.00 *La gran diferència*

Dimecres

07.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-10.00 *Hora blaugrana*
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones*
 14.30-15.00 *Informatiu*
 15.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *La plaça de l'Església*
 20.00-21.30 *Sin concesiones*
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Mar de claror* (catequesi)
 00.00-02.00 *La gran diferència*

Dijous

07.00-09.00 *El Primer Cafè*

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM Garraf*
100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

LA PLAÇA DE L'ESGLÉSIA

Magazine.
 Programa que informa, educa i distreu ressaltant els valors ètics, morals i religiosos.

Presentat i dirigit per
Valentí Sanjuan.

09.00-10.00 *Hora blaugrana*
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones*
 14.30-15.00 *Informatiu*
 15.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *La plaça de l'Església*
 20.00-21.30 *Sin concesiones*
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme)
 00.00-02.00 *La gran diferència*

Divendres

07.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-10.00 *Hora blaugrana*
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones*
 14.30-15.00 *Informatiu*
 15.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La plaça de l'Església*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres* (atenció a discapacitats)
 20.00-21.30 *Sin concesiones*
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
 00.00-02.00 *La gran diferència*

Dissabte

07.00-08.30 *La gran diferència*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *Club de golf* (esports)
 11.00-12.00 *Trotamundos* (turisme rural)
 12.00-13.00 *Hora blaugrana*
 13.00-14.00 *Linia oberta*
 14.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
 18.00-19.00 *En compàs de cine* (cinema)
 19.00-20.00 *Els temps de la música* (música clàssica)
 20.00-00.00 *Ressons o futbol Sin concesiones*
 00.00-01.00 *Radiofórmula*
 01.00-06.30 *La gran diferència*

Diumenge

07.00-08.30 *La gran diferència*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
 12.00-13.30 *Sirocco* (ONG)
 13.30-14.00 *El Cafè Internacional*
 14.00-17.00 *La gran diferència*
 17.00-18.00 *Mar de claror*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
 21.00-23.00 *Ressons o futbol Sin concesiones*
 23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions)
 23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-01.00 *Cova de Jazz*
 01.00-06.30 *La gran diferència*

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.20 *Informatiu matí + el Temps*
 09.20-10.00 *Música Principat*
 14.00-14.20 *Informatiu migdia + el Temps*
 18.00-20.00 *Música Principat*
 20.00-20.20 *Informatiu vespre*
 21.00-21.30 *Música Principat*
 12.00, 16.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.30-7.00 *Música Principat*
 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanació turística*

Dilluns

20.30 *In Corpore Sano* (repetició del programa de dissabte), per Maria Marín.

Dimarts

20.30 *El que més ens agrada*, per Cristina Orduña i Àlex Alsina.

Dimecres

20.30 *Els Tresors de la Història*, per Carles Rivas.

Dijous

20.30 *La Taula de l'Evangeli*, per Maria Marín.

Divendres

20.30 *Entre avui i demà*, per Cristina Orduña.

Dissabte

13.00 *Església d'Urgell*
 13.30 *In Corpore Sano*, per Maria Marín
 (aquest programa es repeteix el dilluns següent, a les 20.30).

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h,
Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

TELEVISIÓ

2

Diumenge 13

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 7)
 «Índia, la enfermedad del hambre»
 La primera malaltia d'aquest país és la fam i la meitat de la població viu sota el llindar de la pobresa. Al sud, missioneres natives que pertanyen a diferents congregacions religioses han obert hospitals i centres de salut per atendre els més pobres.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «Padre Rubio, apóstol de Madrid»
 Davant de la canonització, el 4 de maig proper, avui volem conèixer la vida, l'obra i l'espiritualitat d'aquest sant.
 10.25 *Testimonio*
 Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
 10.30 *Santa Missa*
 Diumenge de Rams.
 Benedicció, processó i missa oficiada per Joan Pau II des de la plaça de Sant Pere a Roma.

Dilluns 14

17.15 *Pueblo de Dios*
 «Escenas de solidaridad»
 A la ciutat d'Úbeda, des de fa més de 20 anys, es posa en escena *Maranatha*, una obra sobre la vida i la passió de Crist. Unes 80 persones intervenen en aquest espectacle teatral que es representa els caps de setmana de la Quaresma i de Setmana Santa.

TV 3

Diumenge 13

09.00 *Signes dels Temps*
 Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com reportatges, entrevistes, comentari de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
 Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 10.30 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 4

20.30 *Creure avui*
 Programa de notícies, reportatges culturals, entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió. (Comentari de l'Evangeli del diumenge.)
 Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Més TV

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).
 També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada dues hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

SETMANA SANTA

S. I. CATEDRAL BASÍLICA BARCELONA

• **CATEDRAL DE BARCELONA.**— **Diumenge de Rams:** a les 10.30, laudes; a les 11.00, benedicció de rams i celebració de l'eucaristia; **Dimarts Sant:** a les 11.00, missa crismal; **Dimecres Sant:** a les 19.30, celebració penitencial; **Dijous Sant:** a les 19.30, eucaristia; **Divendres Sant:** a les 10.00, ofici de lectura i laudes; a les 15.00, sermó de les Set Paraules, predicat per Josep Ramon Pérez, canonge; a les 17.00, acció litúrgica de la Passió i Mort del Senyor; a les 18.30, via crucis; **Dissabte Sant:** a les 10.00, ofici de lectura i laudes; a les 22.00, Vetlla Pasqual; **Pasqua de Resurrecció:** a les 11.30, rés de sexta, i a les 12.00, eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles i benedicció papal.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— **Diumenge de Rams:** a les 19.00, vespres cantades; **Dijous Sant:** a les 19.00, concert de música sacra per l'octet del Cor de l'Orfeó Català; a les 19.30, missa de la Cena del Senyor (polifonia i solistes); **Divendres Sant:** a les 8.00, ofici cantat de tenebres i laudes; a les 12.00, celebració de la Passió del Senyor, predicada pel caputxí fra Valentí Serra; **Diumenge de Pasqua:** a les 19.00, vespres solemnes, amb processó a les fonts baptismals. C/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **MONESTIR DE SANTA MARIA DE JERUSALEM.**— **Diumenge de**

Rams: a les 12.30, benedicció de rams. Processó per l'interior del claustre. Eucaristia; **Dijous Sant:** a les 20.00, celebració de la Cena del Senyor; **Divendres Sant:** a les 7.00, laudes; a les 10.00, ofici de lectures; a les 12.00, viacrucis per l'interior del claustre; a les 15.00, celebració de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant:** a les 22.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Resurrecció:** a les 9.00, celebració de la missa de Pasqua. Passatge Mare de Déu de l'Estrella, s/n - Barcelona.

• **PONTIFICIA I REIAL GERMANDAT I CONFRARIA DE NATZARENS DEL NTRE. PARE JESÚS DEL GRAN PODER I MARIA SANTÍSSIMA DE L'ESPERANÇA MACARENA.**— **Diumenge de Rams:** a les 10.00, processó des de l'església de Sant Agustí, amb el pas de l'entrada de Jesús a Jerusalem; **Divendres Sant:** a les 17.00, processó des de l'església de Sant Agustí, amb els passos del Nostre Pare Jesús del Gran Poder i Maria Santíssima de l'Esperança Macarena.

• **VIACRUCIS A LA RAMBLA CATALUNYA.**— **Divendres Sant:** a les 10.30 s'inicia el Viacrucis, *Camí de pregària al cor de la ciutat*, organitzat per les parròquies de Sant Ramon de Penyaforat i de la Mare de Déu dels Àngels. Més informació: tel. 932 150 237 i 932 152 730.

• **MONESTIR DE SOLIUS.**— **Dijous Sant:** a les 18.00, celebració del Sopar del Senyor; **Divendres Sant:** a les 17.00, celebració de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant:** a les 22.30, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua:** a les 10.00, missa.

• **CONVENT DE STA. CLARA DE VILOBÍ D'ONYAR.**— **Dijous Sant:** a les 19.00, celebració de la Cena del Senyor; **Divendres Sant:** a les 17.00, celebració de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant:** a les 21.30, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua:** a les 11.00, missa.

Altres bisbats

• **UNIVERSITAT DE NAVARRA.**— La Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra organitza els dies 28, 29 i 30 d'abril el XXIV Simposi Internacional de Teologia sobre *El caminar històric de la santidad cristiana: de los inicios de*

la época contemporánea hasta el Concilio Vaticano II. Més informació: tel. 948 425 631.

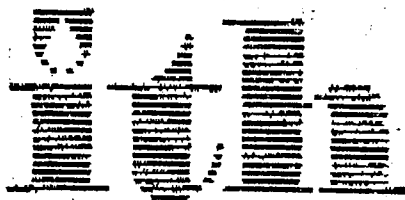
• **NOVA HUMANITAS.**— Del 30 d'abril al 4 de maig, sessions de formació humana sobre *Descúbrete a ti mismo*, a càrrec de M. Ángeles de los Ríos a Madrid. Més informació: M. Jesús Martín, tel. 915.212 089.

• **LOURDES.**— De l'1 al 4 de maig, Lourdes religiosa i turística. Ofrena floral. Més informació: tel. 932 723 670.

Barcelona

• **PARES TEATINS.**— El 13 d'abril, a les 18.00, concert d'orgue a càrrec de Josep M. Mas i Bonet, professor del Conservatori del Liceu, per restaurar l'orgue de l'església. C/ Enric Granados, 6 - Barcelona.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El 14 d'abril, a les 19.30, curs d'història de Catalunya sobre *L'arrencada del segle XVIII*, a càrrec de Joaquim Albareda, historiador. Acte organitzat amb col·laboració amb l'associació Conèixer Catalunya. C/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121, fax 933 171 525, a/e: ateneubarcelones@eresmas.com, Internet: www.ateneu-bcn.org

• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.**— Els dies 22, 23, 24 i 25 d'abril, a les 19.00, el P. Juan Antonio Tudela, o.p., impartirà unes sessions sobre *¿Todavía cabe dar sentido a la vida? Algunas propuestas.* PP. Dominics, c/ Bailèn, 10.- Barcelona.

• **RELIGIOSOS CAMILS.**— El Centre d'Humanització de la Salut dels religiosos camils organitza a la casa d'espiritualitat M. Antonia Paris (Barcelona) un curs sobre *Inteligencia emocional y salud*, del 25 al 27 d'abril. Més informació: tel. 918 060 696.

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— Els

dies 28, 29 i 30 d'abril, a les 20.00, VII curs bàsic de Pastoral de la Salut a l'Hospital Psiquiàtric Sant Joan de Déu. Més informació: tel. 936 406 350, de 21.00 a 22.00.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Els dies 28 d'abril, i 5, 12, 19 i 26 de maig, d'11.00 a 13.00, curs sobre *Història dels orígens I: el món i l'home (Gn 1-11)*, a càrrec de Josep M. Soteras, germà marista. Més informació: c/ Rivedeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858, fax 933.025 109.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— Els dies 28 d'abril; 5, 12, 19 i 26 de maig, i 2 de juny, de 19.30 a 21.30, Pep Giménez, s.j. (professor de Teologia de la FTC), imparteix el seminari *Un altre món és possible - Escatologia cristiana i esperança.* C/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

FUNDACIÓ JOAN MARAGALL
CRISTIANISME I CULTURA

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— Convoca el XIV Premi Joan Maragall per a una obra d'assaig o de recerca sobre cristianisme i cultura. Els treballs es poden lliurar fins al 27 d'octubre. Més informació: tel. 934 880 888, fax 934 882 444, a/e: fjm@fundaciojoanmaragall.org, web: www.fundaciojoanmaragall.org

• **SANTEGIDI.**— La comunitat de Sant Egidí organitza cada divendres, a les 20.30, una vetlla de pregària per la pau a la basílica dels Sants Just i Pastor de Barcelona.

Girona

• **LLIBERADA FERRARONS.**— El 17 d'abril s'inaugura una exposició commemorativa al Centre Excursionista d'Olot, on es podran veure relíquies, quadres, estampes, publicacions i altres objectes d'interès referents a Lliberada Ferrarons; el 19, a les 12.00, a la mateixa sala de l'exposició, hi haurà una lectura de

VOLUNTARIS DE LA PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

Jesús diu:

«Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors» (Mt 9,38).

□ Per tal de respondre a l'exhortació de Jesús, us convidem a pregar sovint pel desvetllament i perseverança de les vocacions dins l'Església, ja sigui personalment, o en grup. Que siguem molts els qui repetim sovint: Senyor doneu-nos vocacions.

Número de contacte 972 570 439 (Banyoles)

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

18,03 euros mensuals ho poden fer possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Avenida de Madrid, 21, 1º B,
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

Abans de sortir cap a Roma per assistir a una trobada internacional de metges catòlics, el doctor Francisco Díaz Herrera, president de l'Acadèmia de Medicina Sanlúcar de Xile i màxim responsable dels metges catòlics llatinoamericans, ha passat uns dies a Barcelona, convidat per Metges Cristians de Catalunya. Junts treballen a fons des de fa temps en favor de la vida humana, des de la fecundació fins a la mort natural, especialment en una època en què aquesta pateix l'assetjament d'una cultura dominant que sembla haver perdut el respecte al do més preuat.

Francisco Díaz Herrera, president de la Federació d'Associacions Mèdiques Catòliques de Sud-amèrica

«L'avortament no és solució de res»

—No deu ser fàcil ser metge a Sud-amèrica.

—En cap lloc és fàcil però sí que és molt bonic. És una professió oberta a la vida, una vida que cada cop és més llarga i que cal preservar des dels inicis, en la seva fecundació, fins a la mort natural.

—En aquesta lluita per la vida, quins són els grans reptes?

—Es impressionant veure com gran part de les decisions que ha pres darrerament la població han estat per manca d'informació. Per exemple, hi ha països en els quals s'està legalitzant l'avortament, tot i que en la seva constitució estigui recollit el dret concret de protegir la vida humana i la família. Aquest és un atac frontal a la vida de l'ésser humà més desvalgut.

—Justament és aquest l'àmbit en el qual més actuen els metges cristians a Llatinoamèrica?

—El nostre objectiu és sobretot el de formar consciències. Es tracta d'explicar a fons temes relacionats amb la medicina i amb la vida, no tant des del pensament religiós com des del pensament científic. El mateix tema de l'avortament no és una qüestió de fe. És la ciència mèdica la que determina

quan comença el desenvolupament de l'ésser humà i l'embriogènesi diu que comença a la fecundació. Així comença la vida humana, i això no és una postura religiosa, sinó real. A partir d'aquí, que la gent decideixi. Però tan sols des d'una bona i rigorosa informació ens podem comprometre i fer marxa enrere en temes d'aquest tipus.

—Sent l'avortament la seva màxima preocupació, com han viscut el tema de la nena nicaragüenca de 9 anys?

—Per a nosaltres el cas de la nena nicaragüenca, amb tot el dramatisme i la cruesa que conté, s'ha acabat convertint en un atac frontal internacional contra Llatinoamèrica. L'avortament no està legalitzat en molts dels nostres països, per la qual cosa busquen tots aquests casos extrems per introduir el concepte de l'avortament terapèutic i poder més tard legalitzar-lo a tots els nivells. Tot i així, a ningú no se li acut parlar de les conseqüències que l'avortament té i del fet que l'avortament no és cap solució. Per què no se'n parla, de la síndrome postavortament?

—En lloc de parlar d'això, s'ha parlat de l'excomunió...

—Això és marginal, una cosa que els mitjans de comunicació han aprofitat, sense massa rigor, per cert, per atacar frontalment l'Església sud-americana. A mi personalment no em consta l'excomunió.

—No creu que moltes vegades a l'Església, anem abans a la prohibició que a l'explicació del perquè?

—Hi estem treballant, aquest és el nostre gran repte. Quan aquests temes es van començar a discutir en el món no hi havia la informació necessària per tractar-los. A mesura que hem aconseguit més informació, a tots els nivells, s'ha anat rescatant el veritable valor de la vida humana. Una vida que, per cert, no és només matèria, sinó que hi ha una gran part espiritual, que també cal cuidar.

—A diferència d'Occident, és habitual a Sud-amèrica que els metges es professin catòlics?

—A Sud-amèrica és encara habitual que l'ésser humà en general sigui catòlic. Som el continent de l'esperança, probablement perquè hem estat menys agredits pels mitjans de comunicació.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Recordant la «Pacem in terris»

L'onze d'abril del 1963 —ara fa exactament quaranta anys— el papa Joan XXIII signava a Roma la seva memorable encíclica *Pacem in terris*. De l'entusiasme que aquell document suscità entre nosaltres en dona fe un fet ben remarcable: al cap d'un mes ja teníem publicada la versió catalana, acompanyada d'una extensa presentació, de notes abundoses, d'un índex sistemàtic i un altre d'alfabètic, i de quatre apèndixs: la declaració universal dels drets de l'home i tres llistes d'organismes internacionals de defensa del ciutadà. M'agrada esmentar-ne els detalls perquè és just unir a l'homenatge al papa Joan, la memòria dels qui maldaven per fer-se'n ressò en unes circumstàncies difícils. L'edició va anar a càrrec de l'Editorial Nova Terra i els comentaris els signaven Josep Bigordà i Casimir Martí, preveres, i els laics Joan Gomis i Antoni Pérez González. La versió és del monjo de Montserrat Justí Bruguera. El doctor Joan A. Ventosa en signa el *nihil obstat* que porta data del 10 de maig, senyal inequívoc de la celeritat amb què es va procedir.

La *Pacem in terris* contempla tot l'ampli ventall de les relacions humanes amb vista a una convivència fonamentada en quatre eixos bàsics: la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat. Arrenca del cor de l'home: «De fet no es dona pau entre els homes, si no hi ha pau en cadascun d'ells» (núm. 159).

La recepció de l'encíclica va ser extraordinàriament positiva a tot el món i també al nostre país. I, com passa sempre, va ser especialment valorada a partir de les preocupacions més vives del moment.

A escala internacional, ens trobàvem en plena guerra freda i amb la por que aquesta pogués degenerar, qualsevol dia, en conflicte armat. El Papa deia: «Els homes viuen sota l'angoixa d'una tempesta que podria desencadenar-se a cada moment amb un ímpetu horrible. Ja que les armes hi són.» I esmentava Pius XII: «Res no es perd amb la pau. Tot es pot perdre amb la guerra.»

Pel que fa a la nostra societat, vivíem un començament de canvi que sí, per un costat, ens permetia de desenvolupar noves iniciatives, per l'altre accentuava les contradiccions i ens abocava a més conflictes. La *Pacem in terris* va trobar, en aquell clima, tres punts de recepció molt sentida. En primer lloc, el tema de la llibertat. Dels quatre eixos abans esmentats, aquest va ser el més celebrat, senzillament perquè el de la llibertat era el més explícitament negat de tots. En segon lloc, l'exigència que reclama l'encíclica als poders públics, «de contribuir al desenvolupament humà de les minories, amb mesures eficaces a favor de la seva llengua, de la seva cultura, de les seves iniciatives econòmiques» (núm. 90). L'altre punt molt valorat —aleshores que tants cristians es plantejaven els seus possibles compromisos polítics— va ser l'acceptació d'«encontres i enteses, en els diversos sectors de l'ordre temporal, entre catòlics i aquells que no creuen en Crist» (núm. 152); i la distinció entre falses doctrines filosòfiques i moviments històrics d'ordre econòmic, social, cultural o polític, encara que aquests moviments s'hagin originat o inspirat en aquelles doctrines (núm. 153).

Ara mateix

**FC BARCELONA
DRAGONS
FEM FAMÍLIA**

**DISSABTE 19 D'ABRIL
17.00 HORES AL MINISTADI**

www.dragons.es

Totes les famílies podran gaudir de l'espectacle que ofereix el futbol americà per un màxim de 20 euros (preu familiar). Per a beneficiar-se d'aquest descompte serà necessari presentar el llibre de família o el carnet de família nombrosa a les oficines dels Dragons (Passeig Olímpic, 17-19, Tel. 93 425 49 49) o a les guixetes del Miniestadi el mateix dia del partit (a partir de les 11.00 hores.).

**FC BARCELONA DRAGONS
AMSTERDAM ADMIRALS**